

Trần Thị Bảo Châu

Ngàn Năm Mong Chờ

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Chiều đã tắt, buổi tiệc đã tàn, những người khách cuối cùng đã đến chào và ra về trong trạng thái ngà ngà, nhưng ông Thuần vẫn còn ngồi lại ngoài vườn phong lan với tâm trạng hết sức phấn chấn.

Cũng như mọi năm, đúng ngày một tháng năm, ông Thuần tổ chức sinh nhật của mình tại nhà thật lớn. Bạn bè, bà con gần xa khắp nơi về dự, dù bầu không khí náo nhiệt nhưng không kém phần trang trọng từ sáng cho đến bây giờ vẫn chưa làm ông mệt. Có chăng cái cảm giác lâng lâng vì rượu khiến ông cao hứng hơn với mọi người. Trong phòng khách, Phước, con ông, và đám bạn chúng vẫn còn say sưa với dàn karaoke hiện đại nhất. Hôm nay ai cũng vui. Bây giờ đã vắng khách, ông Thuần tự cho phép mình uống nhiều hơn. Men rượu bắt đầu khiến ông cảm thấy cảnh vật xung quanh trở nên mờ ảo. Khu vườn như chìm trong mùi thơm của những chùm dạ lan trắng chi chít hoa và ông cũng chìm vào những hoài ức cũ về những mối tình, những người đàn bà đã đi qua đời mình thời trai trẻ.

Và cũng ngay lúc ấy ông chợt thấy một cô gái mặc áo đầm trắng từ cánh cổng còn mở hé lững thững bước vào với một món quà trên tay.

Ông Thuần chợt bối ngỡ, không thể nhớ ra cô gái ấy là ai. Đặt ly rượu xuống bàn, ông đứng dậy với tất cả cảm kích. Dù ai đi nữa cũng là một người đến với ông trong một ngày sinh nhật ở tuổi sáu mươi gần đất xa trời. Sao ông lại không trân trọng đón chào vào phút chót thế này nhỉ ?

Bỗng dưng ông Thuần có cảm giác mình sung mãn như thời hai

mười. Với cử chỉ hết sức lịch lãm, ông đáp lại nụ cười hồn nhiên như trẻ thơ của cô gái bằng một cái gật đầu thật nhẹ.

Cô ta nói giọng hơi ngập ngừng :

- Dì cháu gửi quà sinh nhật ông.

Ông Thuần ngạc nhiên :

- Dì cháu à ?

Cô gái gật đầu :

- Dạ ! Dì Út của cháu.

Vừa nói cô gái vừa lễ phép đưa quà cho ông bằng cả hai tay. Ông Thuần đỡ gói quà được gói bằng giấy màu ngọc bích, phía trên kèm một cành cẩm chướng đỏ rực thoả hương thơm rồi nhướn mày hỏi :

- Xin lỗi . Dì Út của cháu tên gì ?

Cô gái hay đúng hơn là một cô bé chừng mười tám đôi mươi, tủm tỉm cười vừa lém vừa ngây thơ :

- Cháu... không biết ạ ! Dì Út nói rằng nếu ông đã quên thì dù dì ấy tên gì cũng vô nghĩa.

Lúc ông Thuần còn sửng sờ thì cô bé đã gật đầu chào rồi quay đi .

Ông ngồi xuống cầm đóa cẩm chướng lên và xoay nhẹ nó trong tay.

Ai thế nhỉ trong những người đàn bà đẹp đã đi qua đời ông ?

Nụ cười trong sáng đến nhói lòng của cô bé áo trắng bỗng đánh thức ký ức đã ngủ kỹ dưới tận đáy của tâm hồn ông . Bất chợt ông kêu lên. Men rượu đã tan, lớp sương mờ lãng đãng cũng biến mất. Ông đã nhớ ra rồi...

Tay run run ông mở gói quà. Trong hộp giấy là một bức tượng thiên thần nhỏ bằng thủy tinh và những giòng chữ thật bay bướm nhưng khó hiểu :

"Gởi lại anh những gì là của anh, nên anh không nhận ra, nó sẽ là của người khác."

Phía dưới không ghi tên, mà chỉ có hình vẽ một chiếc lá.

Ông Thuần buột miệng :

- Ngọc Diệp !

Rồi ông như thừ ra mặc cho những hình ảnh cũ kéo đến vây bủa, réo gọi ông bằng một giọng vừa giục giã vừa rủ rệ Cái thời hạnh phúc mà ông tự chôn vùi từ lâu bỗng ngang nhiên hiển hiện...

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 2

Nhìn ông anh trai và cô em gái bằng cái nhìn vừa soi mói vừa ganh tỵ, Phong hỏi :

- Sao bỗng dưng dì Út lại cho hai người thêm một trăm đô nhỉ ?

Phớt lờ như không nghe hỏi, Quang tiếp tục dán mắt vào màn hình. Thái độ của anh làm Phong tức điên lên. Quay sang giật cái phone trên tay của Minh Thi ra, Phong nạt lớn :

- Nè ! Đừng vờ bảo rằng này giờ không nghe anh hỏi gì đó nhe.

Minh Thi nhăn nhó tắt cái máy Sony :

- Nghe thì có nghe. Nhưng đó là bí mật của ba dì cháu. I don't you biết chưa you ?

Phong hất hàm :

- Anh không phải là cháu à ?

Thi ậm ừ :

- Là cháu, nhưng chuyện này không có phần anh, cho nên đừng hỏi gì hết.

Phong khó chịu :

- Đâu thể nói vậy được. Anh sẽ đi hỏi mẹ đó.

Quang gằn giọng :

- Mẹ chả biết gì hết và dì Út cũng không muốn cho mẹ biết.

Phong ầm ức:

- Chà ! Bí mật gồm ! Tại sao dì Út phải lấy tiền để mua sự im lặng từ

cháu mình kìa ?

Minh Thi phản ứng :

- Làm gì có sự mua bán nào ở đây. Anh dùng từ nghe... hắc quá !

Phong làm lì hời gằn :

- Vậy là chuyện gì ?

Không trả lời, Minh Thi nhì Quang. Anh chàng nhún vai coi tiếp tục bóng đá. Phong bực bội đứng dậy đá mạnh vào cái ghế làm nó va vào tường đánh rầm.

Quang giận dữ :

- Em làm vậy mà coi được à ?

Đưa tay vuốt ngược tóc ra sau, Phong khinh khỉnh nhìn lên trần nhà :

- Nếu là em, anh nghĩ sao khi tự dưng bị đặt riêng bên lề một cuộc chơi đầy lợi lộc mà mình có khả năng tham dự ?

Minh Thi kêu lên :

- Anh nói cuộc chơi nào ? Thật ra em và anh Hai chỉ... chỉ...

Quang gạt ngang :

- Không cần nói nhiều. Cái nó cần là tiền chứ đâu phải là lời giải thích của em.

Dứt lời Quang lấy trong ví ra một trăm độ Thảy lên bàn, anh nói:

- Đó ! Cầm lấy đi !

Phong nhếch môi thích thú :

- Đang cần tiền để tút lại cái xe. Em không từ chối đâu anh Hai. Cảm ơn nhiều.

Minh Thi tròn mắt nhìn Phong khoan khoái nhét tờ đô la vào túi áo rồi thản nhiên đi ra cửa.

Cô lầu bầu :

- Sao anh lại đưa cho anh ? Uống quá !

Quang nhần nhì :

- Nếu em biết giữ mồn thì anh đâu phải... xỉ ra cho nó. Tính một trăm đô đó để dành cho luận án tốt án tốt nghiệp, giờ thì đi mây về gió cả rồi. Anh còn xót hơn em nữa kìa.

Minh Thi rầu rĩ chép miệng :

- Anh cứ lấy tiền của em đi. Em đâu có xài gì...

Quang nheo mắt :

- Hôm dì Út cho tiền, anh nghe em tính sẽ sắm nhiều thứ lắm mà.

Minh Thi cười gượng:

- Tính cho... đã miệng vậy thôi, chứ dì Út biểu giấu mẹ, nếu em mua sắm mẹ sẽ hỏi. Vậy chẳng khác nào đầu đuôi lòi đuôi.

Rồi cô thắc mắc :

- Em nghĩ hoài không ra mục đích của dì Út, cũng như tại sao dì ấy

sợ mẹ biết chuyện đã nhờ mình mang quà sinh nhật tới cho người đàn ông đó !

Quang ngẫm nghĩ :

- Anh thấy dường như dì Út bị ảnh hưởng tiểu thuyết. Dì cho rằng mình là nhân vật nữ trong một chuyện tình bất hạnh nào đó. Sau khi đã xa xứ hằng hai mươi năm, bất ngờ trở về để mừng sinh nhật của người yêu cũ. Chà ! Lãng mạn ghê chứ !

Minh Thi bĩu môi :

- Lãng xẹt thì có. Nếu lần về nước lần này của dì Út nhằm dự sinh nhật của ông già ấy, sao dì không tới mà lại nhờ anh em mình ? Đã vậy còn dặn đi dặn lại em nhiều lần là không được nói tên với ông ta nữa.

Quang nói :

- Dù sao dì Út cũng có chồng, có con. Đương nhiên dì sợ mang tiếng rồi.

Minh Thi lắc đầu :

- Em lại không nghĩ đơn giản như anh. Hình như dì Út muốn đánh đổ ông già ấy về một bí mật. Bởi vậy, dì cứ theo hỏi em rất kỹ thái độ của ông ta khi nhận được quà của dì.

Quang tò mò :

- Rồi em nói sao ?

Thi nhún vai :

- Biết gì đâu mà nói khi em chỉ trò chuyện với ông ta mỗi ba câu. Dì Út thật tức cười khi cứ thắc mắc xem ông ta có ấn tượng gì về em không. Ấn tượng gì khi ông đã xin rồi cơ chứ ?

Quang xoa cằm :

- Phải ông là người yêu cũ của dì Út không ?

Khẽ lắc đầu, thi ngập ngừng :

- Em thấy không giống vì ông ta già rồi, tóc bạc trắng hết.

- Đâu có qui luật nào cấm yêu người lớn hơn mình nhiều tuổi. Em nên nhớ hai mươi năm về trước ông già ấy là một người chừng chạc quynh rũ đấy !

- Nói như anh hổng lẽ dì Út từng yêu một người đã có vợ con à ?

Quang chép miệng lên giọng cụt non :

- Thế gian này chuyện gì lại không thể xảy ra. Đó gọi là bi kịch đó nhóc.

Minh Thi lo lắng :

- Nếu đúng như vậy, cam đoan chắc mẹ sẽ dũa te tua em với anh khi mẹ biết chuyện này.

Quang trấn an em gái và cũng tự trấn an mình :

- Mình im như thóc, làm sao mẹ biết được.

Minh Thi lẩm bẩm :

- Nhưng ông Phong đâu có im.

Quang cúi lên :

- Đừng nói tới nó nữa ! Anh bực lắm !

Thi xụ mặt :

- Tự nhiên lại nạt em hà.

Quang hậm hừ :

- Hồng dám tự nhiên đâu. Đúng là với con gái không có chuyện gì là bí mật cả.

Minh Thi đứng dậy :

- Em đi học đây. Cho anh ngồi để bực một mình.

Dắt chiếc Martin 107 ra. Thi cầm đầu đạp tới trung tâm ngoại ngữ.

Vừa đạp xe. Thi vừa lẩm nhẩm những mới cần phải nhớ. Những chuyện bực mình ở nhà cô tạm quên khi nghĩ tới mục đích trước mũi. Mẹ bảo bất cứ giá nào Thi cũng phải có bằng cử nhân Anh văn kèm theo bằng cử nhân luật cô đang học ở đại học, mẹ bảo có hai bằng cấp sẽ dễ kiếm việc làm hơn. Cũng vì quan niệm đó nên anh em cô suốt ngày chỉ lo học. Năm nay anh Quang tốt nghiệp kiến trúc và mỹ thuật công nghiệp, anh Phong lười biếng ham chơi cũng leo lên năm thứ ba đại học mở. Chỉ có cô còn ngồi ở ghế giảng đường năm thứ nhất Đại cương.

Nhiều lúc thấy mẹ đầu tắt mặt tối lo cho anh em cô ăn học. Minh Thi xót lắm, nhưng cô biết làm gì ngoài việc cố học cho giỏi. Trừ những lúc lên lớp, thỉnh thoảng Thi cũng ra quán phở phụ mẹ trông hàng, nhưng việc phụ của cô chỉ là chuyện nhỏ nhằm làm cho mẹ vui chứ chẳng đỡ dần cho bà được bao nhiêu.

Ngồi xuống ghế đá ngoài khuôn viên trường. Minh Thi chờ Yến Thư và mấy con bé lấm mồm ấy đang hớn hờ bước đến với hai cây kem:

- Ngày mai mày phải đãi lại tao kem Ý ba mươi hai mùi cho xứng với tờ một trăm đô đó nha !

Minh Thi lau bàu :

- Đừng nhắc tới chuyện đó nữa, tao đang bực đây nè !

Thư tò mò :

- Sao vậy ? Mẹ mày biết rồi à ?

- Chưa ! Nhưng lúc tao điện thoại khoe mày, lão Phong nghe. Thế là lão cứ theo nhẩn nhai hỏi mãi. Ông Quang bực mình nhét cho lão tờ trăm đô của ông.

Yến Thư kêu lên :

- Xờ ! Sao ông lại làm thế ? Đúng là dở.

Minh Thi thở dài :

- Lão Phong là người thế nào mà ỷ thừa biết mà ! Không lòi tiền ra cho lão, tao và ông Quang để gì yên thân. Không khéo lại dây dưa tới dì Út thì khổ.

Yến Thư hỏi :

- Máy hôm nay bà dì mà ỷ đâu ?

Thi trả lời :

- Đi chơi tận Hà Nội, Hải Phòng rồi. Lăn về nước kỳ này tao thấy dì Út thế nào ấy.

- Thế nào là thế nào ?

Minh Thi không trả lời. Cắn một miếng kem, cô băng quơ nhìn lên tầng một và nghe tim đập thình thịch vì ánh mắt của hắn...

Gã con trai có cái nhìn nửa như tha thiết nửa như dửng dưng ấy với Thi vẫn là người lạ, nhưng mỗi buổi đến trung tâm nếu không thấy hắn ta Minh Thi cứ ngẩn ngơ thiếu vắng một cái gì đó rất thân quen. Nhỏ Yến Thư cũng biết Thi... tương tự ánh mắt kiêu bạc của hắn, nên vẫn hay trêu cô, Thư đặt cho hắn biệt danh khá kêu : " Mắt Bão " .

Phải ! Hắn chính là trung tâm bão, mỗi lần xuất hiện đều làm Minh Thi nghiêng ngã tâm hồn.

Yến Thư thì thầm :

- Ê ! Hắn kia ! Hắn đang nghĩa mà ỷ dữ dội.

Minh Thi đáp ứng :

- Thấy rồi !

Làm bộ thần nhiên, cô nói :

- Kem ngon thật đấy !

Yến thư bĩu môi :

- Xí ! Nó ngon từ lâu chứ đâu phải mới bữa nay Mà ỷ xơi nhanh lên, không thì dưới cái nhìn cháy bỏng của "Mắt Bão" chảy kem ta ra hết bây giờ.

Minh Thi gắt :

- Mà ỷ lắm điều quá !

- Ờ ! Không có đứa bạn lắm điều như tao, đời mà ỷ tàn úa từ lâu rồi... con ạ !

Tự nhiên thè lưỡi liếm kem như con nít, Yến Thư vô tư hỏi :

- Hắn ta là người thế nào, sao chỉ nhìn thôi mà không nói nhỉ ?

Tim nhói một cái Minh Thi gượng gạo :

- Mà ỷ cứ khéo thối mồm. Có chuyện gì để nói chứ ?

Giọng Yến Thư dài ra :

- A... chắc là hắn bị ảnh hưởng thơ tiền chiến.

Thì ngạc nhiên :

- Thơ tiền chiến nào ?

Yến Thư tần hắng thay cho câu trả lời :

"Đôi mắt anh lạng buồn

Nhìn thôi mà chẳng nói

Tình đôi ta vời vợi

Có nói cũng không cùng.."

Minh Thi mím môi :

- Mày giỏi sửa thơ người khác lắm !

- Sửa có mỗi dạng xưng, ăn thua gì. Quan trọng là nội dung kìa.

Đúng ý... hai đứa phải không ??

Minh Thi đứng dậy :

- Tao vào lớp đây quỉ nhỏ !

Vừa nói cô vừa giận dỗi bỏ đi, bỏ lại sau lưng tiếng cười khúc khích của Yến Thư. Khoảng sân từ băng đá vào hành lang khá rộng. Minh Thi thấy rõ chân mình cuống quýt. Lẽ nào một con nhóc boy girl như Thi lại lại run vì cái nhìn của người lạ nhỉ ?

Hít vào một hơi thật dài, cô xốc lại túi xách trên vai rồi ngang nhiên bước lên thềm. Những lo lắng về chuyện của dì Út. Của anh Quang anh Phong chợt rụng rơi đầu hết. Minh Thi ngồi vào bàn, lấy sách ra xem lại bài, hồn băng khuâng vì câu hỏi lúc nãy của Yến Thư.

Sao thế nhỉ ? "Mất bảo" Có để ý đến cô không, hay tại cô suy nghĩ vẩn vơ rồi tự vẽ vời mộng tưởng ?

Minh Thi không biết nữa, nhưng chắc chắn rằng đêm nay ánh mắt hấn sẽ theo cô vào giấc ngủ với những cơn mơ thật đẹp.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 3

Mở cổng ra Minh Thi ngạc nhiên đến đứng sốt khi thấy người vừa bấm chuông nhà mình là hấn. Một niềm xúc động mãnh liệt dâng lên làm Thi run rẩy. Cô bấu tay vào cánh cửa, không nói nên lời. Thái độ của cô dường như làm "Mất Bảo" bối rối chút xíu, nhưng hấn nhanh chóng lấy lại vẻ dửng dưng lãnh đạm thường ngày của mình bằng một câu hỏi !

- Xin lỗi ! Phải đây là nhà của Quang không ?

Minh Thi nghe giọng mình thật lạ :

- Dạ phải... Anh có hẹn với anh Quang đúng không ?

Hắn hơi nhếch môi :

- Vâng ! Tôi có hẹn...

Thì kéo rộng cánh cửa ra :

- Mời anh vào nhà, anh Quang vừa đi khỏi, nhưng chừng năm mươi phút nữa sẽ về tới. Lúc này anh bảo sẽ có bạn đến.

Hắn dẫn đo rồi nói nhanh :

- Vậy năm mươi phút nữa tôi sẽ trở lại. Chào cô bé nhé !

Không đợi Thi có ý kiến gì, hắn nhấc cái xe cuộc bằng một tay xuống khỏi lề đường rồi đạp xe đi ruồi.

Sự vội vã của hắn làm Minh Thi hụt hẫng, cô đóng sầm cửa, tựa lưng vào tường mà nghe tức thở.

Rõ ràng hắn làm như chưa hề quen biết cô, dù đã bao nhiêu lần hắn đã đứng trên cao nhìn cô trong im lặng. Tại sao hắn lại kêu ngạo đến thế chứ ?

Lê từng bước nặng trĩu vào nhà, Thi ngồi thịch xuống salon với tất cả thất vọng.

Lẽ nào cảm tình của cô và cả Yến Thư đều sai ? Lẽ nào với hắn, cô đã ngộ nhận ? Nếu đúng thế thì đau đớn quá, ê chề quá !

Bỗng dưng Minh Thi hoang mang khi nghĩ về mình. Sự tự tin vẫn có thường ngày chợt biến đâu mất, thay vào đấy là một mặc cảm khó chịu đến choáng ngợp vây kín cô.

Minh Thi ngồi với câu hỏi tại sao mà không tìm ra câu giải đáp. Cho đến khi nghe tiếng Quang, cô mới thần thờ ngược lên ngơ ngác:

- Anh hỏi gì ?

Quang nhìn em gái :

- Bạn anh có tới không ?

Môi mím lại, Thi cộc lốc :

- Có ! Nhưng đi rồi !

Gần như giấy nẩy lên, Quang rên :

- Trời ơi ! Sao kỳ vậy ? Chắc em không mở cửa mời người ta đang hoảng chứ gì ?

Minh Thi ầm ức :

- Cứ coi là em đuổi bạn anh đi. Nhưng tại hắn bất lịch sự trước.

- Nhưng nó đã làm gì em ?

Minh Thi chưa trả lời thì đã nghe tiếng chuông ngoài cổng. Cô chưa ngoa nói một hơi dài :

- Bạn vàng của anh trở lại rồi đó. Muốn biết cứ hỏi hắn tạ Xí ! Làm như mình cao giá không bằng. Chẳng hiểu anh lòi ở đâu ra một tên dễ ghét đến thế !

Rồi mặc Quang tổ mắt ngạc nhiên, Minh Thi dùng dùng trở về phòng.
Quang ngần ngừ một chút rồi ra mở cổng.

Hắn toét miệng cười trước :

- Đã về rồi à ?

Quang gãi đầu :

- Xin lỗi ! Lúc này tao phải đưa tập cho nhỏ bạn. Mất công mày đi tới đi lui.

Hắn dắt xe vào sân :

- Đâu có sao ! Tại tao tới sớm hơn giờ hẹn mà.

- Mày đừng độ với nhỏ Thi em tao à Lâm ?

Lâm cười nửa miệng :

- Làm gì có !

- Thế tại sao không vào nhà ?

- Tao thấy không tiện, với lại chả biết nói gì để giết thời gian. Tao sợ nhất là những cảnh đại loại như vậy.

Quang tùm tùm :

- Tướng mày bụi bặm thế này chẳng lẽ lại nhát gái ?

Lâm thản nhiên :

- Tao nhát nhieu thứ lắm chứ không chỉ riêng con gái.

- Vậy sao ? Nhìn mày, con gái bị nhát thì đúng hơn.

Nhìn đồng hồ, Lâm nói lảng:

- Minh... go là vừa rồi. Ngày đầu không nên tới trễ.

Quang nhìn cái xe của Lâm rồi đề nghị :

- Bỏ xe mày ở đây, tao chở mày cho nhanh.

- Cũng được !

Quang vào trong, Quang gọi to :

- Thi ơi... đóng cửa gùm anh.

Lâm lẳng lặng bước ra trước, đợi Quang dắt xe xuống vỉa hè, anh lên ngồi sau lưng và không hề nhìn vào nhà.

Quang vừa chăm chú nhìn đường và nói :

- Gia đình không biết tao đi làm, tao muốn giấu vì sợ mẹ tao lạ Thật ra ở nhà đủ sức nuôi, nhưng tao vẫn thích kiếm thêm. Dù sao tao cũng là anh Hai, phải có cái gì lo cho em út, để tụi nó còn nể nang chứ.

Lâm chép miệng :

- Ai làm em mày thật có phúc. Một thân một mình như tao nghĩ cũng tủi.

Quang tò mò :

- Mày không có anh em gì à ?

- Không ! Một mình và... một cỗi đi về, buồn chết được.

- Còn ba má mày ?

Lâm lạnh lùng :

- Mỗi người ở một nơi từ lâu lắm rồi.

Quang buột miệng với một chút ray rức:

- Vậy mà tao đâu biết.

Lâm bật cười :

- Biết hay không có gì thay đổi đâu.

Quang im lặng. Anh và Lâm không thân nhau dù học đã bốn năm.

Vào lớp nói chuyện qua loa rồi học bù đầu vào biến sang kiến trúc.

Với Quang mỹ thuật công nghiệp chỉ là ngành phụ, không ngờ bây giờ nó giúp anh kiếm tiền, dù anh còn là sinh viên chưa tốt nghiệp.

Tất cả cũng nhờ Lâm, chẳng hiểu sao hần chấm anh trong mấy chục mạng học chung, hần khen anh có tài. Quang phồng mũi vì lời khen đó và theo hần... kiếm ăn. Chẳng biết cái tài của anh có nên cơm cháo gì không nữa.

Dừng xe trước công ty xuất khẩu Phong Lan, Quang dắt xe vào bãi rồi theo Lâm vào trong. Anh như choáng ngợp trước màu xanh biếc của lá cây, của những gò phong lan, những nhánh dương xỉ.

Lâm dắt anh đi khắp vườn để tham quan tỉ mỉ từng khu vực cả mấy tiếng đồng hồ, đến lúc mệt nhoài mới thôi. Tới ghế đá. Lâm ngồi xuống trước và hỏi :

- Mày thấy sao ?

Quang tự tin :

- Tao làm được !

- Tao cũng nghĩ vậy. Công ty không có biên chế cho kỹ sư thiết kế trang trí nên mới mượn dân chưa tốt nghiệp như mình. Nhưng ăn thua gì. Hơn nhau chỗ cái đầu biết nghĩ mà ! Chẳng có gì phải mặc cảm. tao với mày hợp tác vui vẻ. Nếu làm tốt ở đây, bảo đảm còn những chỗ khác nữa. Đến khi ra trường mình không thất nghiệp đâu. Lâm ngồi chờ Lâm vào phòng giám đốc. Khi trở ra anh chàng vui vẻ :

- Coi như bữa nay bắt đầu ăn... lương. Bây giờ về nhà lên kế hoạch vẽ đồ án. Một tuần sau phải xong.

Quang trợn mắt :

- Một tuần à ? Làm sao kịp ?

Lâm chắc nịch :

- Phải kịp thời, nếu muốn có tiền.

Quang thở dài sườn sượt :

- Không khéo rớt tốt nghiệp cả hai trường thì mẹ tao đem tao nấu phở mất.

Lâm cười khì khì :

- Hai đứa làm chung, không đến nỗi nào đâu mà sợ nấu phở.

Quang dắt xe ra :

- Cũng hy vọng là thế !

Lâm im lặng ngồi lưng Quang. Anh chàng tò mò :

- Mày có quen ai trong công ty này à ?

Lâm ngập ngừng :

(bị mất hai trang 31, 32)

tự cao. Từ giờ trở đi. Khi trò chuyện với Lâm, anh nên lựa lời cho vừa lòng nhau.

Quang ngừng xe trước cổng, Lâm đưa tay nhấn chuông. Anh hơi nhếch môi cho đúng phép lịch sự khi Minh Thi ra mở cửa. Đáp lại nụ cười nửa miệng của anh là vẻ mặt lạnh lùng của cô Lâm hiểu cô bé đang rất ghét mình, nhưng biết sao hơn khi anh cũng không ưa nổi bản thân mình.

Quang mời mọc :

- Vào nhà tao chơi chút đã.

Lâm thoái thác :

- Để dịp khác đi. Hôm nay tao bận rồi.

Dắt xe ra, anh dặn dò :

- Có thắc mắc gì về công việc, ngày mai vào lớp mình sẽ bàn.

Quang nói :

- Mày cho tao địa chỉ, có gì dễ liên lạc hơn.

Lâm ngần ngại :

- Nhà tao khó tìm lắm !

Quang khựng lại, giọng hơi sáng :

- Thì thôi vậy !

Lâm nặng nhọc đạp xe đi. Anh có cảm giác Minh Thi đang dõi theo mình với ánh mắt đầy ác cảm. Thế đấy ! Giác mộng nhỏ bé mong manh của anh vỡ rồi. Anh không thể cho phép mình tới gần cô bé hơn nữa, dù anh luôn khao khát được như vậy.

Dậm chân vào pedal thật mạnh, Lâm lầm lì đạp xe. Anh giận mình không thoát khỏi cái mặc cảm về thân phận từng đeo đuổi anh đã bao năm nay, cái mặc cảm khiến anh chối bỏ tình yêu của các cô gái từng đến với anh.

Lâm thở dài. Nếu Quang là anh của Minh Thi, anh đã không chọn hẳn vào phụ việc cho công ty Nhưng sao lại không nhỉ, khi Quang rất giỏi khâu thiết kế vườn cây cảnh ?

Đã tâm niệm tất cả về công việc, anh phải làm theo cho đúng chứ.

Anh đâu thể để ba mình thất vọng được.

Dừng xe trước một biệt thự cũ nhưng khá bề thế. Lâm đưa tay bấm

chuông. Không phải chờ lâu, một người đàn bà độ năm mươi tuổi đã mở cánh cửa sắt nặng nề ra cho anh đạp xe vào.

Vừa đóng cổng lại bà ta vừa căn nhắc :

- Trưa nắng như đổ lửa mà con vẫn đi đầu trần. Đến hồi bệnh rồi mới khổ thân mụ già này.

Lâm nhún vai :

- Con chỉ bệnh vì nghe dì căn nhắc thôi chứ chưa khi nào bị bệnh mưa nắng cả.

Người đàn bà dài giọng :

- Phải rồi ! Dì độc mồm độc miệng đến thế là cùng. Nhưng tại sao dạo này con lại đi xe đạp vậy ? Vừa tốn thời gian, vừa phí sức một cách vô ích.

Lâm xa xôi :

- Con đang... đo thể thái nhân tình bằng những vòng quay của xe đạp. Thú vị lắm dì Bạch ạ !

Bà Bạch hất hàm :

- Hừ ! Dì tưởng với những chuyện đã xảy ra, con đã biết thể thái nhân tình rồi chứ.

Nằm lẩn ra salon trong phòng khách, Lâm nói :

- Ai là người dám vỗ ngực khoe biết hết lòng dạ thiên hạ hả dì ? Cháu thích đi xe đạp, thích làm một gã sinh viên nghèo rớt mồng tơi, nhưng được sống với cha mẹ, hơn làm một cậu chủ giàu có về của cải, nhưng phải đi ăn mày tình cảm gia đình.

Bà Bạch kêu lên :

- Lại than thở ! À quên nữa ! Hồi nãy bà Trịnh có điện thoại báo rằng nội con bệnh nặng. Con nên đến thăm.

Lâm chép miệng :

- Con sợ cái không khí âm u, lạnh lẽo của ngôi nhà ấy, nhất là căn phòng nội đang ở.

- Nói vậy là con không đến phải không ! Dẫu gì con cũng là cháu đích tôn duy nhất đó ! Với lại bà Trịnh đã rước nội con về chăm sóc rồi.

Lâm nhồm người lên :

- Họ rước nội về à ? Thật khó tin, cô Trinh tự nhiên trở nên hiếu thảo bất ngờ.

Bà Bạch châm biếm :

- Dù sao cô ấy cũng hiếu thảo hơn con.

Lâm sầm mặt xuống :

- Con rất ghét bị so sánh với họ.

Bà Bạch nhún vai :

- Dì xin lỗi vậy ! Tắm rửa rồi đi ăn cơm.

Lâm thở dài và nằm lì trên salon. Anh không muốn, nhưng những hình ảnh của quá khứ lại lướt qua mắt anh. Những hình ảnh ấy xoay tròn như những hình trong chiếc đèn kéo quân anh chời thuở nhỏ.

Cái thuở ngây thơ ấy sao mà sướng thế nhỉ ?

Nhếch môi đầy cay đắng. Lâm uể oải đứng dậy. Có lẽ anh không đến nhà cô Trinh để thăm bà nội đâu. Với họ đã từ lâu anh không cùng chung dòng máu. Chính bà nội đã từ cha con Lâm sau khi xảy ra chuyện đó, và họ chưa một lần nào đến thăm ba anh. Thế thì tại sao anh phải đến nhà họ để thăm nội khi anh không muốn chút nào chứ ?

Chỉ tội nghiệp ba, lần nào gặp Lâm, ông cũng hỏi về nội và gần như năn nỉ anh phải thường xuyên ghé nhà bà. Anh đã nghe lời ông đôi ba lần cách đây nhiều năm, nhưng sau này anh dứt khoát không đến nữa. Bà nội cũng như cô Tiên, cô Trinh luôn nghĩ sai mục đích viếng thăm của anh nên đã buông ra nhiều lời xúc phạm. Và Lâm không thể nào quên, không thể nào quên.

Thời gian vùn vụt trôi qua Lâm bây giờ không còn là thằng bé mười tám tuổi khờ khạo nữa. Cuộc sống là trường đời tốt nhất đã cho anh nhiều bài học đáng giá, anh đã chai lì trong mọi cảm xúc. Riêng đối với phụ nữ anh luôn nghi ngờ, dè dặt và thận trọng. Từ lâu Lâm không đặt để chuyện tình cảm. Anh khoái đùa hơn. Với Minh Thi cũng vậy dù anh từng xao lòng vì đôi mắt cô bé.

Mà thôi ! Hãy dẹp những suy nghĩ vô bổ này ra khỏi đầu ngay đi. Anh cần dành tất cả thời gian cho công việc và học hành. Việc trước mắt ngay tức thời của anh là tắm rửa, cạo nước. Sau đó anh sẽ ngồi trước máy tính xem lại báo cáo của công ty xuất khẩu Phong Lan, nơi anh đang làm chủ năm mươi phần trăm cổ phần. Với anh bây giờ chỉ có mỗi việc làm sao kiếm được nhiều tiền, ngoài ra không còn gì khác. Không còn gì khác...

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 4

Thấy cái váy jean ra giường, bà Diệp hát hàm bảo :

- Của con đó ! Thử xem vừa không ?

Minh Thi cầm cái váy lên, giọng ngập ngừng :

- Sao lại mua cho con ? Quần áo dì mang từ Mỹ về con đã mặc hết

đâu !

Bà Điệp phẩy tay :

- Mặc từ từ sẽ hết. Hồi bằng tuổi con bây giờ, lúc nào dì cũng khao khát có nhiều quần áo đẹp, nhưng ông bà ngoại thì nghèo, nên dì chỉ được... thừa hưởng của mẹ con thôi. Dì đã hứa với lòng, sau này có con gái sẽ cho nó mặc thật đẹp, thật model.

Chép miệng, bà Điệp nói tiếp :

- Tiếc rằng dì chưa là được chuyện đó.

Minh Thi chớp mắt :

- Con cảm ơn dì !

Bà Điệp mỉm cười :

- Có thích không ?

Vuốt cái váy, Minh Thi thú nhận :

- Con mơ có cái váy jean như vậy từ lâu lắm rồi. Nhưng đồ hiệu thì mắc lắm !

Bà Điệp đắc ý :

- Dì biết ngay mà ! Đáng con sẽ rất hợp với nó. Có mắc cỡ nào dì cũng không tiếc.

Cong môi lên. Minh Thi phụng phịu :

- Thế nào anh Phong cũng ganh tỵ.

Bà Điệp kêu lên :

- Nó là con trai mà, sao lại ganh với em gái nhỉ ?

Minh Thi vội nói :

- Tánh ảnh là vậy đó ! Biết dì cho con và anh Quang một trăm đô ảnh rất khó chịu và theo tra hỏi mãi.

- Rồi hai đứa có nói gì với nó không ?

Minh Thi lắc đầu :

- Dạ không ! Nhưng con rất thắc mắc...

Bà Điệp trầm giọng :

- Con thắc mắc về người đàn ông đó à ?

Minh Thi im lặng như chờ bà Điệp giải đáp thắc mắc cho mình.

Nhưng bà không nói về người đàn ông ấy mà nói về bản thân :

- Hồi đó, dì là út nên được cưng chiều nhất nhà. Vì được cưng nên dì quen thói muốn gì được nấy. Nhà nghèo nên dì chỉ được nuông chiều của cha mẹ, anh chị. Dì rất thích chọc phá người khác. Cho tới bây giờ sở thích ấy vẫn còn nguyên.

Minh Thi làm tỉnh :

- Dì muốn nói việc nhờ con mang quà sinh nhật đến cho ông ta cũng là một hành động phá phách của dì ?

Bà Điệp thích thú :

- Không sai ! Ông ta phải thao thức cố đón cho ra xem chủ nhân món quà đó là ai.

- Nhưng dì và ông ta có quan hệ gì ?

Lấy trong ví ra gói thuốc, bà Diệp đốt một điếu rồi nói :

- Dì và ông là oan gia từ kiếp trước. Lần về nước lần này dì sẽ chơi trò ú tim với ông ta.

Giọng trầm xuống, bà gần như thì thầm :

- Nhớ đừng cho mẹ con biết. Mẹ con luôn bắt đồng với dì về mọi mặt. Nhất là cách sống, cách nghĩ và cách yêu nữa.

Chăm chú nhìn Thi, bà cười cười :

- Con đã có... bồ chưa ?

Mặt đỏ ửng lên, Thi nói :

- Chưa ! Xấu xí như con ai mà ưng.

Bà Diệp trầm trồ :

- Con mà xấu à ? Không có đâu ! Để dì tìm cho con một gã Việt kiều.

Sau đó sang Mỹ với dì cho sung sướng tấm thân.

Minh Thi lắc đầu ngầy ngậy :

- Thôi dì ơi ! Để gì ba mẹ con chịu.

Bà Diệp nhấn mạnh :

- Quan trọng là con kìa, chứ ba mẹ thì ăn nhằm gì. Rồi dì sẽ lo mọi thứ, nhưng con khoan nói với mẹ đã, dì ớn cái mồm của bà ấy lắm !

Minh Thi ấp úng :

- Con... con... ngại...

Bà Diệp ngắt lời cô :

- Không cần phải bận tâm. Dì hứa là sẽ lo mà.

Thi chưa kịp nói thêm lời nào thì bà Loan bước vào. Nhìn cái váy jean, bà cau mày :

- Lại quần áo ! Mày định làm hư con bé bằng cách đua đòi ăn mặc à ?

Phả khói thuốc một cách điệu nghệ, bà Diệp nói :

- Sao lúc nào chị cũng đặt nặng vấn đề thế ? Sắm cho cháu vài bộ quần áo hợp thời trang không được sao ?

- Nhưng nó đâu có thiếu quần áo ?

Giọng bà Diệp dài ra :

- Phải ! Nhưng những món thừa ấy toàn là thứ lẽ ra phải cho vào viện bảo tàng từ lâu, vì đó là đồ củ của chị. Tôi không muốn Minh Thi phải mặc quần áo của chị giống như tôi hồi đó. Chị nghe chưa ?

Bà Loan lạnh lùng :

- Mày không có quyền muốn hay không ở đây. Con bé đã được dạy dỗ theo nề nếp của tôi, mày đừng y có tiền rồi đem cái lối sống xa lạ

của mày về để làm rối tung mọi thứ trong ngôi nhà này lên.

Bà Diệp gạt tàn thuốc xuống nền :

- Tôi thấy nề nếp nhà này vẫn y nguyên, nếu nó bị rối tung lên là do chị chứ không phải do tôi.

Bà Loan gần giọng :

- Mày nói thế nghĩa là sao ?

Bà Diệp cười :

- Điều này tôi đã nói với chị ngay ngày gặp lại, và nhất định tôi sẽ làm.

Minh Thi lo lắng nhìn mẹ và dì Út kình nhau. Dù mẹ không nói ra, nhưng anh em cô thấy rõ bà không ưa cô em út của mình. Còn ba cô thì khó chịu ra mặt mỗi khi cô em vợ xuất hiện. Chính vì thế nên dì Út không ở lại nhà chị ruột mà ở khách sạn, dì Út chẳng muốn làm phiền ai, với lại dì ấy thích tự do hơn.

Bà Diệp mang túi xách lên vai, giọng ề oải đầy giả tạo :

- Thôi tôi đi, không thôi lỡ anh Hai về lại nhìn tôi với cái nhìn cảnh giác. Hừ ! Ảnh như tôi là kẻ trộm sẽ rình rập để lấy đi vật gì đó mà ảnh rất quý không bằng. Mà nếu tôi là kẻ trộm dứt khoát tôi phải lấy bằng được cái mình muốn.

Đi ngang qua chỗ Minh Thi ngồi bà vỗ vai cô :

- Ra đóng cổng dùm dì đi.

Minh Thi nhìn mẹ rồi rón rén đi theo sau bà Diệp.

Ra tới sân cô hỏi ngay :

- Từ xưa tới giờ mẹ con và dì không hợp à ?

- Chắc vậy ! Nhưng mẹ con rất thương dì. Dì biết chắc điều đó nên dầu mẹ con có nặng lời dì cũng coi như pha.

Minh Thi nhăn nhó :

- Con không thích dì và mẹ cãi nhau chút nào.

Bẹo má cô, bà Diệp đồng tình :

- Dì cũng vậy. Nhưng biết sao hơn khi người khêu chiến không phải là dì.

Minh Thi nhỏ nhẹ :

- Dì có buồn mẹ con không ?

Mắt bà Diệp long lanh những tia rất lạ :

- Không, vì dì hiểu mẹ con mà. Nhớ đừng hé môi với mẹ những bí mật của chúng ta nhé. Vài ngày nữa dì sẽ giới thiệu con với bạn anh Hải, nó cũng về một lượt với dì.

Minh Thi cắn môi :

- Con thấy ngại lắm !

Bà Diệp bật cười :

- Cù lần vừa thôi, cháu gái dì đâu phải nhà quê nhút nhát.

Minh Thi nghiêm nghị :

- Chính vì thế nên cháu mới ngại người ta nghĩ cháu đến với họ chỉ vì họ là Việt kiều.

Bà Diệp khóat tay :

- Nếu chỉ vì lý do này thì xem như dì cháu mình đã thỏa thuận xong. Dì về đây.

Vừa nói bà vừa ngoắc chiếc xích lô đang trờ tới. Minh Thi lắc đầu nhìn theo bà đi đã ngoài bốn mươi nhưng rất còn trẻ của mình. Đóng cổng lại. Minh Thi trở vào nhà và gặp gương mặt đằng đằng sát khí của mẹ.

Bà gắt gỏng :

- Đóng cổng không mà lâu thế à ? Dì Út nói gì với con vậy ?

Minh Thi lắc đầu :

- Dạ đâu có gì.

Rồi cô đánh bạo phê phán :

- Dì Út về chơi đâu có bao lâu, sao con thấy mẹ cứ làu nhàu, trách cứ dì ấy đủ chuyện.

Bà Loan trừng mắt :

- Biết cái gì mà nói ? Dì Út không đơn giản chút nào hết. hời còn trẻ dì ấy luôn luôn làm phiền lòng ông bà ngoại, bây giờ dì con lại khiến mẹ không yên tâm.

Minh Thi hỉnh mũi lên :

- Nhưng dì Út lớn rồi. Dì lại có gia đình riêng, con cái trưởng thành, chớ có phải mười chín, hai mươi như ngày xưa đâu mà mẹ sợ. Đã vậy dì Út đã từng lăn lộn ở nước ngoài, kinh nghiệm sống mẹ khó sánh bằng...

Bà Loan ngắt lời con gái :

- Dì con khôn ranh nhưng thiếu đạo đức. Đó chính là điều mẹ bận tâm.

- Sao mẹ lại nói thế ?

Bà Loan ngập ngừng :

- Dì con có một sở thích độc ác là thích làm khổ và đày đọa người khác. Bởi vậy mẹ bất an khi thấy dì con trở về. Sẽ có người phải khổ vì trò chơi của nó đây.

Bất giác Minh Thi nhớ tới người đàn ông đêm nào. Ông ta có phải là một trò chơi của dì Út không nhỉ ? Cô hoang mang nghĩ đến những lời dì Út đã nói về người đàn ông đó. Cô muốn cho mẹ biết mình đã hộ dì ấy, nhưng lại không dám.

Bà Loan bỗng nhấn mạnh :

- Phải nhớ rằng không phải tất cả những lời dì Út nói đều là sự thật. Nó vốn giỏi tưởng tượng và những điều dì con bịa đặt thật kinh khủng.

Minh Thi thắc mắc :

- Nhưng dì Út bịa đặt để làm gì hở mẹ ?

Giọng trầm xuống nặng nề, bà Loan bảo :

- Để người khác bị đau khổ vì những lời đơm dặt đó.

Nhìn Minh Thi như dò xét, bà Loan nửa thật nửa đùa :

- Mẹ nói thế để con biết nhằm không bị hụt hẫng hoặc kinh hoàng, lỡ ngày nào đó nghe dì Út bảo con hay anh Phong, anh Quang không là con của ba mẹ.

Minh Thi phì cười :

- Ôi mẹ Ơi ! Con đã quá lớn để không phải khóc khi nghe ai trêu rằng mày được nhặt từ đồng rác như hồi nhỏ.

Bà Loan cũng cười, dù nụ cười có phần gượng gạo :

- Con lớn cho nên mới trêu cho con khóc, người ta phải có cách nói khác chứ.

Minh Thi vỗ ngực :

- Con của mẹ thừa thông minh để thắng các cuộc chơi mà. Nhưng sao hôm nay mẹ về sớm thế ?

- Bữa nay rằm lớn, mẹ nấu ít hơn mọi ngày.

- Thế mẹ có mua gì cho con ăn không ?

Bà Loan mắng :

- Con gái hư ! Lớn tòng ngồng mà cứ vùi quạ. Muốn ăn thì xuống lục tủ lạnh ấy.

Minh Thi vừa hát vừa nhẩy chân sáo xuống bếp. Cô lấy ra một trái bom đỏ bóng và cắn ngon lành, mới ăn được nửa trái đã nghe mẹ cầu nhàu :

- Gạo hết trơn mà không nhắc mẹ. Khổ thật !

Nuốt vội miếng bom, Minh Thi nói :

- Con bảo anh Phong với anh Quang mấy lần rồi, nhưng hai ông đều làm lơ không muốn đi mua.

- Hừm ! Con trai đúng là vô tích sự. Sắm xe cho nó để nó chở bò, nhờ chở gạo thì mắc cỡ. Làm như bọn nó không ăn cơm vậy.

- Thôi mẹ đừng nhằn nữa. Để con đi mua cho.

Bà Loan do dự :

- Được không đó ? Mua chừng năm ký thôi. Đợi hai thằng ôn đấy về, mẹ bắt chúng chở nhiều hơn.

Minh Thi khoát tay :

- Nhắm gì mẹ Ơi ! Nhỏ Yến Thư năm chục ký con còn chở nổi,

huống hồ chi có hơn chục ký gạo.

Bà Loan chép miệng :

- Mua mười ký được rồi !

Minh Thi nhún vai :

- Đã mua thì phải mua cho nhiều để khỏi mắc công hai ông lười kia.

Bà Loan chép miệng :

- Thôi được ! Nhắm chớ nổi bao nhiêu thì mua bấy nhiêu.

Dắt xe đạp ra, Minh Thi kéo cái nón kết che nửa khuôn mặt rồi vừa huýt gió vừa đạp đi. Tới tiệm gạo, cô bảo cân ba chục ký gạo thơm rồi giữ cái xe nhờ người bán nhắc bao gạo bỏ lên yên sau.

Ba chục ký gạo chỉ nặng hơn nhỏ Yến Thư một chút nhưng đúng là khó thở, vì nó không phải người ta, không biết... điều chỉnh tư thế ngồi sao cho uyển chuyển theo sự lạng lách của người ngồi trước.

Đạp được mấy vòng, Minh Thi đã thấy ngay sự mất thăng bằng của chiếc xe, cô cố gắng giữ tay cầm cho chắc nhưng vẫn thấy run tay.

Kiểu này xuống dẫn bộ như bộ đội thò gạo lên tây bắc thì hay hơn.

Thi đang tùm tùm cười vì suy nghĩ của mình, thì bất ngờ từ hướng hẻm bên phải một con chó mực thật to phóng vút ra đâm vào đầu xe cộ Chiếc xe đạp chổng bánh trước lên, rồi ngã vật sang bên hất Thi té bổ ra đường. Chưa kịp ngồi dậy thì Thi đã thất kinh hồng vía khi nhận ra một chiếc xe tải đang lao tới thật nhanh.

Minh Thi ngẹn cứng cả hàm, cô quỳnh quáng ôm đầu, mắt nhắm lại như chạy trốn hiện thực. Cô nghe tiếng xe thắng rít trên đường, tiếng nhiều người la thất thanh rồi ai đó lay mình thật mạnh.

Minh Thi run rẩy mở mắt ra, cô bắt gặp gương mặt tái xanh của một người rất quen. Hắn ta đang nắm vai cô lắc mạnh giọng lạc đi vì sợ :

- Có sao không Minh Thi ?

Cô không mở miệng nói được lời nào, cả người cô mù mẫm vì kinh hoàng, hắn ta đỡ Thi đứng lên, nhưng đôi chân của cô nhũn ra, hồn vía lạc đâu mất, Minh Thi đổ nhào vào người hắn...

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 5

Lâm xúc động ngồi xuống mép giường của bà nội, anh không ngờ mới một năm không gặp mà bà lại yếu sức đến thế. Đúng như ba anh vẫn thở than : "Người già sức mỗi hơi tàn khác nào ngọn đèn leo

lét trước gió ". Anh thật có lỗi khi lâu nay cố tình quên lãng bà nội của mình.

Nắm bàn tay xương xẩu, nhăn nheo của bà Lâm nói những lời thật rỗng :

- Nội khỏe không ?

Bà Sáu Ký dấm đắng trách :

- Nội vẫn khỏe, nhưng già rồi không biết sống được bao lâu nữa nên mới nhắn con cháu về gặp mặt, để thăm hỏi nó thay vì nó thăm hỏi nội.

Lâm lại đăi bôi :

- Sao nội nói vậy ? Tại dạo này bài vở nhiều quá, nên con không tới thăm nội được. Nhưng con hứa sắp tới sẽ ghé nội thường xuyên hơn.

Bà Sáu Ký vẫn dài giọng hờn mát :

- Nội không ép ai hết, do đó con đừng hứa, nếu thật lòng không muốn gặp bà già này.

Lâm gượng gạo cười. Anh còn lạ gì tánh bà nội mình. Hồi đó mẹ anh từng khốn khổ, khóc lên khóc xuống vì bà mẹ chồng nổi tiếng khó khăn. Đã vậy mẹ còn phải chịu hai bà nỏ mồm, và một ông chồng độc đoán nữa. Lắm lúc anh cho rằng mẹ anh cũng vì gai đình đã quá khắc nghiệt. Chính họ đã khiến mẹ nổi loạn, và hậu quả của việc nổi loạn ấy là sự danh bại thanh liệt của ba anh, sự chui rúc trong mặc cảm bao nhiêu năm nay của bản thân anh.

Lâm không tha thứ cho mẹ. Dù bây giờ anh đã lớn và đã hiểu những động cơ khiến bà làm những điều có lỗi với chồng mình.

Bà Sáu Ký hỏi :

- Ba con dạo này ra sao ?

Lâm trả lời một cách máy móc :

- Dạ vẫn thường. Hy vọng cuối năm nay ba sẽ về.

Trán bà Sáu cau lại :

- Mới đó mà đã mười năm rồi à ?

Lâm nói :

- Dạ chưa ! Nhưng chắc chắn ba con sẽ về sớm để còn chăm sóc nội.

- Bà Sáu gằn giọng :

Nó là đứa con bất hiếu. Nội không chờ nó báo hiếu đâu, thứ đàn ông thân tàn vì đàn bà là thứ bỏ đi. Bao nhiêu năm nội không đi thăm nó là vì lý do này. Nó không xứng đáng được nội nghĩ tới.

Lâm lầm lì :

- Ai nghĩ sao con không quan tâm. Ba lúc nào cũng là ba con.

Bà Sáu cười nhạt :

- Còn con đàn bà trắc nết ấy là mẹ con chớ gì ?

Lâm cao giọng :

- Phải có những thằng đàn ông khốn nạn, chuyên đi dụ dỗ vợ người mới có hạng đàn bà mất nết. Tại sao nội chỉ lên án mẹ con, còn ông ta thì không ? Phải tại ông là chàng rể quý của nội không ?

Đập tay xuống nệm bà Sáu quát :

- Im ngay ! Đồ mất dạy !

Rồi như thấy mình quá nóng, bà dịu đi :

- Đúng là trẻ người non dạ. Con phải hiểu rằng dưỡng Hai cũng là nạn nhân chứ.

Lân nhếch môi :

- Con không thể nào hiểu nổi, thật đấy nội.

Bà Sáu giải thích :

- Mẹ con đã cố tình lôi dưỡng vào cuộc để chọc tức ba con. Nó là con hồ ly tinh, từ ngày nó bước vào nhà, nội đã linh cảm nó sẽ phá tan hoang mọi thứ trong gia đình này.

Lâm mệt mỏi nhìn lên trần nhà. Cô Trinh báo qua điện thoại rằng nội bệnh rất nặng. Nhưng rõ ràng nội chẳng bệnh hoạn gì cả. Trái lại bà tỏ ra rất khỏe khi đập tay xuống giường, khi mắng mỏ ba mẹ anh.

Lúc ở nhà, Lâm đã tưởng tượng ra cảnh này, nhưng tại gì Bạch khuyên " Không nên chấp nhất ông bà" nên anh mới tới đây. Anh không muốn nghe bất cứ lời nào về ba mẹ mình hết.

Giọng trầm xuống, Lâm nhỏ nhẹ :

- Tuần sau con đi thăm ba, nội nhắn gì với ba con không ?

Bà Sáu cười khẩy :

- Nói gì nó cũng chẳng thèm nghe. Cứ bảo rằng nội vẫn khỏe là đủ rồi.

Tháo trong bàn tay khẳng khiu của mình ra hai khâu vàng, bà đưa cho Lâm :

- Cho ba mày dẫn túi.

Lâm để lại trên nệm :

- Ba con không thiếu tiền đâu.

- Nội biết, nhưng con cứ đưa cho nó.

Lâm miêng cưỡng :

- Vâng ! Chỉ sợ họ không cho ba giữ trong người.

Bà Sáu bỗng nói :

- Con bận thì về đi ! Học hành vẫn quan trọng hơn.

Lâm ngần ngừ :

- Thăm ba con sẽ ghé nội.

Cúi xuống hôn lên gò má nhăn nheo của bà. Lâm bước ra khỏi phòng, tới cầu thang, anh dừng ông ta.

Vuốt mái tóc bạc trắng nhưng được cắt tỉa cẩn thận, ông ta mỉm cười thật lịch sự :

- Bao giờ đi thăm ba cho dương gởi lời thăm. Mong cậu ấy lúc nào cũng mạnh khỏe.

Nhìn ông dương bằng cái nhìn lạnh lẽo, Lâm nhấn từng tiếng :

- Nếu dương thật lòng, cháu xin cảm ơn. Chi tiếc rằng cháu sẽ không nói lời với ba cháu. Vì những lời này làm ông tiếp tục bị tổn thương.

Dứt lời, Lâm thản nhiên ra phòng khách. Bà Trinh ngồi chờ anh ở salon với thái độ bồn chồn :

- Nội nói gì với con vậy Lâm ?

Lâm nhếch môi :

- Chỉ thăm hỏi thường tình thôi.

Bà Trinh nghi ngờ :

- Nội không đề cập tới chuyện gì khác sao ?

Lâm khó chịu :

- Con không hiểu ý cô muốn ám chỉ chuyện khác nào.

Bà Trinh lảng đi :

- Đạo này con có gặp mẹ không ?

Lâm đáp :

- Có, mỗi tháng mẹ có ghé nhà con một lần vào ngày chủ nhật đầu tiên.

Bà Trinh mĩa mai :

- Chà ! Thăm con mà lên lịch như lịch công tác không bằng. Còn những ngày kia cô ta thăm ông A, ông B, ông C nào kìa ?

Lâm cố nén giận, anh nhỏ nhẹ :

- Con về đây !

Bà Trinh mời lời :

- Ở lại ăn cơm đã...

Lâm lắc đầu :

- Để hôm khác, con sẽ ghé.

Bà Trinh đưa đẩy :

- Nói thì nhớ đó, không thôi bà nội lại trông.

Lâm lẳng lặng dắt xe ra. Anh thấy nhẹ nhõm khi rời khỏi ngôi biệt thự sang trọng đó. Suy cho cùng, anh không nên buồn bà nội, bà sống với những người độc mồm như cô Trinh, nghe cô ấy mãi nên giận và trách ba cũng phải. Vì ghen tuông ông đã có hành động sai lầm, ông đã trả giá cho sai lầm đó. Người đáng trách vẫn là mẹ, bà vẫn ung dung tự tại ngoài đời với những kẻ giả nhân nghĩa, với những cậu

em kết nghĩa đáng tuổi con cháu. Bà đập lên dư luận để sống cho mình mà không cần biết cảm xúc của anh ra sao. May mà anh còn có dì Bạch. Dì vừa là ba vừa là mẹ suốt tám năm nay, mẹ đã bỏ mặc Lâm cho dì Bạch chăm sóc mà không cần biết anh sống thế nào. Bởi vậy anh không thể thương mẹ bằng dì Bạch, dù dì ấy chỉ là một vú nuôi anh từ nhỏ, chứ không có máu mủ ruột rà nào cả.

Trên đời này còn bao nhiêu phụ nữ giống mẹ nhỉ ? Lâm không biết chính vì vậy anh luôn lo lắng nghi ngờ khi đứng trước một cô gái. Với họ, anh thích đùa chơi hơn là đặt tình cảm thật lòng. Có lẽ đối với anh họ cũng đùa chơi như vậy, nên cứ đến với nhau rồi chia tay với tâm hồn rỗng.

Lâm nhìn đồng hồ và đập xe tới trung tâm ngoại ngữ thay vì về nhà dù giờ này vẫn còn sớm.

Gởi xe xong, anh thông thả đi vào cổng và bắt gặp cái dáng lóc chốc, ngông nghênh như con trai đang đi phía trước mình.

Sải bước thật rộng, Lâm đuổi kịp cái dáng ấy và buột miệng :

- Minh Thi !

Cô bé quay lại sững sốt, Lâm mỉm cười thật quyến rũ :

- Bữa nay đi học lại được rồi à ?

Đưa tay lên sờ nhẹ một bên má vẫn còn dán băng cá nhân. Thi hơi nheo mắt :

- Ủa ! Tôi nghĩ học mấy hôm nay anh cũng biết sao ?

Lâm hóm hỉnh :

- Ngày nào bà bán kem Walls cũng nhắc em, nên tôi mới nhớ đấy chứ !

- Nhìn anh đâu giống cậu nhóc mê kem.

- Thì tôi là người lớn mê kem ! Có điều tôi mua về nhà mới ăn.

Minh Thi gật gù :

- Như vậy ăn năm mười cây một lúc cũng không ai biết. Tôi nghĩ anh nên mở đại lý cho tiện.

Lâm lại mỉm cười, Minh Thi chớp mi bối rối khi anh tự nhiên đi kề bên. Cảm giách chông chênh, mắt thẳng bằng đến mức ngã nhào vào ngực lâm bỗng đến với Thi, cô bấu chặt cái túi xách nhưng vẫn thấy tay mình thừa thãi. Vết thương ở chân chưa cho phép cô đi nhanh hơn, dù cô muốn thế.

Lâm bỗng hỏi :

- Em đã ổn định tinh thần để tiếp thu bài chưa, hay hồn vía vẫn còn lảng đãng trên mây ?

Minh Thi phản ứng :

- Anh hỏi vậy là sao ?

- Có sao đâu ! Tôi nghe Quang bảo, sau tai nạn rừng rợn đó, em cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ, nên hỏi thăm vậy mà.

Minh Thi vênh mặt lên nhưng trong ngực tim đập ầm ầm vì đôi mắt ranh ma, quỷ quái của Lâm :

- Hừm ! Ông Quang đúng là... là... Tôi mà ngẩn ngẩn ngơ ngơ à ? Cũng tại mẹ tôi bắt ông đưa tôi đi học mỗi ngày, nên... Ông mới nói thế. Đúng là thấy ghét ! Ngày mai tôi sẽ đạp xe một mình cho ông biết.

Lâm vội nói :

- Ấy đừng ! Lỡ có chuyện gì nữa, tôi sẽ ân hận suốt đời vì tội bép xép.

Thi bấu môi :

- Xí ! Chưa chi đã mong có chuyện xảy ra cho người ta nữa. Anh đúng là độc mồm !

Lâm cười thật tươi :

- Em đừng lo ! Dù có chuyện gì, nhất định tôi cũng có mặt kịp thời để... đỡ em mà.

Mặt Thi đỡ ửng, cô áp úng :

- Anh... anh... đúng là vô duyên.

Dứt lời cô nén đau bước thật nhanh về lớp. Vào chỗ ngồi. Thi mới thấy mệt vì tim đập vô tội vạ. Con người Lâm đúng là khó hiểu. Anh Quang bảo Lâm làm lì, ít nói, trong lớp không thân với ai, nên cũng chẳng bạn bè nào biết cụ thể hoàn cảnh sống của Lâm ra sao. Hôm đưa Thi về nhà. Lâm cũng âm thầm chẳng nói lời nào. Sao hôm nay anh lại... ba hoa chích chòe thế nhỉ ? Còn anh Quang nữa ! Không biết anh đã nói xấu... người ta cái gì với Lâm đây.

Đang chống cằm nghĩ ngợi. Minh Thi chợt hết hồn vì Lâm bước vào lớp.

Đề lên bàn một bịch có hai hộp kem, Lâm nhấp nháy mắt :

- Em một hộp, bạn em một hộp. Cứ tự nhiên. Còn lâu mới tới giờ học.

Thi chưa nói lời nào, Lâm đã trở ra với nụ cười. Trời ơi ! Cô muốn tan đi trong ánh mắt và nụ cười của Lâm. Rõ ràng anh có hấy lực rất lớn, nhưng dù như thế Thi vẫn không cho phép mình dễ dãi. Trái lại cô nên thận trọng đề phòng một gã mưa nắng đầy bí ẩn như Lâm.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 6

Đang loay hoay phía sau quầy, Minh Thi suýt buột miệng kêu khi thấy người đàn ông tóc bạc trắng bước vào quán phở. Đúng là ông ta rồi ! Với cử chỉ khoan thai, ông lịch sự ngồi xuống bàn và đưa mắt tìm người phục vụ, mẹ và người phụ việc bận phía sau quán không còn ai. Minh Thi đành bước ra.

Cô thản nhiên như chưa bao giờ biết ông ta :

- Thưa ôngt dùng gì ạ ?

Người đàn ông nhú mày nhìn cô :

- Chúng ta đã từng gặp nhau phải không cô bé ?

Minh Thi gật đầu duyên dáng :

- Dạ phải, nếu ông vẫn thường ghé quán phở nhà cháu.

Ông ta ồ lên :

- Tôi nhận ra rồi, cháu là người khách cuối cùng ghé nhà tôi đêm sinh nhật.

Mỉm cười, Thi chối :

- Ôi ! Chắc ông lầm rồi, cháu chỉ biết phụ mẹ bán phở, chớ chưa bao giờ được dự sinh nhật người lớn như ông.

Người đàn ông quả quyết :

- Không thể nào lầm. Tôi tin chắc là thế.

Minh Thi bắt đầu nao núng vì lời nói như đinh đóng cột của ông khách. Cô lờ đi bằng cách nhắc lại câu hỏi :

- Dạ... Ông dùng gì ạ ?

Ông khách trả lời một cách máy móc

- Như mọi khi Một tô tái và hột gà.

Minh Thi trở lại quầy đúng lúc bà Loan ra tới. Cô nhắc lại lời yêu cầu của ông khách rồi rút vào trong.

Ngồi bên thau nước to, cô bắt đầu rửa rau, mùi quế nồng nồng bay không làm cô tập trung hơn vào công việc. Đúng là thành phố này quá nhỏ. Chưa biết dì Út định chơi trò ú tim gì với ông ta, chỉ biết rằng ông ta đang ú tim với cô Chà , lỡ ông ta hỏi mẹ thì bí mật sẽ bại mí, cô và anh Quang chắc chắn sẽ bị dũa.

Bà Loan bước đến bên Thi :

- Ra trông hàng mẹ đi chợ.

Cô ngập ngừng :

- Đợi một chút nữa được không mẹ ?

Bà Loan nhú mày :

- Đợi cái gì ? Trưa quá rồi. Mẹ đi đây.

Chùi tay vào khăn. Thi ể oải bước lên. Người đàn ông tóc bạc vẫn từ tốn ngồi ăn. Cô tò mò nhìn lên ông ta qua chồng tô cao nghêu.

Có lẽ anh Quang nói đúng. Hai mươi mấy năm về trước, chắc hẳn ông ta là một người rất mực hào hoa lịch lãm. Bây giờ mái tóc bạc trắng vẫn không làm ông giảm phong độ. Trái lại nó còn làm ông có vẻ nghệ sĩ hơn. Ngày xưa, dì Út đã vướng vào lưới tình của người đàn ông này sao?

Minh Thi đang thắc mắc thì Quang và Lâm bước vào. Lâm ngồi bàn gần quầy còn Quang đến bên cô hỏi trống :

- Mẹ đâu ?

Thi ậm ừ :

- Mẹ đi chợ rồi, anh tìm mẹ làm gì ?

Quang cười :

- Anh hỏi vậy thôi chứ đâu có tìm mẹ. Nè ! Làm hai tô đặc biệt đi nhóc ! Tụi anh đang đói meo.

Thi dài giọng :

- Đặc biệt một hay đặc biệt hai ?

Quang nháy mắt :

- Đặc biệt nhất trong đặc biệt OK !

Minh Thi lườm anh trai rồi liếc vội qua Lâm. Cô ngạc nhiên khi thấy anh gật đầu chào ông ta, cái chào của anh mới lãnh đạm làm sao.

Người đáp lại bằng nụ cười kẻ cả. Linh cảm cho Thi biết hai người không ưa nhau. Thái độ xã giao vừa rồi chỉ là cho đúng phép lịch sự thôi.

Giọng Quang vang to như nhắc nhở :

- Nhanh nhanh lên nhóc ời !

Thi vừa trụng bánh phở vừa nói :

- Phụ em lấy rau giá đi !

Quang càu nhàu :

- Đói gần chết mà còn đầy đọa nữa.

- Vậy thì đừng thúc hối. Em đâu rành nghề như mẹ.

Vừa bưng hai tô phở to nghi ngút khói ra bàn Quang, Minh Thi đã nghe giọng ông khách.

- Tính tiền cô bé ời !

Minh Thi mau miệng :

- Vẫn như mọi khi ạ !

Người đàn ông mỉm cười :

- Cách trả lời của cháu làm tôi nhớ đến một người. Điều này chứng tỏ những lời tôi nói với cháu là đúng.

Thi gãi đầu :

- Những lời ông nói với cháu đã quên rồi ạ !
- Thật vậy sao cô bé lém ? Nhưng chúng ta sẽ còn gặp nhau nữa, rồi cô bé sẽ nhớ thôi.

Quay về phía Lâm, ông nhỏ nhẹ :

- Về trước nhé Lâm !

Quang ngừng đưa nhìn theo ông ta rồi hỏi :

- Chuyện gì vậy Thi ?

Thi thấy tiền vào học tử, giọng ngân ngừ :

- Chuyện phiếm ấy mà !

Quang nghiêm giọng :

- Già bạc trắng cả đầu mà ăn nói ỡm ờ với con nít, khó nghe quá !

Ông là ai vậy ?

- Khách quen ! Nhưng em không biết tên tuổi nghề nghiệp gì cả.

Nhìn Lâm, Quang hỏi :

- Mà biết ông ta phải không ?

Gật đầu, Lâm thần nhiên đáp :

- Ông ta tên Thuần, là dưỡng Hai của tao. Tánh ông ta là thế, tao miễn ý kiến.

Quang tò mò :

- Ủa ! Vậy mà còn bà con ở Sài Gòn à ?

Lâm lạnh lùng gật đầu :

- Còn chớ ! Nhưng nhà ai nấy ở. Gặp nhau có được câu xã giao như vừa rồi là hết.

Quang ái ngại :

- Cũng buồn hả ?

Lâm nhún vai không trả lời, Minh Thi bưng ra hai chai 7 Up. Vừa đặt lên bàn Quang, cô đã nghe oang oang giọng Phong ngoài cửa :

- Đưa chìa khóa nhà cho anh mượn !

Thi hất hàm :

- Chìa khóa của anh đâu ?

Phong chép miệng ngồi xuống bàn kế bên :

- Anh quên mang theo rồi.

Quang chen vào :

- Quên hay làm mất ? Nói thật đi để người ta còn lo thay ổ khóa mới.

Phong gắt :

- Đã bảo quên. Nhanh lên Thi !

Thi nhăn mặt :

- Làm gì mà gấp dữ vậy ?

Phong khinh khỉnh :

- Bí mật ! Chỉ anh và dì Út biết thôi, lần này thì hai người ra rìa nhé.

- Xí ! Không nói sẽ không có chìa khóa đâu.

Phong cúi lên :

- Ờ ! Con nhóc ! Mà hăm dọa anh đấy à ?

Minh Thi thủng thỉnh hỏi :

- Em tò mò chút chút, chứ đâu dám hăm dọa. Nhưng anh cần chìa khóa nhà làm gì vào lúc này ?

- Thay bộ đồ keng, chờ dì Út đến nhà bạn dì. Trả lời như thế được chưa ?

Thi buột miệng :

- Bạn nào vậy ?

Dứ dứ tay về phía Thi, Phong nói :

- Đó là bí mật. Nào đưa chìa khóa đây !

Minh Thi thấy đèn chìa khóa cho Phong kèm theo lời dặn :

- Đừng làm mất của em đó ! Cái móc chìa này em thích lắm !

Quay quay chùm chìa khóa, Phong nói :

- Anh sẽ mua cho em cái có đèn, thậm chí có âm thanh, xịn gấp mấy lần cái này.

Thi ngờ vực :

- Có mới nói nha !

Phong toe toát giơ tay lên :

- Tổng chào nha... mấy vị !

Quang lắc đầu :

- Mỗi chùm chìa khóa mà cứ quên hoài. Cái thằng đẽnh đoảng khiếp !

Lâm bưng ly nước lên giọng ngưỡng mộ :

- Anh em nhà này vui thật ! Có một gia đình như vậy đúng là sướng.

Quang vỗ nhẹ vai Lâm :

- Nếu ở một mình buồn cứ đến nhà tao, mẹ tao cũng quý mày lắm.

Lâm gượng gạo cười. Giá mà mẹ anh được bằng phân nửa mẹ

Quang nhỉ ?

Nhìn Thi, anh nói :

- Tính tiền hộ đi Minh Thi !

Quang kêu lên.

- Áy ! Mà đừng chơi bạn bè chứ. Đã bảo tao đãi mà, Có điều đãi quán nhà cho nó có chất lượng. Lần sau mày ghé quán tụi tao không khách sáo đâu.

Minh Thi nói chen vào :

- Không những thế mà còn chặt đẹp nữa là khác.

Lâm hóm hỉnh :

- Tôi không dễ để người khác chặt đầu. Thành thật nhé ! Phở rất ngon. Tiếp đãi lại nhiệt tình. Cô hàng phở lại lém lỉnh. Ai vào quán một lần, nhất định sẽ có lần thứ hai rồi lần thứ...

Quang thắc mắc :

- Không hiểu sao bọn trong lớp nói mày ít lời nhỉ ?

- Tại tui nó dò chưa đúng đài của tao.

Quang thân mật :

- Hy vọng chúng ta ngày càng hiểu nhau hơn.

Lâm mỉm cười. Anh đứng dậy :

- Tao về trước.

Nhìn Thi anh dịu dàng :

- Hẹn gặp em chiều nay ở trường.

Đợi Lâm ra khỏi cửa, Thi hỏi ngay :

- Anh biết cái ông Thuần đầu bạc trắng lúc nãy là ai không ?

Ngạc nhiên trước vẻ bồn chồn của Thi, anh ngơ ngác :

- Là ai ?

- Là người dì Út gởi quà sinh nhật đó. Lúc nãy ông nhận ra em, nhưng em chối. Không ngờ ông ta là dượng của anh Lâm.

- Nhưng theo cách Lâm nói hình như ông ta chả tốt lành gì. Mà anh cũng thấy thế. Không biết phải thẳng Phong chở dì Út đi gặp ông không ?

Minh Thi chống cằm suy nghĩ :

- Dì Út bảo sẽ chơi trò ú tim với ông, chắc dì không xuất đầu lộ diện đâu.

Quang chắc lưỡi :

- Anh không hiểu nổi dì Út. Hai người già cả rồi, bày đặt ú tim với ú... phôi. Dì ấy lắm trò như vậy nên mẹ mắng cũng phải.

Minh Thi lo Lắng :

- Chỉ ngại vợ Ông ta, chớ mẹ mắng thì nhằn nhò gì.

Quang nhấn mạnh :

- Anh phải hỏi Phong xem nó chở dì Út đi gặp ai mới được.

Thi Quả quyết :

- Em cá là anh sẽ không nói, một phần là vì dì Út dặn, một phần anh muốn trả đũa bọn mình.

Quang bực bội.

- Trả đũa cái gì cơ chứ ? Anh chúa ghét tánh nhỏ mọn của nó.

Thi bỗng chuyển đề tài :

- Anh có thấy dạo này ông Phong rất diện không ? Quần áo giặt ủi ở tiệm láng bóng, đã vậy còn xức nước hoa thơm phức. Đêm nào cũng một hai giờ mới về. Ông y ba đi vắng nên mới lộng hành.

Quang đón :

- Chắc nó có bồ nên diện.

Thi bĩu môi :

- Nhỏ nào đi với ông đến nữa đen chắc không phải con nhà lành. Chỉ tội tờ một trăm đô của anh đi đứt.

- Chuyện nhỏ ! Anh đâu thiếu tiền.

- Bộ anh... mách mung gì với anh Lâm hả ?

Quang lấp lửng :

- Thì tụi anh nhận công việc ngoài giờ để kiếm tiền cafe vậy mà !

- Năm thi ! Anh làm lung tung coi chừng mẹ la đó !

- Anh không nói, em cũng không, sao mẹ biết mà la ?

Minh Thi chớp mắt :

- Nhắm em xin làm thêm có được không ?

Quang xoa cằm :

- Em có chuyên môn đâu mà đòi làm. Anh và Lâm nhận thiết kế cây cảnh trong trang trí nội thất và sân vườn cho một công ty, lương cũng khá hơn đi dạy kèm, anh sẽ... tài trợ cho em mỗi tháng một trăm OK ?

Minh Thi thắc mắc thật ngây thơ :

- Một trăm ngàn hay một trăm đô ?

Quang kêu lên :

- Hồng dám trăm đô đâu... chị Hai.

Thi lắc đầu :

- Vậy thì khiêm tốn quá, em không nỡ nhận đâu. Mang tiếng lắm.

Quang ậm ừ :

- Nói thì nhớ đó !

Anh vừa nhồm dậy định đi về thì Minh Thi đã hạ giọng :

- Anh Lâm là người thế nào hả ?

Quang dài mồm trêu :

- Một người như mọi người. Mà em hỏi chi vậy ?

Minh Thi đáp ngay :

- Để xem bạn anh tốt hay xấu.

- Điều này đâu liên quan đến em.

- Nhưng em muốn biết, rồi sao ?

Cau mặt, nhíu mày ra vẻ quan trọng, Quang nói :

- Với anh, Lâm vẫn là người khó hiểu, hắn chưa cho anh biết nhà, với lý do nhà khó tìm. Hắn không phải dân... Trần Minh khổ chuối, dù hắn làm ra vẻ như vậy. Tóm lại, Lâm vẫn còn giữ kẽ, hắn giấu mình rất kỹ, tại sao hắn làm thế, anh không biết.

Nhìn em gái, Quang hỏi lại :

- Em có nhận xét gì về Lâm ? Nhất là sau tai nạn... đổ gạo ra đường ấy ?

Minh Thi lắc đầu và nói nhanh :

- Cũng như anh, em thấy Lâm vừa khó hiểu vừa không thật tình.

Quang trầm ngâm :

- Điều đó làm em buồn à ?

Minh Thi bĩu môi :

- Sao em lại buồn chứ ?

Dứt lời cô đứng dậy bước ra sau quây.

Quang hỏi với theo :

- Lâm đã nói gì với em ? Hắn có tán tỉnh em không ?

Cười chua chát, Minh Thi nói :

- Dĩ nhiên là không . Mà nếu có, em cũng đủ khôn... để làm hắn tắt đài.

Quang phì cười :

- Đừng chần quá ! Chưa biết rõ về một người đã vội đánh dấu về họ là không nên. Anh có cảm giác Lâm bị dẫn vật bởi một mặc cảm nào đó. Chính vì mặc cảm này mà hắn luôn thu mình lại và luôn giữ kẽ với bạn bè. Lâm không phải là người xấu. Anh dám chắc như thế !

Minh Thi im lặng. Quán lại có khách, cô tiếp tục công việc của mình, Quang tần ngần một chút rồi đi về.

Buổi sáng trôi qua cùng một chút muộn màng, Minh Thi bâng khuâng nhớ tới lời : " Hẹn gặp lại chiều nay ở trường" của Lâm. Nhưng chiều hôm ấy gặp ở hành lang, anh chỉ nhếch môi chào đầy kêu ngạo rồi dừng đứng đi về lớp học, mặc kệ Thi đứng một mình với sự hụt hẫng đến choáng ngợp.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 7

Lâm sốt ruột nhìn bầu trời đầy đặc mây đen rồi nhấn ga tăng tốc. Lúc này vội vã, anh quên mang theo áo mưa, giờ không khéo xấp bản vẽ nằm trong túi sẽ ướt mất.

Chạy thêm một đoạn đường nữa mưa bắt đầu rớt hạt, Lâm cố gắng lạng lách giữa dòng xe cũng đang cuống cuống chạy rồi vọt lên lề dừng trước một ngôi nhà đóng cửa.

Vuốt mái tóc lấm tấm nước. Lâm bấm chuông. Một đôi mắt dò xét

nhìn qua khe cửa sắt, rồi một giọng con gái vang lên mừng rỡ :

- A ! Anh Lâm ! Anh Lâm về rồi cô ơi !

Cánh cửa sắt nặng nề nhanh chóng được kéo rộng ra, Lâm có phần lúng túng khi đẩy xe vào. Anh không nghĩ mình được đón chào nồng nhiệt như vậy.

Gượng gạo nhìn cô gái, Lâm nói cho có chuyện :

- Bé Tâm mau lớn ghê !

Tâm cười thật tươi :

- Còn anh thì mau... già. Đã vậy không còn cạo râu nữa. Trông cụ non quá.

Từ trong phòng. Bà Tuyên bước ra :

- Mau lấy khăn cho anh Lâm ở đó nói láo . Một lát tao cúp phần cơm cửa mày đấy.

Lè lưỡi nhè anh, Tâm vội chạy vào nhà, Lâm nói với mẹ như phân bua :

- Con không đem áo mưa, đành phải ghé đây...

Bà Tuyên có vẻ mai mỉa :

- Nếu vậy mẹ phải cảm ơn ông trời quá !

Đón lấy cái khăn trên tay Tâm. Lâm im lặng lau khô tóc. Căn phòng rộng chìm trong tiếng mưa. Ngôi nhà này từng là nhà của anh, nhưng khi trở về anh không tìm lại được cảm giác thân thuộc nào cả. Mọi thứ vẫn như xưa, nhưng anh và mẹ đều thay đổi. Sự thay đổi đau đớn nhất là anh không biết phải nói gì với người đã sinh ra mình.

Bà Tuyên sầm soi bộ móng tay màu tím đậm :

- Con có ghé thăm bà nội và các cô con không ?

Lâm ngồi xuống salon :

- Có ! Và con cũng nhận được câu hỏi tương tự về mẹ, tiếc rằng đây là câu hỏi chứa nhiều ác cảm hơn là sự quan tâm về nhau.

Bà Tuyên cười khẩy :

- Giữa mẹ và các bà ấy làm gì có sự quan tâm về nhau chứ ! Họ tò mò xem mẹ sống ra sao thôi. Đúng là một bọn đạo đức giả, nhưng lại vô công rồi nghề...

Lâm nhăn nhó :

- Con xem mẹ kìa ! Độc mồm độc miệng làm chi cơ chứ ?

Bà Tuyên cong cớn :

- Bộ mẹ nói không đúng sao ? Mẹ chưa bao giờ ân hận khi từng cho họ một vố, để những cái mặt nạ đạo đức giả ấy rơi xuống.

Lâm đành giọng :

- Mẹ đang xúc phạm con mẹ biết không ? Thì ra cho tới bây giờ mẹ vẫn nghĩ rằng chuyện mẹ cấm sừng ba con là một chiến công.

Bà Tuyên tỏ ra thích thú :

- Chiến công hả ? Con dùng từ chính xác lắm !

Tâm bưng một ly cà phê sữa nóng hổi và nói :

- Anh Lâm ở lại ăn cơm nhé ?

Lâm lắc đầu :

- Không ! Hết mưa anh sẽ đi ngay.

Bà Tuyên cộc cằn quát :

- Vào bếp ! Ai mượn cái tài lanh hờ ?

Lần này không kịp lè lưỡi với Lâm, Tâm chạy lẹ vào trong.

Lâm chép miệng :

- Chỉ có con bé mới chịu đựng mẹ nổi.

Bà Tuyên tự mãn :

- Ngoài nó ra còn khối đứa nghe lời mẹ răm rắp đấy con ạ !

Vò cái khăn trong tay , Lâm khinh bỉ :

- À ! Cái bọn con trai kết nghĩa với mẹ chứ gì ? Lũ sâu bọ ấy vì tiền mà !

Giọng thản nhiên đến trơ trẽn , bà Tuyên nói :

- Dù sao chúng cũng làm mẹ vui, chứ không như con, lúc nào cũng chọc giận mẹ.

Lâm đứng phắt dậy :

- Xin lỗi ! Mẹ đừng đánh đồng con với họ !

Nhìn anh thật lâu, bà Tuyên nhếch môi :

- Con giống ông từ chỗ lúc nào cũng xem mình quá cao. Biết ta mà không nghĩ đến người, trước sau gì cũng thất bại. Mẹ nói thật, so với đám sâu bọ ấy, con không là cái đỉnh gì đâu mà lớn lối.

Lâm bực bội gào to :

- Tâm ! Tìm cho anh cái áo mưa !

Bà Tuyên cười to :

- Giận dữ, nóng nảy, không làm chủ được bản thân. Trời ơi ! Sao những tánh xấu của ông đều có cả ở con thế này ? À không ! Dường như con cũng có thêm ít nhiều tính ít kỷ, nhỏ mọn, độc ác của mẹ nữa chứ !

Lâm hơi khựng lại vì những lời khêu khích của mẹ. Từ khi anh khẳng không chịu ở chung với mẹ tới nay, bà luôn châm chọc, riễu cợt mỗi khi có cơ hội. Bà khiến anh ngày càng xa cách bà hơn. Lâm không hiểu mẹ làm thế vì mục đích gì. Anh chỉ thấy xót xa nhiều hơn căm giận vì nghĩ bà cũng đang dần vật bản thân chứ chẳng sung sướng gì.

Lặng lẽ ngồi xuống trở lại, anh bưng ly cà phê sữa lên uống từng ngụm.

Bà Tuyên đi vào trong và trở ra với một cốc tiền dày cộm :

- Gần thi rồi, lấy mà bồi dưỡng, mẹ chẳng làm gì được cho con ngoài việc cho tiền tiêu vặt.

- Mẹ biết là con không cần nó mà.

Bà Tuyên bắt bẻ :

- Vậy sao con phải làm thêm ở công ty xuất khẩu Phong Lan ?

Lâm đều giọng :

- Con muốn nhờ công việc để tiếp cận với nội sau này con sẽ tham gia quản lý, dù công ty đó chỉ là chi nhánh nhỏ của công ty Đại Long, nhưng con không bỏ qua cơ hội giành lại những gì trước kia là của ba đâu.

Bà Tuyên soi mói :

- Con tin ông Thuần để cho con có cơ hội sao ?

Lâm nói :

- Dĩ nhiên là không, nhưng con sẽ cố hết sức.

Nhìn bà Tuyên, Lâm hỏi bằng giọng gay gắt :

- Có phải ngày xưa ông ta đã quyến rũ mẹ không ?

Bà Tuyên lấp lửng :

- Sao con lại nghĩ vậy ?

- Không lẽ mẹ yêu ông ta ?

Bà tuyên bật cười chua chát :

- Mẹ làm gì còn cảm xúc để yêu. Tất cả những thứ đại loại lãng mạn như thế, ba con đã lấy của mẹ cả rồi.

Lâm khó khăn mở miệng :

- Thế tại sao mẹ... lại... lại... Đã từ lâu con không muốn hỏi để biết rõ hơn mọi chuyện, nhưng cả mẹ lẫn ba đều không chịu nói vì cho rằng con còn nhỏ. Điều này làm con rất khó chịu mỗi khi đụng mặt với ông ta, suốt mười tám năm dài con sống trong mặc cảm của bi kịch gia đình mà con không hiểu gì về cái án tù mười năm của ba mình. Con không muốn cứ nghe nội, các cô phán xét ba mẹ bằng định kiến của họ nữa.

Bà Tuyên nhướn mày :

- Con muốn mẹ nói thế nào đây ? Về tội lỗi của mẹ ? Về sự đại dốt của ba hay sự bất hạnh của con ?

Lâm dần mạnh :

- Con muốn biết tại sao mẹ phản bội ba ?

Giọng bà Tuyên rít lên :

- Tại mẹ căm thù !

Lâm ngớ ngàng :

- Mẹ căm thù à ?

Bà Tuyên gật đầu :

- Phải ! Mẹ căm thù bà nội, các cô vá ba con. Ngày xưa bên ngoại con cũng thuộc hạnh giàu có, chẳng may ông ngoại làm ăn thua lỗ dẫn đến phá sản nên phải gả mẹ cho ba con, một tay chuyên chạy hàng cho anh rể để kiếm sống qua ngày. Lấy được mẹ, ba con như kẻ mặt hạng trúng số độc đắc, nhưng ông ta không hề xem mẹ như một bảo vật của nhà giàu, mà ông cùng mẹ và bà chị thứ ba ế chồng đã đày đoạ mẹ khác nào đũa ở trong nhà. Từ một tiểu thư quen được hầu hạ, mẹ rơi tòm vào địa ngục. Tất cả việc nặng nhọc đều trút lên đầu mẹ. Bao nhiêu mộng đẹp của tuổi mười tám thanh xuân òa vỡ thật nhanh sau đêm tân hôn.

Bữa môi đầy khinh bỉ, bà Tuyên nói tiếp :

- Ba con là một kẻ phạm phu tục tử nét ăn tới nét ngủ, khác hẳn với anh rể của mình. Đạo đó dưỡng Thuần cũng chưa phát cao như bây giờ, nhưng lúc nào ông ta cũng một bậc phong lưu lịch lãm, là đối tượng khiến phụ nữ để mắt tới. Là một kẻ mồm mép, ông ta rất khéo dỗ ngọt đàn bà...

Lâm ngắt lời bà :

- Mẹ đã phải lòng ông ta từ lúc đó sao ?

Mắt hơi xa xôi, bà Tuyên trả lời :

- Mẹ chỉ ước ao gã chồng thô tục của mình có được một chút hào hoa, chút ngọt ngào như ông ta thôi, nhưng tiếc thay ước ao ấy là điều không tưởng. Ba con hùng hục lao vào công việc để kiếm tiền, cứ mặc vợ một mình với mẹ chồng, chị dâu và hổ lớn việc nhà. Ông không cần biết mẹ nghĩ gì, thích gì, muốn gì, nhưng bắt buộc mẹ phải tuân lệnh, nghe lời ông như một con chó trung thành với chủ.

Môi nhếch lên đầy chua cay, bà nói :

- Chắc con cho rằng mẹ đã quá lời. Nhưng sự thật là thế, lúc ấy mẹ một thân một mình biết làm gì hơn chịu đựng. Rồi mẹ có con. Những tưởng sẽ được an ủi bởi tình mẫu tử, nào ngờ bà nội lại tách con khỏi mẹ, lúc đó ba con đã mở được một xưởng làm hàng nhựa, mới sanh được một tháng mẹ đã phải xuống bếp nấu cơm cho hàng chục thợ, trong khi cô ba con tối ngày quanh quẩn trong phòng riêng không hề động đến móng tay.

Im lặng một chút. Bà Tuyên nói tiếp qua đầu rơi trên mái nhà :

- Nhọc nhằn, uất ức, suy nhược làm mẹ ngã bệnh. Bệnh nặng đến mức tưởng mình sẽ chết. Nhưng không hiểu bằng sức mạnh nào mẹ đã vượt qua Sau trận ốm liệt giường đó mẹ đã biến thành người khác. Một người luôn nuôi thù hận trong lòng. Ba con càng làm ăn lên thì mẹ càng cực, sự hận thù càng sâu sắc. Khác với thời con gái, mẹ chưa bao giờ được vui chơi, giải trí, ngay cả việc vui đùa với con

mình cũng không.

Lâm ray rức nhìn mưa. Hồi ức tuổi thơ dần dà hiện về trước mắt anh. Đúng là từ lúc bé anh đã không gần gũi mẹ. Quanh quẩn anh lúc nào cũng là nội. Mãi đến năm mười tuổi, ba anh ra riêng. Lâm mới thoát khỏi đôi mắt dòm ngó để mắt mồm của bà. Thật ra nội có thương Lâm không ? Hay bà cố tình giữ rịt anh bên cạnh nhằm làm khổ mẹ ? Giọng bà tuyên vang lên từ một nơi nào vừa xa vừa gần :

- Khoảng thời gian sau đó ba con làm ăn khấm khá và nhất định mua nhà để ra riêng mặc cho bà nội phản đối. Với mẹ đây quả là một tin mừng. Mẹ háo hức chờ đón cuộc sống riêng với hy vọng mình sẽ đỡ khổ, sẽ hạnh phúc bên chồng bên con. Nào ngờ ở nơi nhà riêng đó ba con trở thành một bạo chúa...

Lâm ngắt lời trong khó chịu :

- Mẹ có quá tưởng tượng không ?

Bà Tuyên nói :

- Mẹ đang nói thật đấy, từ khi thuê dì Bạch về để chăm sóc con và lo bếp núc, mẹ đã trở thành bà chủ hăng đờ nhựa gia dụng. Một bà chủ thật sự đầy quyền uy trước mặt bao nhiêu công nhân, nhưng nào ai biết được mẹ cũng là một người làm công như họ, sợ còn tệ hơn họ, vì mẹ chưa bao giờ được trả lương.

Bật cười bà Tuyên bảo :

- Suốt bao nhiêu năm sống với chồng và gia đình chồng, mẹ bị bóc lột triệt để từ thể xác đến đến tinh thần. Chính vì vậy mẹ đã hận càng hận hơn. Ngoài mặt mẹ tiếp tục nhẫn nhục chịu đựng nhưng trong lòng bắt đầu có những tính toán, dự định cho riêng mình. Mẹ không thể tiếp tục sống với người chồng luôn coi mẹ như một công cụ. Do ngày xưa ông ngoại có cho mẹ ăn học nên ba con để mẹ làm kế toán kiêm thủ quỹ của cơ sở. Mẹ không từ bất cứ thủ đoạn, cơ hội nào để lặn tiền cho riêng mình. Suốt gần mười năm trời mẹ đã có một số vốn.

Lâm ngạc nhiên đến nỗi lắp bắp :

- Ba không biết à ?

Bà Tuyên tự đắc :

- Lúc đó ba con đang phát, mở thêm mấy công xưởng, ông ấy đâu thấy thiếu tiền, mà nếu có đi chẳng nữa ông cũng chẳng đời nào nghi ngờ mẹ. Với ông, mẹ mãi là con nô lệ trung thành tuyệt đối.

Mắt bà bỗng long lên :

- Khi giàu có người ta thay đổi cách nghĩ, cách sống, cách hưởng thụ, ba con bắt đầu lân la những chốn ăn chơi. Tệ nhất và cũng độc nhất là ông dẫn đàn bà về nhà bắt mẹ phục dịch. Hừ ! Rõ ràng trong

mắt ông, mẹ không phải là vợ. Mãi mãi là một con ở. Mức chịu đựng của con người có giới hạn của nó. Ba con đã như thế, mẹ còn giữ làm gì mà không phá bung mọi thứ trước khi giải thoát cho mình.

Chống tay dưới cằm, bà có vẻ thích thú khi kể tiếp :

- Trong khi bà chị chồng, cô Hai con ít nói hơn cô ba nhưng tâm địa rất độc. Lúc nào cô ta cũng tự hào. Khoe khoang hạnh phúc của mình với mẹ. Bởi vậy mẹ phải phá nát cái hạnh phúc ấy. Mẹ thừa biết ông Thuần là hạng đàn ông như thế nào mà. Hảo ngọt, thích ăn vụng nhưng giỏi tài chùi mép. Ông ta qua lại với đủ loại đàn bà, trong số đó có một người bạn của mẹ...

Lâm nuốt nghẹn :

- Mẹ biết điều đó nhưng vẫn lao vào ông ta à ?

Bà Tuyên nhún vai :

- Chơi thôi mà ! Chọn người biết quy luật càng tốt. Ông Thuần là người biết rõ luật chơi. Mẹ không thể thấy ai giúp mẹ... rửa hận tốt hơn bằng chồng của chị chồng mình.

Lâm cay đắng :

- Nghĩa là mẹ cố tình chọn ông Thuần để hạ nhục ba con ?

- Đúng vậy ! Con không cần phải hỏi nữa chứ ?

Lâm liếm môi :

- Hành động của ba chứng tỏ ông rất yêu mẹ mà !

Bà Tuyên kêu lên :

- Ông ta chỉ yêu bản thân mình. Và chính vì thế ông mới điên lên đến mức dám giết người.

Lâm đánh giọng :

- Ba chỉ lỡ tay, chứ không cố ý như mẹ nói !

Bà Tuyên phẩy tay :

- Không tranh cãi vấn đề này nữa !

Lâm bất mãn nhìn ra đường. Qua khoảng cửa hẹp anh chỉ thấy một màn mưa trắng xóa.

Tại sao mẹ lại cay độc như thế nhỉ ? Dường như bản án mười năm tù chưa làm bà vơi bớt oán hờn. Nên tới bây giờ , mỗi khi nhắc tới ông, bà vẫn còn nói bằng giọng căm thù, Lâm là con của hai người nhưng anh không sao hiểu được tình cảm của cha mẹ mình.

Một cuộc hôn nhân không tình yêu, đã kết thúc một cách tàn khốc.

Lâm chẳng biết chuyện gì xảy ra đến khi ba anh mãn hạn tù. Tuần rồi vào thăm ba anh bỗng hỏi về ông Thuần, về mẹ. Khi nghe anh nói về hai người xong, ông im lặng . Không một lời bình phẩm. Sự im lặng của ông thật khó hiểu.

Mà có bao giờ anh hiểu ông đâu ? Mẹ và ba đã không còn là vợ

chồng, nên cả hai hầu như quên mình có một mặt con. Cả ông và bà đều không cần hiểu cảm xúc của anh ra sao. Đôi lúc Lâm chẳng biết trên đời này còn ai cô đơn và bất hạnh hơn anh không ?

Bất giác Lâm nhếch môi cay đắng. Anh uống hết ly cà phê sữa và nghe bà Tuyên gọi ầm lên :

- Tâm à ! Đem miếng bánh trong tủ lạnh đem ra cho anh Lâm. Nhớ mang theo cái muỗng nha con ngốc !

Quay sang Lâm, bà dịu dàng như chưa dịu dàng như thế :

- Bánh flan có phô mai, hồi nhỏ con rất thích ăn...

Bỗng dưng Lâm gắt :

- Nhưng bây giờ con đã lớn, tất cả đã thay đổi, mẹ vờ không nhận ra điều ấy à ?

Bà Tuyên vẫn ôn hòa :

- Thay đổi cỡ nào người ta cũng phải ăn con ạ ! Mẹ biết lâu nay con trách mẹ không quan tâm đến con. Thế con thì sao ? Con đã bỏ mẹ một mình kia mà. Mẹ vẫn mong con về ở chung với mẹ.

Lâm lạnh lùng :

- Sao tới bây giờ mẹ mới nói ra khi bảy tám năm nay mẹ đã vui sống một mình ? Con nghĩ sắp tới ba cần con hơn mẹ...

Tâm bưng cái khay đựng đĩa bánh flan to, vì nhà lúc nào cũng có khách mà. Mấy anh...

Bà Tuyên cúi kính :

- Vào bếp, đồ nhiều chuyện !

Cho ngón tay dính vào mồm mút một cái. Tâm lật đật đi như chạy vào trong, mẹ sử dụng con bé từng từng vậy mà hay. Bà không phải sợ nó phê phán mình trong những mối quan hệ bất thường.

Cánh cửa sắt bỗng bị kéo ra thật mạnh. Một người đàn ông mặc chiếc áo mưa màu xanh đen bước vào.

Hắn tình tứ than :

- Lạnh quá Tuyên ơi !...

Thấy Lâm ngồi trên salon, hắn khựng lại. Trong ánh sáng âm âm của ngôi nhà, Lâm chợt nhận ra hắn chính là Phong, em trai của Quang mà anh đã gặp một lần trong quán phở.

Dường như Phong chưa nhận ra anh. Cởi áo mưa ra máng vào cánh cửa, hắn tự nhiên vớ chiếc khăn trên vành salon lau mặt.

Bỗng nhiên Lâm thấy rã rời. Anh chẳng biết mình nhìn đi đâu cho khỏi bần mắt. Không lẽ Phong cũng là trong nhiều cậu " Hoàng tử bé " của mẹ ?

Lòng Lâm nhói đau khi nhớ tới gương mặt khả ái của Minh Thi, anh nghĩ tới tính cách của Quang, thái độ cư xử niềm nở, chừng mực gia

giáo như bà Loan. Có lẽ cha mẹ, anh em Phong không biết mối quan hệ này của anh ta đâu.

Nếu Phong đã không nhận ra hoặc cố tình lơ anh. Lâm cũng chẳng nên chào hỏi làm gì cho thêm rộn chuyện.

Bà Tuyên hỏi :

- Có mang tới không Phong ?

Phong lấy trong túi ra một hộp nhỏ :

- Chị coi xem phải loại chị cần không ?

Đỡ lấy cái hộp bà Tuyên reo lên :

- Đúng rồi ! Cậu cũng giỏi thật !

Cười toét miệng, Phong nói :

- Chị đã nhờ, dầu khó cách mấy em cũng tìm ra.

Bà Tuyên đưa đẩy :

- Nói nghe cảm động thật ! Ở lại ăn cơm với chị nha.

Phong nhìn Lâm, giọng ngắt ngứ :

- Có phiền ai không đó.

- Làm gì có. Người nhà cả mà.

Rồi bà lại gọi to :

- Tâm ! Mang thêm bánh flan ra.

Lâm cười thầm trong bụng. Anh nhìn ra ngoài đường và mong trời mau tạnh mưa.

Phong quay sang bắt chuyện với anh :

- Hình như mình đã gặp nhau rồi ?

Lâm lấp lửng :

- Có thể như vậy. Nhưng tôi không nhớ là ở đâu. Tôi không mấy quan tâm tới người khác, nên anh cứ yên lòng với việc làm của mình đi.

Phong nhún vai. Anh bỏ mặc Lâm ngồi đó và tiếp tục trò chuyện với bà tuyên :

- Dì Út của em đi Nha Trang rồi . Ít nhất một tuần nữa mới về.

Bà Tuyên ngọt ngào :

- Sao em không đi cùng ?

Phong tủm tỉm :

- Em sợ mất mối làm ăn.

Mỉm cười, bà Tuyên nói :

- Thì dẫn... mới theo, hoặc là đề nghị... mới bao một chuyến... lãng du dài ngày.

Phong gật gù :

- Đề nghị hấp dẫn, em phải nghĩ lại mới được.

Lâm đứng dậy đi vào bếp. Anh bảo với Tâm :

- Tìm cho anh cái áo mưa.

Đang loay hoay bên tủ lạnh, con bé tròn mắt :

- Anh định về ngay à ?

Lâm cộc lốc :

- Ừ ! Anh thấy khó chịu lắm !

Tâm bật cười :

- Xời ơi ! Chuyện thường ngày, có gì đâu mà khó chịu. Bạn của cô Tuyên toàn trẻ không à. Họ vui lắm ! Nhiều bữa họ lại đầy nhà, trai có gái có, hát Karaoke rồi nhảy đầm. Đã lắm !

Lâm ngạc nhiên :

- Em cũng thích ba cái trò đó nữa đó à ?

Tâm toe toát :

- Em thích vui ! Tối ngày ở nhà có hai người, chả có ai nói chuyện với ai chán lắm !

Rồi con bé hạ giọng :

- Nếu anh ở chung chắc còn vui hơn nữa !

Lâm khinh khỉnh :

- Anh không nhảy đầm ở nhà, cũng không tụ tập bạn bè ở nhà.

- Tại sao vậy ?

Lâm lầu bầu :

- Không thích !

Tâm chép miệng :

- Cô Tuyên nói anh giống ba, cũng phải !

Lâm khó chịu :

- Phải cái gì ?

Tâm gãi đầu :

- Em hông biết !

Dứt lời con bé tới đầu tủ, lấy cho anh cái áo mưa. Lâm mặc vào rồi trở lên phòng khách.

Bà Tuyên hỏi trống :

- Nhất định về à ?

Lâm làm lì gặt đầu, bà nhắc :

- Cầm tiền đi !

Lâm dắt xe ra, giọng có chút gì giận dỗi :

- Không cần đâu !

Nhìn Phong anh miễn cưỡng :

- Tôi về trước nha !

Mưa vẫn rơi nặng hạt. Lâm rú gạ Chiếc xe vọt đi trong làn mưa trắng xóa.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 8

Buông đĩa đứng dậy, Phong nói :

- Ăn mãi mấy món này chắc chết quá Thi ơi ! Mai đổi món gì khá khá hơn coi.

Tròn mắt lên, Thi ảm ức :

- Ba món canh, xào, mặn đầy đủ mà anh còn chê Đúng là quý tộc thời đại.

Phong lên giọng kể cả :

- Quan trọng là chất lượng. Đĩa đậu xào của em có được ba miếng thịt mỡ, hai con tép. Ai ăn cho nổi, sắp thi tới nơi mà không được bồi dưỡng, làm sao có sức học chứ ?

Minh Thi chan canh vào chén :

- Anh nói với mẹ ấy. Tiền thì ít mà đòi cao lương mỹ vị. Anh thử đi chợ một ngày cho biết.

Phong xoa cằm :

- Tao không nói cho tao, chỉ tội ông Quang dạo này ốm nhách kìa ! Đang cầm cúi ăn. Quang ngừng đĩa :

- Anh chả đòi hỏi gì hết. Đừng lấy anh ra làm bình phong. Dạo này buôn bán ế ẩm, mẹ lo đủ thứ, đừng bắt mẹ lo thêm nữa. Ăn uống như vậy là đủ rồi.

Móc trong ví ra một xấp tiền, Phong bảo :

- Em cầm lấy mà mua thêm đồ ăn.

Minh Thi kêu lên :

- Sang nha... nhưng tiền ở đâu vậy ?

Tới tủ lạnh rót cho mình ly nước, Phong có vẻ tự hào :

- Mánh mung chút đỉnh với bạn bè là có ngay.

Quang nhíu mày :

- Mánh gì vậy ?

Phong cười cười :

- Bí mật !

Cầm xấp tiền lên, Minh Thi đếm rồi la :

- Năm trăm ngàn ! Xịn thiệt ta ơi !

Quang hát hàm :

- Trả lại cho nó !

Phong xụ mặt :

- Kỳ không, tiền mà chê à ?

Quang đành giọng :

- Tao muốn biết mày làm gì ra tiền ? Đạo này mày ăn diện dữ đấy ?

Phong cúi kính :

- Làm ăn thì phải lịch sự, bảnh bao. Tôi không làm gì phạm pháp đâu mà anh hỏi.

Quang hăm he :

- Tuần sau ba về. Mày liệu stop cái mục đi đêm lại đi. Ba thấy mấy thằng bạn đeo bông tai của mày là không ổn đâu !

Phong khinh khỉnh :

- Ấy vậy nhưng bạn tôi không có vấn đề như bạn anh đâu.

Quang nhíu mày :

- Mày định ám chỉ điều gì ?

Phong khinh khỉnh :

- Bạn anh, thằng Lâm đó, nó là người thế nào ? Anh biết không mà hết dẫn vào ăn phở tới đưa về nhà vậy ?

Câu hỏi bất ngờ của Phong không chỉ làm Quang chú ý mà cả Minh

Thi cũng quan tâm. Cô buột miệng :

- Ảnh là người thế nào ? Anh nói đi !

Phong vênh mặt lên :

- Nó là một dạng sống bám vào đàn bà...

Quang nuốt vội miếng cơm trong miệng :

- Sao mày biết ?

Vẫn giọng chắc như bấp, Phong nói :

- Thì tôi gặp nó với bà bạn dì Út.

Minh Thi vội hỏi tới :

- Sao anh lại gặp được ?

Phong cao giọng :

- Tao tới nhà đưa thuốc dì Út mua giùm và thấy nó ở trong. Chiêm chệ, lạnh lùng như ông chủ nhỏ, nó nhìn tao bằng cái nhìn ác cảm lẫn nghi ngờ, ganh tức.

Quang thở hắt ra :

- Chỉ vậy thôi sao mày bảo Lâm bám vào đàn bà ?

Khịt mũi, Phong trả lời suông sẽ :

- Vì người đàn bà đó là hạng thích cặp với con trai mà, nhớ tới ánh mắt Lâm nhìn bà ấy rồi nhìn tôi mà ớn...

Thấy Quang và Thi như nghi ngờ lời mình, Phong làm ra vẻ cúi kính :

- Không tin cứ hỏi dì Út về bà Tuyên, bạn dì đi thì biết ! Hừ ! Hôm đó chắc nó cũng tưởng tôi như nó...

Minh Thi đứng dậy:

- Em không tin anh Lâm là người như anh nói.

Phong cười khẩy :

- Mà thì biết gì về bọn đàn ông thời buổi bây giờ chứ !

Quang im lặng, anh nhớ tới thái độ của Lâm trước đây mà xốn xang.

Đúng là Lâm không bình thường khi anh đề cập tới chuyện... bám váy đàn bà. Nhưng nếu Lâm đúng như thế, tội vạ gì hẳn phải làm thêm ở công ty xuất khẩu Phong Lan ?

Giọng Phong lại vang lên thật sắc :

- Anh liệu mà lo bản thân anh đi. Ba sẽ nghĩ gì khi thấy anh sắp thi tốt nghiệp đến nơi, nhưng anh lại đàn đúm với hạng như thằng Lâm ?

Quang thấy nóng mặt vì những lời có vẻ lên lớp của em trai. Anh cứng rắn :

- Tao sẽ tìm hiểu xem có phải Lâm là người như mày nghĩ không. Dù sao cho tới bây giờ nó vẫn là thằng bạn tốt của tao. Chơi với nó, tao học được nhiều cái hay. Dù đó ba có hỏi, tao vẫn an tâm vì chả có vấn đề gì hết.

Phong xoa cằm :

- Khi có vấn đề là đã muộn rồi.

Quang lạnh lùng :

- Chuyện bạn bè của tao, không cần mày mách lẻo với ba mẹ.

Phong ngênh lại :

- Bạn bè của tôi cũng thế. Đừng bao giờ nghĩ anh là người lớn, còn tôi là con nít nhen.

Dứt lời Phong ngênh ngang bước lên nhà trên vẽ mặt tức tối của Quang và hoang mang của Minh Thi.

Cô rụt rè hỏi :

- Những lời của ông Phong nói có nên tin không ?

Quang nhăn mặt :

- Chắc ! Anh không biết tại sao Phong lại nói thế, nhưng đúng là có nhiều điều anh chưa rõ về Lâm. Dù sao anh cũng tin vào trực giác của mình.

Thi ngập ngừng :

- Em cũng vậy !

Quang nhún vai :

- Tiếc rằng trực giác là một thứ mơ hồ nhất. Em phải đa nghi mới sống được ngốc ạ !

Minh Thi im lặng. Cô máy móc dọn dẹp bàn ăn, máy móc rửa chén bát.

Những lời của hai ông anh khiến Thi có cảm giác Lâm hết sức xa lạ

với mình , dù thỉnh thoảng gặp nhau trong sân trung tâm sinh ngữ, cô và anh vẫn trò chuyện với nhau. Tiếc rằng qua những lần trò chuyện ấy, Thi vẫn chưa hiểu hơn về Lâm.

Chuông điện thoại vang lên từng hồi kéo Thi khỏi cơn mê không lối thoát. Cô nhắc máy và nghe giọng bà Diệp vang lên:

- Minh Thi phải không ? Đừng có đi đâu nhé ! Một lát dì sẽ ghé đây !
- Nhưng mà...

Thi chưa nói hết câu bà Diệp đã gác máy. Quang từ trên lầu hỏi vọng xuống :

- Ai gọi vậy ?
- Dì Út bảo một lát sẽ ghé.
- Chi vậy ?

Minh Thi nhún vai :

- Em không biết ! Hy vọng dì ấy đừng lôi mình vào trò chơi mới nào nữa. Em sợ các trò ú tim của dì Út lắm rồi.

Quang bước xuống cầu thang :

- Anh lại cho rằng những trò chơi nghịch ngợm ấy hợp với em.
- Chẳng phải là hôm trước em rất khoái mang quà sinh nhật đến cho ông Thuần sao ?

Minh Thi cong môi :

- Giờ nghĩ lại em thích chơi trò chơi của chính mình bày ra hơn.
- Như trò chơi gì ?

Thi ngập ngừng :

- Chẳng hạn em vờ nói với Lâm rằng bà Tuyên tới nhà mình chơi. Bà ấy không tiếc ca tụng Lâm trước anh Phong và mọi người.

Quang nghiêm mặt :

- Em định đùa với lửa chắc ?

Thi phụng phịu :

- Vậy thì thôi !

Rồi cô ầm ức nói tiếp :

- Đùa với lửa mới có cảm giác mạnh chứ !
- Chỉ sợ em chưa biết cảm giác ấy thế nào đã bị lửa thiêu cháy rồi.

Tóm lại với Lâm, em không nên đùa, cũng như đừng chạm đến cõi riêng tư của hắn.

Minh Thi chưa kịp cãi lại Quang thì chuông ngoài cổng reo vang :

Cô ngồi xuống salon :

- Anh mở cửa cho dì Út đi !
- Sao lại là anh ?
- Thì anh lớn...

Quang ngồi xuống ghế đối diện :

- Lớn mới miễn làm gác cổng. Em ra mở cửa đi tiểu nha đầu !
Khoang tay lại, Thi thách thức :
- No !
Chuông cửa lại reo vang, Minh Thi liếc Quang một cái rồi dùng dằng đứng dậy giọng lầu bầu :
- Có được hai ông anh, ông nào cũng sanh ranh với em từng chút. Rõ chán !
Mở rộng cửa ra, Thi bất ngờ khi thấy người vừa bấm chuông không phải dì Út, mà là Lâm.
Vẫn nụ cười kêu ngạo cố hữu, anh thản nhiên nhìn Thi và hỏi :
- Có Quang ở nhà không cô bé ?
Thi chớp mắt :
- Có ạ ! Mời anh vào !
Vừa đi, cô vừa gọi to :
- Anh Hai ơi ! Bạn tìm kìa !
Giọng Quang vọng ra :
- Thật hông đó nhóc ? Ai mà tìm anh vào đúng ngọ thế nhỉ ?
Lâm lặng lẽ bước vào phòng khách trước sự ngạc nhiên của Quang.
Anh đứng dậy kéo ghế cho Lâm :
- Vậy mà tao tưởng Thi chộc tao chớ . Có gì rắc rối hả ?
Lâm ngồi xuống :
- Không ! Tao đi ngang, tiện đường mang tới cho mày mấy băng nhạc, mấy tuyển tập truyện ngắn.
Quang nhú mày :
- Ủa ! Tao mượn mày hồi nào vậy ?
Lâm chưa kịp trả lời. Minh Thi đã nói :
- Em mượn đó !
Quang háp háy mắt :
- Thì ra là vậy !
Minh Thi cao giọng :
- Bộ hông được hả ?
- Được quá đi chớ ! Anh chỉ thắc mắc không biết Lâm tìm em hay anh đây ?
Thi vội vã nói :
- Ảnh tìm anh và luôn tiện cho em mượn những thứ này. Trả lời như vậy ổn rồi chứ ?
Lâm lặng đi :
- Bác gái chưa về à ?
Quang gật đầu :
- Ờ ! Thăng Phong cũng đi. Ở nhà chỉ có hai anh em tao. Giờ có

thêm mày, mình đấu khẩu tay ba cũng vui.

Thấy Minh Thi mân mê những cuốn sách, Lâm liền nói :

- Hy vọng những tựa sách này hợp gu của em.

Minh Thi hớn hờ :

- Toàn là những truyện em thích, cảm ơn anh !

Quang nhắc nhở :

- Người ta đội nắng đạp xe đến đây khát cả cổ rồi kìa !

Thi đứng bật dậy :

- Em làm nước ngay mà !

Quang nhìn theo cô vào bếp và hỏi trống :

- Nó vẫn là con bé con phải không ?

Lâm trầm tĩnh :

- Tao hiểu ý mày. Nhưng đứa bé nào rồi cũng trở thành người lớn.

Minh Thi đang chứng tỏ mình là người lớn đó.

Quang thẳng thắn :

- Dù có đúng như vậy, tao cũng đề nghị mày để Minh Thi yên, nó không thích hợp với mày đâu. Có thể lời này làm mày tổn thương, nhưng buộc lòng tao phải nói thật những điều mình nghĩ. Tao và Phong chỉ có một đứa em gái. Phong rất thương nhỏ Thi, nó sẽ không bỏ qua cho ai muốn đùa với con bé.

Lâm nhìn trừng trừng trước mặt :

- Phong đã nói gì với mày ?

Quang hơi nhòm người lên :

- Một đôi điều. Những điều đó không ảnh hưởng đến tình bạn của tụi mình. Tao tôn trọng những riêng tư của người khác.

Ngay lúc đó, Minh Thi bước lên với một cái khay đựng hai ly nước me màu nâu.

Quang kêu lên với giọng cò chút gì giả tạo :

- Trông... đã quá !

Thi khoe :

- Báo mực tím dạy làm đó. Anh Lâm uống thử xem.

Lâm bưng ly nước lên nhấp nhấp từng chút :

- Ngon lắm ! Nhưng vì là me nên chua vẫn chua.

Minh Thi xịu mặt :

- Chẳng biết anh khen hay chê nữa !

Lâm ngược mắt nhìn cô, không đáp. Quang cầm băng nhạc cho vào máy :

- Nghe thử xem có... phê không ?

Giọng Braxion trong bài Un-break My Heart vang lên nức nở như muốn xé trái tim người nghe làm nhiều mảnh khiến cả ba ngồi im

lặng.

Khi nhạc chuyển qua bài khác. Minh Thi mới nói :

- Âm nhạc đúng là thứ ngôn ngữ chung dễ hiểu nhất mà mọi người nhờ nó xích lại gần nhau hơn.

Lâm có vẻ giễu cợt :

- Vậy em hiểu gì về người khác qua bản nhạc này ?

Thi nói không do dự :

- Tôi có thể đồng cảm, chia xót với người hát hay thích nghe bài hát này về một tình yêu tan vỡ trong đời họ.

Lâm lắc đầu phê phán :

- Không ngờ em đã cảm quá ! Nhưng trong chừng mực nào đó, đã cảm đồng nghĩa với bất hạnh đấy.

Thi phật ý :

- Sao anh lại nói vậy ?

Quang chen vào :

- Tại cậu ta cũng là người đã cảm mà.

Minh Thi bấu môi đầy cổ ý :

- Em không tin, vì trông anh Lâm khô như đá tảng ấy.

Quang lại... chót chép :

- Đá cũng biết khóc... Nếu không đã chẳng có bài "Lệ đá" cho em ngêu ngao suốt ngày.

Thi gân cổ lên :

- Nhưng từ giờ trở đi em sẽ không hát bài đó nữa.

Lâm nói :

- Nếu tôi là đá, thì cũng là thứ đá ngây ngô Minh Thi làm tôi nhớ đến đoạn cuối trong ca khúc của Trịnh Công Sơn "Bắt đầu bước qua phố xưa lòng tôi nhớ. Đôi khi thấy trăm vết thương rồi như đá ngây ngô..."

Mắt Thi ánh lên tia ranh mãnh :

- A... anh muốn nói anh chai đá như đá chớ không phải khô như đá cứ gì ? Nhưng làm cách nào để thấy được hàng trăm vết thương của lòng anh nhỉ ?

Quang thủng thỉnh trả lời thay Lâm :

- Phải cùng hệ mới được. Lắc chốc như em làm sao hiểu được Lâm để thấy được vết thương của hắn.

Minh Thi tăng hăng :

- Em phải nhắc lại lời anh Phong. "Đừng bao giờ nghĩ anh là người lớn, còn tôi là con nít nhen".

Quang so vai :

- Chỉ có con nít mới đòi người lớn thôi nhóc ạ !

Thị phụng phịu :

- Lúc nào anh cũng kê em hết.

Quang hấp háy mắt :

- Chỉ đôi khi thôi, chớ đâu cũng lúc nào cũng...

Chuông ngoài cổng lại reo vang. Anh mau mắn đứng dậy :

- Lần này để cho anh.

Minh Thi cười khúc khích :

- Em không dành lấy điểm của dì Út với anh đâu.

Lâm ngạc nhiên :

- Dì em đến à ?

Thị gật đầu :

- Vâng ! Dì Út của em vừa ở Mỹ về thăm nhà.

Thị vừa dứt lời thì bà Diệp vào tới. Đi với bà còn một người đàn bà khác. Vừa thấy bà ta, Lâm đã xụ mặt quay đi. Người đàn bà ấy hơi khựng lại một chút, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại vẻ tự nhiên.

Thị vừa gật đầu chào vừa quan sát bà ta thật kỹ. Người đàn bà này trạc tuổi dì Út nhưng trông đẹp, sang trọng và quyến rũ hơn dì Út nhiều.

Cảm giác ập đến với cô khi nghe bà Diệp giới thiệu :

- Đây là bà Tuyên, bạn thân của dì thời còn trẻ...

Minh Thi liếc vội về phía Lâm lúc bà Tuyên vồn vã bắt chuyện :

- Dì đã gặp Phong, bây giờ mới gặp hai đứa, Minh Thi trông giống bố ghê !

Dù đang xốn xang trong lòng, Thị cũng phải hỏi :

- Dì biết cả ba cháu à ?

Bà Tuyên mỉm cười :

- Biết chứ ! Hồi đó...

Bà Diệp ngắt ngang bằng một câu tò mò về Lâm :

- Bạn của con hả Quang ?

Quang chưa kịp trả lời, bà Tuyên lại nói tiếp :

- Người nhà của tôi đó !

Mày nhíu lại, bà Diệp thắc mắc :

- Người nhà là sao ?

Bà Tuyên chép miệng

- Là nợ, là nần chớ sao nữa ! Không ngờ trái đất này vừa tròn vừa bé để quanh quanh quần quần chúng ta cứ gặp nhau.

Lâm đứng bật dậy :

- Xin lỗi tôi về trước vậy !

Rồi không đợi ai nói lời nào, Lâm hấp tấp bước ra sân. Quang vội vã chạy theo sau.

Bà Tuyên thản nhiên :

- Tánh nó là như vậy, lúc nào cũng làm khổ người khác, nhất là tôi.

Như dò đoán được người vừa bỏ đi là ai, bà Điệp la lên :

- Lâm phải không ? Nghe chị nói, tôi không nghĩ nó trông... bảnh trai đến thế. Chà ! Nó lại là bạn của mấy đứa cháu tôi nữa chứ. Thế giới này quả là chật hẹp. Ở đâu cũng gặp người quen.

Minh Thi hết nhìn bà dì mình đến nhìn bà Tuyên. Những câu hai bà nói với nhau thật khó hiểu. Nhưng rõ ràng Lâm và bà Tuyên có quan hệ hết sức thân thiết. Thân đến nỗi bà ấy phải tâm sự với đi Út về anh chàng.

"Phải đa nghi mới sống được !" Lời lý sự cùn của anh Quang chọt vang vang trong tâm trí cô : Minh Thi bỗng thấy mệt mỏi đến mức không muốn nghĩ gì nữa, cô ước được vùi đầu vào gối và chìm vào một giấc ngủ không mộng mị vô cùng.

Vừa thở than với bà Điệp, bà Tuyên đã quay sang Thi với giọng như thân thiết tự đời nào :

- Lại đây ngồi với dì. Năm nay cháu tròn hai mươi tuổi đúng không ? Thi dè dặt tới ngồi gần bên bà :

- Dạ đúng ạ !

Bà Tuyên lại nói tiếp :

- Cháu sinh vào tháng sáu, tháng của mùa mưa không dứt, ngày cháu được sinh ra mưa cứ rơi tầm tã. Mưa đến mức muốn đón một chiếc xích lô cho mẹ cháu cũng khó nữa...

Minh Thi ngạc nhiên :

- Thế mà cháu không hề biết, mẹ cũng không bao giờ kể. Không ngờ dì lại nhớ rõ về cháu.

Bà Tuyên mỉm cười :

- Chính vì vậy dì mới muốn xem con mèo ướm của... mùa mưa năm nào bây giờ ra sao.

Chút ác cảm với bà Tuyên bỗng vơi đi, Thi bẽn lễn xoa hai bên má :

- Chắc cháu vẫn mãi là con mèo ướm ?

Bà Tuyên lắc đầu, tay vuốt nhẹ tóc cô :

- Khối đàn ông sẽ chết vì con mèo ướm này. Không biết thằng con trời gài của dì có mất tinh đời hay không nữa... Lúc nào nó cũng quạu quọ khó chịu...

Bà Điệp tăng hăng ngắt lời :

- Con bé có chỗ có nơi rồi, chị đừng hòng ngắm nghé mắt công.

Nhìn bà Điệp, Minh Thi thầm cảm ơn lời nói dối đúng lúc của dì. Cô không tưởng tượng nổi con của bà Tuyên như thế nào ! Có quạu như bà không ? Mà dù có hay không, Thi cũng không thể chấp nhận cái

gã con trai nào đó của bà ta.

Bà Tuyên giả lả :

- Tôi đùa thôi chứ chắc chắn gì hai đứa không có duyên với nhau đâu.

Minh Thi rụt rè đứng dậy :

- Để cháu làm nước mời hai dì...

Bà Diệp khoát tay :

- Thôi ! Dì đi ngay đây mà.

Bà Tuyên có vẻ phật ý :

- Vội dữ vậy ? Tôi vẫn chưa hỏi chuyện con bé xong.

Nhìn đồng hồ, bà Diệp nói :

- Tôi có hẹn, không tới trễ được. Hôm nào rảnh, tôi hứa sẽ đưa Minh Thi tới nhà chị chơi.

Bà Tuyên tiếc nuối đứng lên :

- Đành phải thế chứ sao bây giờ.

Nhẹ véo gò má Minh Thi, bà mím đôi môi mỏng :

- Với tôi Minh Thi rất có ý Nghĩa.

Hai cánh mũi bà Diệp khẽ run lên :

- Thật vậy à ?

Bà Tuyên nhìn bà Diệp và Minh Thi bằng đôi mắt sáng rực :

- Nếu không tôi đã không ép chị đưa tôi tới gặp con bé. Bây giờ thấy nó xinh đẹp, trưởng thành, tôi mãn nguyện rồi.

Vỗ nhẹ vào cằm Thi, bà ta dài giọng :

- Dì về nhé con mèo ưót !

Rồi không đợi bà Diệp, bà Tuyên lưỡng lự bước ra cửa trước.

Bà Diệp đứng lại với vẻ nghĩ ngợi :

- Dì sẽ điện thoại cho cháu sau nhé !

Minh Thi tò mò :

- Dì cần nói chuyện gì nữa à ?

Bà Diệp hơi gượng gạo :

- À !... Dì muốn nói là những lời bà Tuyên vừa nói không quan hệ gì tới con hết. Chẳng qua dì ấy đang nhớ về những kỷ niệm riêng của mình mười mấy , hai mươi năm về trước. Trong những kỷ niệm hỗn độn đó có một ngày mưa dì ấy đã đưa mẹ con đi sanh. Thế là dì ấy đòi gặp con cho bằng được.

Minh Thi dò dẫm hỏi :

- Dường như dì Tuyên không được ổn định về mặt tình cảm ?

Bà Diệp nói :

- Con nhận xét hay lắm ! Đúng là vậy !... Thôi dì phải đi đây...

Minh Thi bước chậm theo sau bà Diệp, đợi hai người lên chiếc taxi

chờ sẵn ngoài cổng xong, cô mới đóng cửa lại.
Có lẽ anh Quang đã đi với Lâm. Ngôi nhà bỗng dưng vắng ngắt, Thi buông mình xuống salon, lòng đầy trắc ẩn khi nghĩ tới tất cả mọi việc vừa xảy ra...

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 9

Vừa đắm lụng cho bà Loan, Minh Thi vừa hỏi :

- Mẹ nhớ dì Tuyên không mẹ ?

Giọng lơ đãng, bà Loan hỏi thay câu trả lời :

- Tuyên nào ?

- Tuyên bạn dì Út ấy !

Bà Loan ể oải :

- Mẹ không nhớ, nhưng sao nào ?

Minh Thi nhúu mày với thắc mắc khá trẻ con :

- Sao mẹ lại không nhớ nhỉ ?

- Chắc ! Bạn của dì Út con nhiều vô số kể, làm sao mẹ nhớ nổi.

Thi nhắc :

- Dì Tuyên là người đưa mẹ đi sanh con trong ngày đầy mưa dầm dề đó !

Đang nằm trên giường bà Loan kêu lên :

- Hả.. con vừa nói gì ?

Nhắc lại lời mình vừa nói. Minh Thi còn ầm ức thêm vào :

- Đúng là mẹ không thương con, nên chẳng nhớ gì về ngày con sinh ra cả. Dì Tuyên không kể con cũng chẳng hay, chẳng biết ngày mình ra đời đất trời đã cảm động đến mức mưa dầm dề ra sao.

Bà Loan làm thinh rồi hỏi :

- Dì Tuyên gặp con ở đâu ?

- Dạ Ở nhà, dì Út dẫn dì ấy tới.

- Dì ấy có còn nói gì nữa không ?

- Dì Tuyên khen con giống ba...

Minh Thi nghe mẹ hừ trong miệng, bà lằm bằm mắng :

- Đồ ngu ! Ngu chưa từng thấy !

Cô ngạc nhiên :

- Sao ạ ! Ai ngu hả mẹ ?

- Dì mầy chứ ai ! Tự nhiên dẫn nó về nhà.

Bà Loan vừa đáp vừa lạnh lùng đẩy Thi ra. Bà bước xuống giường với vẻ bức bối khiến cô cụt hứng, không dám nói gì tiếp.

Có lẽ mẹ cô đã nhớ ra bà Tuyên rồi. Nếu không bà đã chẳng phản ứng như thế. Nhưng tại mẹ lại mắng dì Út ngu nhỉ ?

Không nén nổi tò mò, Minh Thi bậm gan thắc mắc tiếp.

- Dì Tuyên là người như thế nào hở mẹ ?

Bà Loan ngắc ngứ gất.

- Con hỏi làm gì ?

- Thì để biết vậy mà !

Giọng bà mơ hồ :

- Cô ta chẳng tốt lành gì đâu, nếu có gặp lại, con phớt lờ vẫn hơn.

- Tại sao lại phớt lờ hở mẹ ?

Bà Loan trừng mắt :

- Tò mò quá ! Đi đâu thì đi cho rồi !

Le lười, Thi bước xuống giường. Cô thay quần áo rồi thông thả đạp xe đi. Buổi trưa nắng rọi trên đường xuyên qua tàng cây thành những bông trên trông khá vui mắt. Qua hết đoạn đường rợp bóng mát này là tới nhà Yến Thụ. Hôm nay con bé hẹn cô đi chợ, lúc nãy bị mẹ mắng, cô vội vàng không điện thoại tới xem con bé có thay đổi ý định không. Lỡ tới nơi, Thụ đi vắng, chắc cô mệt nghỉ vì đạp xe giữa trưa nắng quá !

Đến nhà con bé, Thi bấm chuông. Người ra mở cổng cho cô là mẹ của Yến Thụ.

Bà ngạc nhiên :

- Ủa ! Thụ vừa đến nhà bà ngoại, cháu vào chờ nó một chút nha !

Nuốt nổi thất vọng vào lòng, Minh Thi nói :

- Dạ thôi, để khi khác bác ạ !

Vừa lẩm bẩm xỉ vả nhỏ Thụ, cô vừa đạp xe thật nhanh. Con đường rộng, giữa trưa nắng như dài hơn, thênh thang hơn với những vòng quay tròn của bánh xe.

- Minh Thi ! Đạp xe gì mà dữ vậy ?

Gật mình, cô quay sang và bắt gặp nụ cười của Lâm. Anh ta ở đâu chui ra thế kia ?

Bậm môi, cô im lặng. Lòng hồi hộp, Thi chờ xem Lâm nói gì nữa.

- Chiều nay em không đi học à ?

Minh Thi nhẹ lắc đầu. Giọng Lâm ấm làm sao :

- Mình vào quán uống nước nhé Thi ?

Lâm khản khoản :

- Đi Thi... Tôi có nhiều chuyện muốn nói riêng với em.

Minh Thi mềm lòng vì ánh mắt, vì lời nói của Lâm. Cô nghe giọng

mình nhẹ như muốn tan đi trong cái không gian đầy nắng vàng rực ấy.

- Vào quán nào bây giờ ?

Lâm hớn hờ như bắt được quả :

- Quán gần đây thôi cô nhóc ạ !

Thi đạp xe chậm chậm theo anh. Vào quán cà phê là sân của một ngôi nhà có hàng rào hoa tigôn leo kín, Lâm bước tới chọn bàn. Rất tự nhiên, anh nắm tay kéo Thi ngồi xuống, rồi anh kéo ghế ngồi đối diện.

Minh Thi nói :

- Nhìn cử chỉ của anh em đoán chắc anh là thường ngồi đồng ở đây.

Lâm gật đầu :

- Đúng vậy ! Nhưng cái thời ấy đã qua rồi, tới bây giờ thường ngồi đồng ở nhà trước màn hình máy tính hơn ở quán.

Minh Thi nhếch môi :

- Có thật vậy không ?

Lâm có vẻ buồn :

- Sao em lại hỏi thế ?

Với ta hái chùm hoa chuỗi ngọc trong chậu gần đó. Thi buông thõng :

- Vì em không hiểu anh là người thế nào.

Mắt Lâm không rời Thi, rồi đột nhiên anh hỏi :

- Thi nghĩ gì về tôi ?

- Em có cần phải nói ra không ?

Lâm dịu dàng :

- Cần chứ ! Tôi rất muốn biết người khác nghĩ về mình ra sao.

Minh Thi đan hai tay vào nhau :

- Đó là lý do để anh mời em vào quán à ?

Lâm im lặng nhìn Thi, cái nhìn của anh thật khó hiểu. Nó làm cô bối rối và thấy mình hết sức trẻ con bên cạnh một... người lớn, lọc lõi, sành đời mà lẽ ra cô phải tránh né.

Đội người phục vụ mang ra hai chanh rum xong. Lâm nhỏ nhẹ :

- Em vẫn chưa trả lời hết sức nghiêm túc của tôi đấy nhé cô bé.

- Trong anh dường như tồn tại hai mẫu người hoàn toàn khác nhau, mà ở mẫu người nào em cũng chưa đủ sức hiểu.

Lâm hơi giễu cợt :

- Em muốn tìm hiểu để cảm thông, hay để thỏa sự tò mò ?

Minh Thi bỗng tự ái, cô chanh chua :

- Dĩ nhiên là để thỏa mãn sự tò mò. Một người như anh đáng chú ý lắm chứ !

Lâm lắc đầu :

- Đừng trẻ con như thế !

Minh Thi ngheh mặt lên :

- Chẳng biết ai là trẻ con à !

Lâm tủm tỉm cười và thông thả uống nước. Nụ cười của anh làm Thi ấm ức khi nhớ tới những lời anh Phong và thái độ của Lâm lúc bà Tuyên và dì Út xuất hiện ở nhà cô.

Minh Thi buột miệng :

- Tại sao anh bỏ đi khi dì Tuyên vừa nói anh là người nhà của dì ấy ?

Lâm hơi bất ngờ vì câu hỏi của cô Anh gượng gạo :

- Tôi không thích cách nói ấy, dù thật sự tôi đúng là nợ, là nần...

Thi nuốt nghẹn xuống :

- Ý anh nói là... là...

Lâm hạ giọng như năn nỉ :

- Đừng nhắc tới chuyện đó nữa được không ? Em đã hiểu tôi nhiều lắm rồi, tôi rất cần sự cảm thông của em và Quang...

Minh Thi chưa xót ngắt lời anh :

- Anh nghĩ là em có thể cảm thông cho anh được sao ?

Lâm buồn bã :

- Xã hội là búa rìu dư luận có thể đưa người ta lên chín tầng mây xanh, cũng có thể dìm người ta xuống mười hai tầng địa ngục. Xin lỗi, nếu tôi có đòi hỏi cao ở em !

Thi bất bình kêu lên :

- Nhưng tại sao anh không tránh xa dì Tuyên hơn nữa ?

Lâm thở hắt ra :

- Tôi đã cố, nhưng máu bao giờ cũng chảy về tim. Vả lại tình cảm ấy là thiêng liêng, làm sao tôi có thể...

Nhún vai, Thi gần giọng :

- Vậy chúng ta đâu có chuyện gì để nói nữa. Tránh xa dì Tuyên ra ! Đó là lời chân tình của em.

Lâm lắc đầu :

- Em khuyên những lời của những người ích kỷ nhưng tự cho mình phán xét đúng trước cái bất hạnh mà em chưa bao giờ nếm phải. Trước đây, tôi chỉ dám đứng yên lặng trên hành lang để nhìn xuống sân trường nơi có ghế đá em hay ngồi với bạn. Tôi chỉ nhìn và dần vặt vì những mặc cảm tự ti của mình. Tôi không nghĩ tới ngày nào đó sẽ quen được em, một cô bé có gương mặt trong sáng, khiến tôi luôn thấy mình âm u, tăm tối khi nghĩ tới.

Lâm nhìn Thi, khó khăn lắm anh mới nói tiếp :

- Khi biết em là em gái của Quang, lòng tôi mừng vui lẫn lo lắng, mừng vì sẽ có điều kiện gần em hơn, lo vì không biết em có chấp

nhận nổi bất hạnh tôi đang mang hay không... Tôi giữ kín cuộc đời riêng của mình với em, với Quang và hy vọng ở mức độ thân tình nào đó, tôi sẽ thổ lộ và được sự cảm thông của cả hai người.

Lâm nhếch môi chua chát :

- Nhưng thực tế không như tôi tưởng... Dù sao cũng cảm ơn em đã đánh thức, đã xua tan mộng ảo trong tôi, đã đặt cho tôi đúng vị trí của mình.

Minh Thi chẳng biết nói sao. Trong hồn cô như có một màng sương giăng phủ, mơ hồ, hoang mang. Những gì Lâm vừa nói giống một lời tỏ tình hơn một lời trách móc. Nếu anh có... tình cảm với Minh Thi như anh nói, tại sao anh không tránh xa người đàn bà đó, trái lại, anh muốn cô phải đồng tình, phải thông cảm ? Làm sao cô và cả gia đình cô có thể thông cảm cho Lâm được chứ ?

Minh Thi đầu đớn kêu lên :

- Anh cần tiền lắm à ?

Lâm nhú mày :

- Tiền ai lại không cần. Nhưng em hỏi thế là xúc phạm tôi rồi.

Giọng Lâm bỗng trầm hẳn xuống :

- Tôi tưởng chúng ta có nhiều điểm tương đồng, tôi đã đặt niềm tin yêu và hy vọng vào em. Nhưng rất tiếc, em không rộng lượng , bao dung như tôi đã nghĩ. Tôi đã mơ một giấc mơ chưa là của mình, để bây giờ giấc mơ ấy tan vỡ rồi.

Minh Thi rơm rớm nước mắt, tất cả những gì Lâm vừa nói cũng là tâm trạng của cô hiện tại.

Hai người bỗng rơi tõm vào im lặng, Thi nhìn chú chim sâu nhỏ xíu trên cành lá, nó nhảy nhót một mình thanh thoi, sung sướng, không như cô tự trói mình vào vòng lẩn quẩn mà lẽ ra cô phải can đảm cởi bỏ khi biết sự thật về bản thân Lâm.

Quay lại, cô bắt gặp ánh mắt Lâm đăm đăm , cô buồn bã :

- Anh nói hết những điều muốn nói rồi à ?

Lâm đắn đo :

- Thế còn em ? Em còn muốn nói gì với tôi nữa không ?

Minh Thi lắc đầu :

- Đã đến lúc em về rồi.

Nói xong, nước mắt cô bỗng ứa ra, Lâm bứt rứt:

- Sao thế ?

Thi ngó ra khoảng sân hoe nắng rồi đứng dậy và thăm và mong Lâm sẽ bước theo mình. Nhưng không, anh vẫn ngồi lại, cô đơn, lặng lẽ.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 10

Lâm đốt cho mình một điếu thuốc rồi với tay mở cassette. Anh mệt mỏi ngã mình trên chiếc giường thân quen. Căn phòng đang vắng lặng bỗng chìm trong tiếng nhạc không lời. Tiếng ghita bập bùng đưa hồn anh đi xa, thật xa...

Giờ này Minh Thi đang làm gì nhỉ ? Anh chợt nhớ cô bé ghê gớm. Kể từ buổi chiều ấy đến nay anh không gặp cô Đợt chuẩn bị thi tốt nghiệp và công việc của công ty xuất khẩu Phong Lan, làm anh bận rộn tới mức phải bỏ học anh văn ban đêm. Anh muốn tập trung thi cho thật tốt, và anh cũng muốn quên cho bằng được Minh Thi, điều ấy không dễ chút nào.

Búng điếu thuốc vào cái gạt tàn hình vỏ ốc, anh cho tay ra sau ót gối đầu và vẫn vơ suy nghĩ.

Đến bây giờ, Lâm vẫn chưa hiểu tại sao anh vẫn cứ vương vấn mãi tới Minh Thi, trong khi cô không thể cảm thông để đến với anh, chỉ vì anh có ông bố đang ở tù và bà mẹ có cuộc sống quá ư phóng túng. Hai người dù thế nào cũng là ba mẹ anh, tại sao Thi có thể mở miệng khuyên anh nên tránh xa mẹ ruột cơ chứ ?

Cũng may là tình cảm của anh và cô còn nằm trong cái ngoặc đơn lấp lửng. Nếu đã nói lời yêu rồi, chẳng biết còn đau lòng cỡ nào nữa. Lâm thậm thụt thở dài. Đã biết sẽ không tới đâu, sao còn buồn thế nhỉ ? Trước đây khi chia tay một cô gái, Lâm cần một tuần để quên và một tuần để quen một cô gái khác. Với Thi anh không thể làm thế được, dù anh đã cố thật bận rộn và học hành, bận tới mức không đến trung tâm sinh ngữ ban đêm. Nhưng thật ra anh đã lừa dối chính mình, anh thật ngốc ngếch và tội nghiệp !

Búng vèo điếu thuốc dờ qua song cửa, Lâm vào nhà tắm, thay bộ quần áo mới giặt ủi thẳng thơm và bước xuống nhà.

Bà Bạch nhướng mày nhìn anh :

- Con đi đâu vậy ?

Lâm đến bên chiếc CB bạc :

- Con đi vòng vòng cho thoải mái một chút. Học suốt ngày căng thẳng quá !

Bà Bạch ái ngại :

- Chậc ! Làm việc gì cũng phải có lúc nghỉ ngơi. Vô chừng vô độ như con chỉ rõ sinh bệnh.

Lâm nhăn mặt :

- Lúc nào dì cũng trừ con bệnh hết vậy !

- Ai trừ hồi nào ? Dì lo cho con chứ bộ !

- Dì không phải lo Con còn yêu đời lắm. Không dễ bệnh đâu.

Tủm tủm cười vì gương mặt xụ xuống của bà Bạch. Lâm từ từ phóng xe đi. Giờ này lẽ ra anh đã tới trung tâm sinh ngữ để đứng trên hành lang và tìm cái dáng dễ yêu của Minh Thi dưới sân. Nhưng anh đã không làm thế và tin chắc rằng mình sẽ quên, sẽ quên...

Đến quán "Mắt biếc" Lâm đẩy cửa bước vào. Không khí mát lạnh của máy điều hòa làm anh sáng khoái. Lựa cho mình một chỗ ngồi thích hợp, anh bắt đầu đảo mắt tìm những gương mặt quen.

Không phải tìm lâu. một cô gái mặc short siêu ngắn và chiếc áo thun sát nách, bó, hở rốn đã xà xuống bàn anh ngồi giọng vồn vã :

- Lâu lắm mới gặp lại. Đạo này anh... tu ở hóc nào kỹ thế ?

Lâm đẩy đưa :

- Sài Gòn có trăm hay ngàn động. Anh có nói cứng cũng chẳng có biết đâu. Sao ? Em sống thế nào Như Ý ?

- Cũng qua ngày được, nhưng không bằng trước kia vì những tay hào hoa như anh ngày càng hiếm.

Lâm bật cười :

- Vậy sao không về nhà với má ? Má em thừa sức nuôi em tới già mà.

Vung tay lên cao, Như Ý nói :

- Tự do muôn năm ! Em không thích được má nuôi.

Liếc Lâm một cái, cô nói tiếp :

- Nhưng nếu anh chịu, em xin tình nguyện để anh nuôi trong một năm.

Nheo nheo mắt Lâm hỏi :

- Sao chỉ có một năm thôi ?

Như Ý cong cớn :

- Nuôi em một năm là anh sập tiệm rồi, còn đâu mà tới năm sau...

Lâm lại cười. Nụ cười trên môi anh chợt tắt ngấm khi Lâm thấy ông Thuần đẩy cửa kính bước vào. Theo sau anh còn có mẹ anh, bà Diệp và cả Minh Thi.

Sự xuất hiện đột ngột của họ khiến Lâm hết sức kinh ngạc. Thay vì đứng dậy chào hỏi, anh lạnh lùng phớt tỉnh.

Tiếp tục nói với Như Ý, Lâm cố tình cao ngạo :

- Anh dư sức nuôi em mười năm cưng ạ ! Với anh, tình là chính, chứ tiền bạc là nghĩa lý gì.

Như Ý ngả ngớn ngả đầu vào vai Lâm, qua mái tóc ngắn tua tủa của cô Lâm thấy ánh mắt ngạc nhiên, bất bình lẫn khinh bỉ của Minh Thi

ném về phía mình.

Thản nhiên, Lâm vừa ôm eo Như Ý vừa bưng cà phê lên. Dù không tò mò, anh vẫn muốn biết mẹ anh và bà Diệp, Minh Thi và ông Thuần gặp nhau để làm gì vô cùng.

Nếu Lâm đoán không lầm, thì bà Diệp chắc hẳn là người bạn của mẹ mà trước kia ông Thuần từng có quan hệ. Hai người rủ nhau gặp người tình cũ sao còn dẫn cả Minh Thi theo làm chi kìa ?

Nổi thắc mắc cứ làm anh xốn xang, Lâm trầm hẳn xuống khiến Như Ý phải hỏi :

- Có chuyện gì không ổn à ?

Lâm ậm ừ :

- Hình như vậy ! Nếu được, em... biến hộ anh thì tốt.

Xí vào trán Lâm, Như Ý trề môi :

- Anh... xin vừa thôi. Mới ngọt như đường đó đã bảo người ta biến rồi. Ngán ngáy !

Dứt lời, cô nàng dừng đỉnh trở về chỗ cũ của mình. Lâm bòn chòn nhìn về phía mẹ. Anh không thể ngồi chung với gã đàn ông đã cấm sừng ba mình. Nhất là ngồi với mẹ và những người bạn của bà. Có lẽ mẹ anh thừa hiểu điều đó nên vừa rồi bà cố ý lơ anh.

Nghĩ cho cùng, không phải vì mẹ hay ông Thuần, mà vì Minh Thi.

Hừ ! Cô bé từng khuyên anh nên tránh xa mẹ, nhưng cô lại đến gần bà. Đó gọi là mâu thuẫn hay đối trá nhỉ ?

Bất giác Lâm chán nản chưa từng thấy, anh vừa định đứng dậy bỏ đi thì Minh Thi bước tới.

Giọng cô dịu dàng hơn bao giờ hết :

- Em ngồi xuống có phiền anh và bạn anh không ?

Lâm nhìn cô :

- Không, đương nhiên là không rồi. Nhưng tại sao em lại sang đây khi bên ấy rất vui ?

Minh Thi chớp mắt rồi vào thẳng vấn đề :

- Em muốn xin lỗi anh...

Lâm ngạc nhiên :

- Về chuyện gì nhỉ ?

Thi mím môi, giọng chân tình :

- Em hiểu lầm anh... Em không ngờ anh là con của di Tuyên.

Mặt đỏ rần lên Thi ấp úng :

- Em thật xấu hổ vì sự tưởng tượng phong phú đến mức bậy bạ của mình. Nếu vừa rồi không nghe mọi người nói về anh, em vẫn còn khổ vì sự lầm lẫn bao lâu nay.

Đôi mắt Lâm sáng bừng lên vì những lời tự thú hết sức dễ thương

của Minh Thị Anh hơi nghiêng đầu :

- Em đã hiểu lắm rồi và mẹ như thế nào nhỉ ?

Minh Thị làm thinh. Cô bối rối vẽ những đường vòng vo trên mặt bàn.

Lâm nhếch môi :

- Có lẽ em đã nghe một thông tin sai lệch từ Phong nên mới hiểu lầm mối quan hệ của mẹ con tôi ?

Minh Thị bồn chồn :

- Anh không giận em chứ ?

Lâm chăm chú nhìn gương mặt chờ đợi của Thi rồi mỉm cười :

- Tôi đâu nhỏ mọn dữ vậy !

Minh Thị riu rít chuyển đề tài :

- Sao cả tháng nay anh nghỉ học ?

Lâm nhướng mày trêu cô :

- Tôi nghỉ bao lâu em cũng biết nữa sao ?

Thi phụng phịu :

- Anh chưa trả lời câu hỏi của em đó !

Xoay tròn ly cà phê, lâm nói :

- Thì cũng như Quang, tôi đang lo cho đợt thi tốt nghiệp.

- Lo đến mức bỏ luôn công việc ở công ty xuất khẩu Phong Lan ? Bỏ mặc anh Quang loay hoay với phần trang trí nội thất ?

Lâm nhỏ nhẹ :

- Tôi thật tệ đúng không ? Nhưng nhớ tới những lời em đã khuyên, tôi không thể làm khác. Tôi rất sợ những gì gọi nhớ đến em.

Minh Thị bối rối trước đôi mắt sâu và ấm như có ngọn lửa nhỏ của Lâm. Dù hiện giờ điều sưởi ấm trái tim cô là những lời anh nói chứ không phải ngọn lửa nhỏ đó.

Cô lí nhí phân bua :

- Em thật đáng trách . Nhưng em không sao chịu nổi những gì anh Phong nói. Đã vậy anh không chịu giải thích rõ ràng khi em hỏi...

Lâm thở hắt ra :

- Tôi không biết phải giải thích thế nào hết, dù tôi rất đau lòng khi nghĩ rằng em xem những bất hạnh của tôi là nguyên nhân khiến chúng ta không thể thân thiết với nhau hơn.

Minh Thị vội vàng :

- Em đã nói em hiểu lắm mà...

Liếc nhanh về phía bà Tuyên, Minh Thị ngập ngừng :

- Nhưng tại sao anh Phong lại nói kỳ vậy ?

Lâm bối rối trước cái nhìn trong veo của Thi, anh lảng đi :

- Kể ra dài dòng lắm. Sẽ có lúc nào đó tôi sẽ nói với em tất cả... À !

Không ngờ dì em cũng quen với ông Thuần.

Giọng Minh Thi thật vô tư :

- Quen thân nữa là khác.
- Nhưng tại sao lại có em trong buổi họp mặt này kia ?
- Chỉ là sự tình cờ thôi...

Lâm im lặng. Anh đặt ly cà phê xuống bàn :

- Tôi lại không nghĩ thế.

Thi ngạc nhiên :

Giọng Lâm rành rọt :

- Tại tôi hiểu mẹ tôi cũng như hiểu ông Thuần.

Anh nhìn Thi :

- Sao em không ngồi bên ấy ?

Minh Thi so vai :

- Ngồi ở đó em bị lọt tởm vào ký ức của ba người. Mẹ anh, dì Diệp và ông Thuần thay phiên nhau nhắc tới những kỷ niệm xưa, trong khi em lại nôn ruột trước một lỗi lầm của mình, hiện tại. Thế là em xin phép qua đây.

Nghiêng đầu nhìn Lâm, cô tiếp tục thắc mắc :

- Sao thấy mẹ và dượng mình, anh lại tỉnh bơ không chào hỏi vậy ?

Anh không sợ hai người giận à ?

Lâm hơi mỉm mai :

- Hai người biết rõ lý do nên tôi chẳng ngại gì cả !

Minh Thi buông một câu phê phán :

- Anh đúng là khó hiểu !

Lâm phớt lờ đi :

- Lúc này mẹ tôi đã than phiền gì về tôi ?

Thi lắc đầu :

- Dì Tuyên không nói gì, chỉ có ông Thuần khen anh càng lớn càng giống cha, khen dì Tuyên khéo sanh một cậu con trai bản lĩnh.

Lâm bồng hân hộc :

- Hừ ! Ông ta miệt thị tôi thì đúng hơn.

Minh Thi ái ngại :

- Sao lúc nào anh cũng gay gắt với ông Thuần hết vậy ?

Lâm ậm ự :

- Vì ông ta xứng đáng được như thế.

Chống tay dưới cằm, Thi thắc mắc :

- Em không hiểu gì hết.
- Xin lỗi ! Có những điều tôi chưa thể nói với em được.

Minh Thi nhún vai :

- Em hỏi dì Diệp cũng ra hết hà.

Lâm nhú mày :

- Tôi không nghĩ em tò mò dữ vậy !

Túm tím cười. Thi tình queo nói :

- Tất cả các phát minh đều bắt nguồn từ sự tò mò đó.

Lâm nheo nheo đôi mắt sâu :

- Em nhắm mắt xem em phát minh ra được cái gì về câu chuyện của riêng tôi ?

Minh Thi lém lỉnh :

- Em không phải là nhà khoa học nên không phát minh mà phát hiện. Em sẽ phát hiện ra con người thật của anh.

Lâm trầm ngâm :

- Rồi em sẽ thất vọng về tôi cho coi.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau. Tim Minh Thi đập mạnh. Dù bữa nay Lâm có vẻ gì rất khô khan, cô vẫn không ngăn được niềm vui khi trò chuyện với anh. Cái cảm giác vỡ tung khi biết anh là con trai bà Tuyên như vẫn còn đầy trong thân thể cô.

Thi đã hiểu lầm, trách lầm và khuyên... lầm anh. Cô bắt anh tránh xa mẹ ruột mình. Đúng là cô ích kỷ và bộp chộp quá mức. Tự cô đã làm khổ bản thân, và đã khiến Lâm rời xa mình khi tình cảm của hai người đang bắt đầu thân thiết. Nếu anh có thay đổi, Thi cũng đành chịu.

Giọng là Điệp vang lên làm cô choàng tỉnh :

- Về thôi Thi ới !

Cô nhìn anh :

- Anh có nhắn gì anh Quang không ?

Lâm ngập ngừng :

- Không ! Nhưng với Phong thì có...

Lúc Thi còn tròn xoe mắt, Lâm đã hạ giọng :

- Nhắn với cậu Phong là, tại sao tôi biết cậu ấy hiểu lầm tôi quá nặng.

Minh Thi hỏi hả :

- Tại sao ?

Lâm xua tay :

- Đó là chuyện của đàn ông... em đừng tò mò bé con ạ.

Thi phụng phịu đứng dậy :

- Em về trước nha.

Lâm mỉm cười :

- Sẽ gặp lại ở sân trường chiều mốt với kem Walls.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 11

"Cho em một ngày, một ngày thôi... Một ngày không khắc khoải chờ đợi..."

Nghe Minh Thi vừa phơi quần áo vừa líu lo hát. Phong chống nạnh hỏi :

- Anh nào vậy nhóc con ?

Thi hát chiếc cằm chẻ bướng bỉnh lên :

- Anh hỏi làm gì ?

- Anh quan tâm đến em gái không được sao ? Nè ! Em với dì Út đi đâu vậy ?

Minh Thi chối :

- Em đi với dì ấy hỏi nào ?

Phong lừ mắt :

- Vờ vịt hay nhỉ ? Chiều hôm qua, em bỏ học Anh văn. Anh thấy hai dì cháu bước lên taxi ngay quán cà phê "Mắt biếc" rõ ràng.

Thi liếm môi :

- Thì em đi uống nước :

Phong gằn giọng :

- Trốn học để đi uống cà phê Anh không đùa đâu !

- Em cũng không đùa. Hôm đó dì Út và em đi uống cà phê với bạn dì ấy.

- Là ai vậy ?

Minh Thi làu bàu :

- Dì Tuyên chứ ai.

Phong nhíu mày :

- Sao anh lại không thấy bà ta ?

Thi cúi kính :

- Khi em và dì Út về, thì bà Tuyên vẫn còn ở lại.

Phong hỏi tới :

- Ở lại một mình à ?

Minh Thi khó chịu :

- Với một người bà con của dì ấy. Em có nói anh cũng không biết ai đâu.

Phong làm thinh, Thi phớt tỉnh tiếp tục phơi quần áo, miệng... ngóp nhép hát.

Phong lại hỏi :

- Bà Tuyên có nói gì tới anh không ?

Thì trả lời nhát gừng :

- Không ! Nhưng con trai của dì ấy thì có đấy !

Phong nhíu mày :

- Con trai của bà ấy là ai nhỉ ? Sao lại biết anh nhỉ ?

Minh Thi gằn từng chữ :

- Anh Lâm là con của dì Tuyên chứ không phải là bồ nhí như anh nghĩ đâu. Ảnh nhắn với em nói với anh rằng ảnh hiểu tại sao anh có sự lầm lẫn kinh khủng ấy đối với ảnh và dì Tuyên.

Phong làm thinh nhưng mặt hiện rõ vẻ bối rối. Minh Thi tấn công :

- Lời nhắn ấy có ý nghĩa gì nhỉ ?

Phong mím môi bực dọc :

- Cái thằng khoát lát, nhưng không ai ngốc như mày. Anh em trong nhà trò chuyện với nhau lại đi kể với người dưng.

Minh Thi phản ứng như trẻ con :

- Em có kể gì đâu ? Tự anh ấy nói vậy chứ bộ !

Phong nhìn xoáy vào mắt Thì :

- Em thích nó phải không ?

Mặt đỏ rần lên. Thì dậm chân :

- Anh vô duyên vừa vừa thôi ! Người ta có bồ rồi.

Phong ra vẻ đàn anh :

- Không thì tốt. Gia đình nó đầy rẫy tai tiếng . Nhất là bà Tuyên, bà... cặp lung tung.

- Biết chắc thì hãy nói nha ! Dù sao bà ấy cũng là bạn của dì Út đó.

Phong khinh khỉnh :

- Bạn dì Út thì đã sao ? Em nên nhớ dì Út sống cũng phóng túng không thua gì dân tây chính hiệu. Dì về nước lần này với mục đích gì em có biết không ?

Minh Thi ngơ ngác lắc đầu :

- Kh... Ờ.ng !

Hất mặt lên với vẻ ta đây, Phong nói :

- Dì Út về nước để trả thù người tình cũ đấy !

Minh Thi thẳng thốt :

- Thật hả ?

Rồi cô hỏi dồn :

- Sao... sao anh biết ?

Phong xoa cằm :

- Thì hôm trước chở dì đến nhà bà Tuyên, tao tình cờ nghe lỏm vài ba câu.

- Mới vài ba câu mà anh đã khẳng định như đinh đóng cột rồi. Em sợ anh luôn. Cứ nghe lời anh thì bán hết lúa giống.

Phong nhún vai :

- Không tin thì thôi !

Minh Thi nhướn mày :

- Anh biết người tình cũ của dì Út không ?

Phong lắc đầu :

- Chưa ! Nhưng rồi anh sẽ biết.

Định nói "Em đã biết rồi" nhưng Thi kịp thời stop lại, cô hoang mang những gì anh Phong vừa nói. Thật ra có nên tin... Ông trời này không khi thông tin của ông về Lâm hoàn toàn sai ?

Trả thù có đồng nghĩa với trò chơi ú tim của dì Út không ? Chà ! Thế giới của người lớn vậy mà rắc rối. Cô lo lắng nhận ra dường như dì Út đang cố tình kéo cô vào trò chơi, hay cuộc trả thù gì đó của dì, nhưng có chắc ông Thuần là người tình cũ của dì Út không ? Nếu đúng vậy sao hai người phải chia tay và sao dì Út lại hận đến mức phải trả thù ?

Hôm ở quán "Mất biếc" cả bà Tuyên, ông Thuần và dì Út trò chuyện vui vẻ lắm mà. Không lẽ giữa ba người vẫn tồn tại mối thù nào đó ? Lâm không giấu vẻ khinh miệt ông Thuần trước mặt cô Điều ấy có nói lên vấn đề gì không nhỉ ? Mối quan hệ tay ba bà Tuyên, ông Thuần, dì Út thật sự như thế nào ? Vai trò của bà Tuyên ra sao giữa ông Thuần và dì Út ?

Một mớ bong bóng câu hỏi chợt lộn xộn trong đầu Thi, cô buột miệng hỏi :

- Có chắc dì Tuyên thường... cặp bồ lung tung như anh nói không ?

Phong bỗng trở nên dè dặt :

- Tao nghe đồn như thế.

Thi gặng :

- Nhưng ai đồn ?

- Tụi bạn... Chúng nó vẫn thấy bà Tuyên vào vũ trường cặp với bọn kếp nhí nhố để nhảy đầm.

Minh Thi kêu lên :

- Thì ra bạn anh cũng là dân quậy. Em mách mẹ cho coi.

Phong véo mũi Thi, giọng hăm dọa :

- Đố mày dám ! Trong nhà này... đứa nào cũng có tịch cả. Ông Quang thì ham tiền nên năm cuối không lo tập trung học mà lo kiếm tiền thêm, mày thì la cà với dì Út ở mấy quán cà phê máy lạnh. Mày muốn... mét mẹ thì cứ, nhưng nhớ kể cho hết đừng bỏ sót mày đấy !

Minh Thi gân cổ lên :

- Đi với dì Út thì có gì xấu ?

Phong lừ mắt :

- Tao không bảo là xấu, nhưng mẹ đâu thích mày đi với dì ấy. Tao nhớ hình như mẹ cấm thì phải.

- Chuyện chả có gì. Tại mẹ dị ứng với cách sống với dì Út thôi.

Phong phát một cử chỉ bất bình :

- Thì bạn bè tao đi nhảy ở vũ trường cũng có gì đâu. Tại mày... dị ứng thôi.

Minh Thi đáp chát :

- Nhà mình không có ai đi nhảy nhót hết. Em dị ứng là phải rồi.

Máng cái móc áo cuối cùng lên dây phơi. Thi bước vào bếp :

- Em đi học đây !

Phong gọi giật lại :

- Nè ! Anh nhắc cho em nhớ, tránh thằng Lâm ra thật xa nếu không muốn mẹ mắng là giao du với hạng không ra gì.

- Anh nói thế sao được ? Anh Lâm là bạn của anh Quang mà.

- Đúng ! Lâm là bạn anh Quang, nhưng không có nghĩa cũng là bạn em.

Minh Thi làm thinh nhưng trong lòng ầm ục vô cùng.

Tại sao anh Phong lại ghét Lâm thế nhỉ ? Tự nhiên Thi thấy buồn vì giữa cô và Lâm đã có một bức tường ngăn do anh Phong dựng lên với lý do không chút thuyết phục.

Vào tới trường. Minh Thi mới biết hôm nay lớp cô được nghỉ vì cô giáo ốm đột xuất. Cô ngồi lại trên ghế đá với đôi mắt ngóng trông...

Sân trường mỗi lúc một vắng. Thi đang lo Lâm sẽ không tới thì đã nghe tiếng anh gọi cô thật dịu dàng. Ngồi xuống ghế, anh nói :

- Gặp Yến Thư, cô ấy bảo lớp được nghỉ, tôi sợ em về rồi ghê !

Minh Thi cong môi :

- Chưa được ăn kem, tôi đâu có về.

Lâm mỉm cười :

- Chiều nay không có kem, nhưng có thứ khác...

Vừa nói anh vừa lấy trong túi xách ra một cái móc chìa khóa hình tháp. Trước khi đưa cho Thị Lâm xoay nhẹ chân tháp. Cái đèn đồ nhỏ xíu bên trong cháy lên.

Cô thích thú cầm lấy :

- Dễ thương quá !

Lâm tỏ vẻ hài lòng :

- Biết ngay là em sẽ thích mà !

Rồi anh lại lôi thêm trong giỏ xách ra mấy cái nữa. Anh mở đèn để dài dài trên ghế. Giọng trầm xuống anh nói :

- Hồi nhỏ tôi rất thích chơi đèn, nhưng bà nội tôi lại cấm vì sợ cháy nhà. Thế là suốt thời thơ ấu, tôi chỉ đứng trong sân nhìn bọn trẻ

ngoài phố kéo rỗng rần trên đường với đủ thứ kiểu đèn trung thụ. Lúc đó tôi cứ mơ tới một cái đèn không bao giờ gây cháy. Tôi mơ ước được nó để được chơi với bọn trẻ mà không bị bà nội cấm. Giấc mơ ấy cứ ám ảnh tôi cho tới bây giờ, vừa rồi thấy cái xe bán đèn ở góc phố, tôi đã sững sờ bắt gặp những cái đèn trong mơ. Những cái đèn thủy tinh trong veo đủ hình tượng đã làm tôi xúc cảm. Thế là tôi mua...

- Tặng em giấc mơ suốt thời thơ ấu của tôi.

Minh Thi cười thật tươi :

- Cảm ơn...

Hai người loay hoay với mở móc chìa khóa có đèn đủ kiểu. Những con thú thủy tinh lấp lánh đổ trên gương mặt của từng người. Bỗng dưng Thi thấy Lâm hết sức gần gũi với mình.

Cô tò mò hỏi :

- Bây giờ anh vẫn sống với bà nội à ?

Lâm nhếch môi :

- Tôi ở một mình với bà vú nuôi từ nhỏ.

Liếm môi, Thi bặm gan :

- Còn bác trai ?

Lâm bình thản :

- Ba tôi không ở trong thành phố này.

- Sao anh không sống với dì Tuyên ?

Lâm im lặng. Một lát anh mới nói :

- Vì tôi tôn trọng sự tự do của mẹ, dù tôi không đồng tình với sự tự do đó.

Anh chủ động lảng sang chuyện khác :

- Em nghe mấy cuốn băng ấy thấy thế nào ?

Minh Thi khen ngay :

- Hay ! Em thích lắm ! Nhất là bài " Cho em một ngày ". Hồng Nhung hát sao mà... tuyệt cú mèo.

Lâm nghiêng đầu :

- Đã có anh chàng nào hát cho em nghe bài hát ấy chưa ?

Thi chớp mắt rất ư... ngây thơ :

- Em hồng nhớ nữa ! Nhưng ít cũng phải có một người.

- Ai thế ?

Đề tay lên môi thật... xí xọn. Thi nói :

- Bí mật !

Lâm ngó ngàng nhìn nét mặt lém hết sức dễ thương của Thi rồi thì thầm :

- Tôi rất muốn được chia sẻ bí mật với em.

Minh Thi che miệng khúc khích :

- Nói nghe cảm động quá ! Nhưng bí mật đâu dễ được chia sẻ bởi bất cứ ai, dù đó là người thân nhất của mình. Em thích có một cõi riêng bất khả xâm phạm. Với cõi riêng đó em thấy mình quan trọng, người lớn hơn.

Lâm gật đầu :

- À ! Thì ra lâu nay em vẫn nghĩ mình là con nít. Đúng là tự ti mặc cảm.

Minh Thi vênh váo :

- Làm gì có ! Ý em muốn nói là chưa lớn bằng ba mẹ ấy.

Lâm khoanh tay :

- Lớn như ba mẹ thì thuộc tuýp già rồi nhóc ạ ! Nhưng tại sao em lại thích làm người lớn nhỉ ?

Minh Thi đóng đưa cái móc chìa khóa trong tay :

- Vì em nhỏ nhất nhà, nên lúc nào cũng bị ăn hiếp, bị đặt đẽ theo ý người lớn hơn mình.

- Nhưng em cũng được cưng nhất nhà. Ông anh Hai em tuyên bố sẽ không tha cho bất cứ kẻ nào làm tổn thương em.

Minh Thi ngạc nhiên :

- Sao anh Hai lại nói vậy ?

Lâm lấp lửng :

- Quang muốn bảo vệ cô em gái út cưng mà !

Minh Thi nhíu mày :

- Em vẫn không hiểu. Thật ra anh đã nói gì với anh ?

Lâm lắc đầu :

- Đầu có nói gì !

Minh Thi đổi :

- Anh giấu em nha !

Lâm đột ngột nhìn chăm chú vào mắt Minh Thi, giọng trầm xuống :

- Quang bảo rằng tôi không thích hợp với em. Em thấy đúng không ?

Minh Thi ấp úng :

- Như thế nào gọi là thích hợp hoặc không ?

Lâm nói :

- Theo tôi nghĩ có rất nhiều thứ. Ví dụ như những người cùng giai cấp, cùng trình độ học vấn, cùng giàu có thì thích hợp với nhau.

Ngược lại hạng bình dân, thất học cũng thích hợp với nhau. Nhưng hai hạng người thuộc hai tầng lớp trên không hòa hợp với nhau được.

Minh Thi nhỏ nhẹ :

- Nếu vậy vẫn còn những thứ khác. Với em cái quan trọng là về mặt đồng cảm. Người ta thích hợp với nhau vì cùng quan điểm, sở thích,

vì hai tâm hồn cùng nhĩ về một hướng... Ngược lại sự đối lập về tâm hồn sẽ là nguyên nhân để người ta không thích hợp với nhau. Em với anh có gì không thích hợp chứ ?

Lâm im lặng. Một lúc Thi nghe anh thì thầm :

- Cám ơn em đã không nghĩ xấu về gia đình tôi. Thật ra Quang nói đúng. Chúng ta không thích hợp đâu...

Thi kêu lên :

- Vì di Tuyên à ? Em không ngờ anh không vượt qua được bản thân mình.

Nói dứt lời, cô vội vã đứng dậy. Lâm hốt hoảng nắm chặt tay Thi, giọng thẳng thốt :

- Đừng đi Minh Thi !

Cô nhếch môi :

- Chúng ta không thích hợp, đâu thể là bạn bè được. em ở lại làm chi nữa.

- Giận... rồi sao ?

Cô ậm ự :

- Ai... thêm giận !

Vừa nói cô vừa phụng phịu rút lại, nhưng Lâm không buông. Anh kéo cô ngồi xuống kế bên rồi bóp nhẹ những ngón tay mềm đang run rẩy trong tay mình :

- Tôi thích thấy em giận lắm ! Lúc ấy em như chú sẻ nhỏ xù lông, vừa dễ... thương vừa dễ sợ.

Minh Thi chớp mị Cô trấn tĩnh bằng cách gắt gỏng :

- Khéo tán !

Lâm mỉm cười thật quyến rũ :

- Tôi nói thật chứ đâu có tán.

Thi cong môi thách thức :

- Chỉ sợ đây là thói quen của anh thôi ! Hôm trước trong quán cà phê, anh trò chuyện với bạn gái nghe cũng ngọt l้น chớ.

Lâm buông tay cô ra :

-Em cũng để ý nữa à ? Chặc ! Tôi rất ghét giải thích. Đó có phải là thói quen của tôi hay không ! Thời gian sẽ trả lời cùng em.

Minh Thi nói :

- Ở nhà em có tới hai ông anh trai. Miệng mồm ông nào cũng dẻo, cũng dai như kẹo cao su Mỗi lần các bạn ổng tới thì eo ơi... em không muốn cũng được nghe chuyện tán gái của mấy ổng. Nên khi nghe một lời nói, em cũng có chút ít kinh nghiệm.

Lâm hơi mai mỉa :

- Tiếc rằng tôi không dự phần trong đó.

Minh Thi ngáp ngừng :

- Bạn anh Quang cho rằng anh tự cao, không thèm chơi với ai hết.

Lâm cười khẩy :

- Tôi có gì để tự cao chớ ?

Thi liếm môi :

- Vậy không lẽ anh... tự ti ? Những người tự ti khó gần lắm.

- Đúng là tôi rất khó gần, nhưng tôi không hề tự ti.

- Nếu thế chắc hẳn anh rất có nhiều bí mật. Nhiều đến mức phải mua một ổ khóa chìa khóa để cứ mỗi chìa lại khóa kín, giữ kỹ điều bí mật của riêng mình mà không cần bạn bè chia sẻ.

Liếc Lâm một cái. Minh Thi nhỏng nhảnh nói tiếp :

- Giữ nhiều bí mật nặng nề lắm đó.

Lâm còn im lặng, Minh Thi đã nói tiếp :

- Cô nàng trong quán cà phê "Mắt biếc" hôm trước đẹp thật chứ !

Lâm có vẻ hứng hờ :

- Ờ ! Đẹp !

- Anh chọn người yêu khéo ghê !

- Cám ơn lời khen của em ! Nhưng Minh Thi này ! Sao em giữ kỹ bí mật của mình, nhưng lại tò mò chuyện bí mật của người khác vậy ?

Mặt tỉnh bơ, Minh Thi đáp :

- Vì tò mò là bản chất... thiên phú của con gái mà. Em tò mò chuyện của anh chứ đâu phải người khác nào xa lạ.

Lâm xoa cằm :

- Em mồm mép thật !

Minh Thi thật vô tư :

-Anh kể về anh và cô nàng ấy đi !

Lâm lùng khùng :

- Cũng bình thường như mọi người. Có gì đâu để kể.

Đong đưa đôi chân, Thi nghịch ngợm :

- Có chứ ! Ví dụ nàng ấy tên là gì ?

- Như Ý !

Thi xuýt xoa :

- Đúng là hết ý ! Vậy là anh lúc nào cũng được toại nguyện rồi.

Lâm nói :

- Điều đó thì chưa chắc. Người ta vốn tham lam, biết thế nàp là như ý, là toại nguyện chứ !

Minh Thi lên giọng :

- Người xưa có câu "biết đủ là đủ" mà.

Lâm xa xôi :

- Trong lãnh vực tình cảm, biết thế nào là đủ nhỉ ? Tôi thấy trái tim

mình vẫn còn trống vắng ghê gớm. Trống đến mức có thể chứa một tá hình dáng yếu điệu thực nữ.

Thì nhăn mặt :

- Dễ... gồm thiệt. Vô phúc cho ai là người yêu của anh.

Lâm phật ý :

- Sao lại vô phúc nhỉ ?

Minh Thi thản nhiên :

- Vì cô ta tưởng mình đang làm chủ trái tim anh, nào ngờ trái tim ấy là căn nhà tập thể...

Lâm phì cười :

- Ngôn ngữ em xử dụng giấu hình tượng ghê !

Thì nghiêng đầu :

- Và chính xác nữa phải không ?

Chép miệng , Lâm nói như than :

-Chà ! Anh chàng nào là "boy friend" của em chắc cũng bầm dập vì suốt ngày bị tra hỏi.

Lâm nhú mày :

- Ngoan à ? Đừng nói với tôi anh ta là búp bê nhen.

Bấu môi, Thì cau nhàu :

-Xì ! Lúc nào cũng coi thường người khác.

Lâm giễu cợt :

- Tôi đâu có coi thường. Vì trẻ con hay chơi với trẻ con, nên tôi mới nhận xét như thế. Chà ! Barbie girl yêu barbie boy coi bộ xứng thật !

Minh Thi tức muốn khóc :

- Tự nhiên lại gán ghép... người ta với một tên nhóc tỳ tưởng tượng nào đó. Thấy ghét !

Lâm tủm tỉm :

- Tại em bí mật quá, tôi đành đoán mò cho đỡ ầm ức.

Giọng Minh Thi kéo dài ra đánh đả :

- Chuyện của người ta liên quan gì đến anh mà ầm ức.

- Có liên quan nhiều lắm chứ...

Nhìn nụ cười nửa miệng của Lâm. Thì tức lắm, cô vung tay lên :

- Có liên quan... người ta cũng cắt đứt.

Lâm tiếp tục tục tưu :

- Ôi chao ! Em làm y như trong quảng cáo, cắt bằng cách nào đây khi em chưa rõ mối quan quan của chúng ta ?

Vênh mặt lên, Thì chua ngoa :

- BẠN BÈ, HỢP THÌ CHƠI, KHÔNG THÌ NGHỈ. Đơn giản quá mà.

Lâm thích thú nhìn Minh Thi mím môi lại, dưới ánh đèn màu nhỏ xíu của những cái móc chìa khóa, trông cô bé dễ yêu làm sao :

Trước kia Lâm không tin chuyện người ta có thể yêu ngay lần đầu gặp gỡ, nhưng ngẫm lại bản thân, Lâm hiểu điều kỳ diệu ấy đã xảy ra với chính mình. Anh đã ngẩn ngơ suốt một đêm khi lần đầu nhìn thấy Minh Thi.

Hôm đó cô bé ngồi với Yến Thư ngay chiếc ghế đá này. Khi anh đi ngang, hai cô đang đùa với nhau. Minh Thi tung chiếc nón kết đựng hoa lên. Những đóa điệp vàng rơi xuống tóc, xuống vai cô trông thật ngộ nghĩnh. Ngay lúc Lâm đã bắt gặp một gương mặt trong sáng, hồn nhiên đến mức anh phải sửng sờ nhìn. Lâm nhận ra trái tim mình đã trúng tên, và mình sẽ từ bị thương tới chết vì cô bé này.

Anh rất dạn dĩ và lì mặt trong việc tán tỉnh các cô gái, nhưng không hiểu sao với Minh Thi anh lại ngẩn ngại. Mỗi buổi chiều đến trường Lâm thích đứng trên hành lang nhìn xuống chiếc ghế đá Thi hay ngồi, dần dà việc đó đã thành thói quen không thể thiếu được.

Tuy chưa bao giờ nói với nhau lấy một lời, Lâm vẫn cảm nhận rõ ràng Minh Thi cũng nghĩ tới anh, mắt cô vẫn trao cho anh những cái nhìn êm ái, dịu dàng. Đã lắm lúc Lâm cười mình sao lại lảm cẩm với trò... lãng mạn tuổi mười ba thế này.

Nhưng thật lòng anh thấy ngại ngán quá đỗi. Nếu Minh Thi không phải là em gái của Quang. Có lẽ tới bây giờ hai người vẫn còn... chỉ nhìn thôi mà không nói.

Mắt vẫn không rời gương mặt đang đổi hờn của Minh Thi, Lâm nghe ngực mình nặng nề hơn lúc nào hết. Tới lúc này anh không thể... chỉ nhìn thôi mà không nói được nữa.

Không khéo sẽ vượt mặt người làm trái tim anh đã xao động.

Giọng trầm xuống gần như thì thầm. Lâm hỏi :

- Đùa một tí mà đã giận rồi sao ?

Minh Thi nhăn mặt chế giễu :

- Xí ! Ai thèm giận anh.

- Vậy tại mình huề nhé !

- Huề là sao chứ ?

Lâm cười trừ :

- Thôi đừng làm khó nữa mà Thi ! Nếu em... nghỉ chơi, chắc tôi sẽ buồn đến mức ốm o, học hành không nổi. Bằng tốt nghiệp chắc phải treo tới sang năm mới với tay lấy được quá !

Minh Thi liếc một cái nghiêng ngả thành trì :

- Định đổ thừa người ta chắc ?

- Không đổ thừa. Nhưng em cứ thử nghỉ chơi đi, rồi sẽ biết thôi mà.

Tránh ánh mắt tinh quái của Lâm. Thi nói :

- Đợi anh thi xong, nghỉ chơi cũng chưa muộn. Tới lúc đó anh có rút,

lượng tâm em cũng không cần rút (Có rằng đâu mà cần) . Hừ ! Rồi anh sẽ biết thôi mà !

Chuông tan học reng một hồi dài làm Lâm tiếc nuối kêu lên :

- Hết tiết rồi à ? Đúng là một giờ ngồi học bằng ba giờ ngồi chơi. Mới đó đã tới giờ về. Nhanh thật !

Minh Thi dắt xe ra khỏi bãi và chờ Lâm. Hai người thong thả đạp xe dưới những hàng me đã xếp lá ngủ.

Trong quán cà phê bên đường, bài Barbie Girls được nhóm Aqua hát vang lên thật ngộ nghĩnh, dễ thương.

Lâm quay sang nhìn Minh Thi :

- Em đúng là cô nàng búp bê dễ yêu như trẻ thơ, em biết không cô nhóc ?

Rồi không để cô kịp phản ứng, Lâm huýt sáo theo điệu nhạc đơn sơ nhưng hết sức sinh động nhí nhảnh.

Minh Thi im lặng đạp xe, cô chợt thấy buồn khi nghĩ đến Lâm, cô chỉ là một búp bê, hay nói khác đi, với anh cô chỉ là một cô em gái không hơn không kém.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 12

Bà Diệp uống một ngụm nước cam rồi nói :

- Hôm nay có anh Hai, chị Hai, tôi không ngại nhắc lại ý định của tôi, cái ý mà lần về nước năm rồi tôi đã trình bày với hai người.

Ông Ninh nhíu mày :

- Chúng tôi cũng trả lời dứt khoát với dì từ hồi năm rồi. Giờ còn gì nữa mà phải nhắc lại.

Miệng vẫn tươi cười, bà Diệp nói :

- Nhưng tôi cũng đã không đồng ý với câu trả lời đó và gia hạn cho anh chị suy nghĩ thêm suốt một năm dài.

Ông Ninh cứng rắn :

- Tôi không bao giờ thay đổi ý kiến.

Ném cái nhìn vừa lạnh vừa sắc của mình vào bà Loan, bà Diệp có vẻ thách thức :

- Thế còn chị ? Chắc ý chị khác ý anh hai phải không ?

Ông Ninh cười nhạt :

- Dì thừa biết vợ chồng tôi, lúc nào cũng đồng lòng mà.

Bà Điệp gạt phăng đi :

- Suy cho cùng đây là chuyện giữa tôi và chị Hai, anh dẫu sao cũng là người ngoài.

Bà Loan khó chịu :

- Mà đừng có hỗn ! Trong gia đình này, anh là người quyết định mọi chuyện.

Bà Điệp hiu hiu tự đắc :

- Tôi chỉ nói sự thật ! Mà sự thật thì hay mất lòng. Tuy nhiên tôi không hề phủ nhận những gì anh Hai và chị đã làm cho mẹ con tôi hai mươi năm qua Công sanh thành làm sao bằng công dưỡng dục.

Bà Loan lo lắng nhìn lên lầu :

- Chúng nó có ở nhà cả đấy. Liệu mà giữ mồm giữ miệng.

Bà Điệp thản nhiên :

- Tôi có nói gì sai đâu mà sợ.

Ông Ninh lạnh lùng :

- Nói tới nói lui, nói xa nói gần, dì cũng quay lại mục đích của mình. Sẽ không có chuyện đó đâu. Dì cần một đứa con gái, chúng tôi cũng vậy. Ở đây nó hạnh phúc trong tình thương yêu của cả gia đình.

Bà Điệp đốp chát :

- Nhưng nó sống thiếu thốn nhiều thứ quá ! Nội thấy nó... lọt tọt đạp xe máy cây số để đến trường tôi đủ xót. Hai thằng lớn có được xe gắn máy, con bé thì không. vậy có công bằng trong đối xử chưa nhỉ ?

Ông Ninh gầm từng tiếng :

- Dì không cần mai mỉa. Tóm lại nó sẽ không cần đi đâu hết.

- Anh đúng là ích kỷ khi nói thế. Được sống với tôi, chắc chắn nó sẽ khá hơn với anh chị. Hơn nữa con bé rất muốn đi.

Bà Loan hừ trong mũi :

Bà Loan hừ trong mũi :

- Nó bảo với dì à ?

Bà Điệp gạt đầu, giọng chắc nịch :

- Đúng vậy ! Nhưng vì sợ anh chị buồn nên nó bảo tôi giấu.

Ông Ninh cười nhạt :

- Nếu thật sự nó muốn đi thì còn sợ gì ai mà giấu với giếm.

Bà Loan bực bội :

- Tôi không tin Minh Thi muốn đi. Nếu có cũng do dì rủ rê, dụ dỗ.

Bà Điệp nói :

- Nó đã là sinh viên đại học luật, chứ không phải trẻ con học lớp một. Có muốn rủ rê, dụ dỗ nó coi khó đấy. Nhưng cũng đáng mừng là tự Minh Thi hiểu ra rằng muốn có cuộc sống như ý. Nên noi gương dì Út. Anh chị không có lý do gì để giữ nó lại hết.

Bà Loan thở hắt ra :

- Tôi không yên tâm để nó sống với dì ở xứ người.

Bà Diệp cười phá lên :

- Tại sao ? Chị sợ tôi gả nó cho người nước ngoài à ?

Ông Ninh chống tay dưới trán, mày nhú lại chứng tỏ ông đang suy nghĩ dữ dội.

Cuối cùng ông nói :

- Nếu con bé muốn đi, dì cứ làm thủ tục.

Bà Diệp có vẻ hả hê khi nhìn thấy ông Ninh đã nhượng bộ :

- Tôi vẫn muốn nó là con gái của anh chị. Do đó tôi sẽ đưa nó đi theo diện khác.

Ông Ninh nhếch môi khinh bỉ :

- Tôi thừa biết dì sẽ nói thế nào ! Dù sao đi nữa con bé cũng không bị sốc, cũng như bị tổn thương về một sự thật.

Ông vừa dứt lời thì Minh Thi từ trên lầu bước xuống, vừa đi vừa líu lo hát.

Ông Ninh chép miệng :

- Con cái đủ lông đủ cánh tự khắc nó sẽ bay. Cha mẹ nào giữ được chúng nó.

Thi sà vào kể bên bà Loan :

- Ai... bay vậy ba ?

Ông cộc lốc :

- Con chó ai.

- Con bay đi đâu ?

Bà Diệp cười tươi nói :

- Con bay với dì sang Mỹ. Ba mẹ con đã đồng ý rồi.

Minh Thi sửng sốt. Cô ấp úng :

- Đi du lịch hả dì ?

Bà Diệp nói :

- Ở luôn chứ du lịch gì. Sướng nha !

Thi nhìn ba mẹ rồi hỏi :

- Bộ thật hả mẹ ?

Bà Loan dấm dăng :

- Ý con muốn thế mà.

Minh Thi liếm môi :

- Hôm đó con... con chỉ nói chơi thôi.

Bà Diệp gạt phăng :

- Chơi sao được mà chơi. Dì đã bàn tính với anh bạn Hải rồi. Tiền cọc cũng đã giao cho người ta một nửa, đâu thể rút lại được.

Minh Thi nhăn mặt :

- Tiền cọc gì ? Con không hiểu !

Bà Diệp liếc vội ông Ninh và bà Loan rồi giải thích :

- Dì đã bảo dì sẽ tìm cho con một ông chồng việt kiều để đưa con đi hợp pháp. Con quên rồi à ?

Thi ấp úng đáp lại :

- Con chỉ đùa thôi...

Bà Diệp nghiêm nghị :

- Sao lại đùa như thế được. Tiền cọc đã đưa rồi, bây giờ ann nói làm sao đây ? Nếu rút lại coi như mất mười ngàn đô đó.

Trợn mắt lên, Thi kinh ngạc :

- Mười ngàn đô, số tiền quá lớn.

Rồi cô nói tiếp :

- Chuyện quan trọng cả đời, sao dì không bàn tính cho thật kỹ chứ ?

Mặt bà Diệp sa sầm xuống :

- Dì lo cho con để bây giờ con trách ngược lại dì. Nếu biết thế, tao lo cho thằng Phong, nó thêm đi muốn chết ấy !

Ông Ninh nhếch mép :

- Thật buồn cười ! Chuyện cứ như trò đùa.

Dứt lời ông đứng dậy bỏ vào phòng riêng, bà Diệp tức tối gắt :

- Bây giờ tính sao ? Con trả lời dứt khoát đi !

Thi thẳng thắn :

- Con không muốn. Thật đó !

Bà Diệp gằn giọng :

- Vậy là đi mất mười ngàn đô à ?

Bà Loan bảo :

- Thôi đủ rồi, mày dẹp cái chuyện tưởng tượng lại giùm. Con nhỏ đã trả lời rồi còn gì.

Bà Diệp bồng dịu dàng nhìn Thi :

- Đừng có ngốc, cưng ạ. Dì dành những cái tốt đẹp nhất cho con, qua bên đó con sẽ có điều kiện học tốt hơn, bằng đại học ở Mỹ có giá trị quốc tế. Nếu trở về nước làm việc, con cũng được ưu đãi. Dì đâu bắt con ở bên luôn. Cứ từ từ suy nghĩ thật kỹ, không phải lúc nào cơ hội cũng đến với người ta đâu.

Minh Thi dè dặt nhìn mẹ :

- Vâng ! Con hiểu mà.

Bà Diệp khoát tay :

- Dì muốn nói chuyện riêng với mẹ.

Thi đứng dậy chậm rãi bước ra sân. Tới ghé đá cô ngồi xuống, lòng bồn chồn lo lắng vì những chuyện vừa xảy ra.

Đúng là dì Út bắt đặt Thi vào thế bị động. Mười ngàn đô chỉ là tiền

đặt cọc, vậy một cuộc hôn nhân dối trá là bao nhiêu ? Sao dì Út lại bỏ ra số tiền quá lớn để đưa cô sang Mỹ, trong khi tình cảm giữa dì và ba mẹ không tốt chút nào ?

Minh Thi cũng thắc mắc với mình thì nghe có người gọi. Quay ra nhìn, cô thấy Lâm. Anh đang cười thật rạng rỡ. Thi chạy tới mở cổng.

Đợi anh vào sân, Thi nói :

- Em không nghĩ là anh đến vào giờ này.
- Giờ này có gì không tiện à ?
- Anh Quang vừa đi ngủ.
- Đã sắp chiều rồi mà.

Thi nói :

- Để em vào anh ấy.

Lâm ngồi xuống ghế đá bên cô :

- Không cần ! Tôi đến để thăm em chứ không có ý tìm Quang.

Nghiêng đầu ngạc nhiên, Thi gặng lại :

- Thăm em à ?

Lâm dịu dàng gật đầu :

- Máy hôm nay tôi rối bù vì bài vở. Đầu óc căng thẳng đến mức muốn vỡ tung. Tôi nghĩ nếu gặp được em, nghe em nói những lời hồn nhiên, có lẽ tâm trí tôi sẽ tỉnh táo trở lại...

Minh Thi chớp mắt :

- Lời hồn nhiên... là lời như thế nào ? Em đâu có biết.

Lâm trêu mếu nhìn cô :

- Là tất cả những câu chuyện nghịch ngợm của em với bạn bè, với hai ông anh và với tôi. Nói như chúng ta đã từng nói với nhau ấy.

Môi Minh Thi bĩu ra :

- Xoa dịu người yêu là trách nhiệm của Như Ý. Anh tìm làm người rồi.

Lâm thở dài :

- Sao lại có Như Ý chen vào giữa chúng ta ? Tôi bị em áp đặt rồi cô bé !

Thi phụng phịu :

- Lại bé... không gì ghét bằng bị người ta coi mình là con nít.

Lâm mỉm cười giải thích :

- Bé đồng nghĩa với xinh xắn, dễ yêu, chứ không phải là con nít, dù người ta quen gọi con nít là bé.

Minh Thi im lặng nghe Lâm nói tiếp :

- Suốt hai tuần nay, tôi cố tập trung vào việc học, nhưng kết quả không cao.

Minh Thi gật gù :

- Em hiểu ! Chắc tại anh không được gặp Như Ý chứ gì ?

- Trật lắt ! Tại tôi không gặp được em thì đúng hơn.

Thi ngênh mặt lên :

- Gặp em làm chi ? Boy friend của em không thích đâu !

Lâm đăm đúi nhìn Thi :

- Nhưng tôi thích, em thích là đủ rồi. Đã tới lúc tôi phải nói thật cảm nghĩ của mình rồi.

Thi hốt hoảng :

- Anh định nói chuyện gì ? Sao anh bảo đến đây nghe em nói mà ?

Lâm chột bối rối :

- Tôi chỉ nói một câu thôi, rồi sẽ ngồi im nghe em nói.

Minh Thi thắc thỏm. Cô nghe giọng mình run rẩy :

- Anh... anh định nói gì cơ ?

Lâm nhỏ giọng nhưng hết sức rõ ràng :

- Tôi muốn nói với em rằng : trái tim tôi không phải là căn nhà tập thể.

Nó là một căn phòng trống đầy ấp cô đơn. Tôi đã khóa cửa văn phòng ấy và sẽ trao chìa khóa cho em. Em hãy nhận nhé Minh Thi !

Thi áp úng :

- Em sợ mình không đủ sức làm chủ căn phòng đầy bí mật đó.

Lâm Thì Thầm :

- Với tôi, không người con gái nào xứng đáng hơn em, lần đầu trông thấy em ngồi trên ghế đá với xung quanh là một thảm hoa điệp vàng, tôi đã bị choáng, cái cảm giác nhói ở tim ấy như vẫn còn hiển hiện mỗi khi tôi nghĩ tới em. Em hiểu tôi nói gì không Thi ?

Thi bóp những ngón tay của mình :

- Em không hiểu !

Lâm trầm giọng :

- Tôi yêu em và rất cần có em...

Thi bối ngỡ nhìn Lâm. Dầu đây là lời cô khao khát được nghe anh bày tỏ từ lâu, nhưng cô không nghĩ là Lâm thẳng thắn nói như thế, và nói ngay sân nhà cô, trong một khung cảnh chẳng một chút gì lãng mạn.

Minh Thi nao nao trong lòng khi thấy gương mặt anh nghiêm chỉnh, mắt anh long lanh và môi anh mím lại, một chút gì vừa chịu đựng vừa đầy vẻ chua cay, cam chịu cũng hiện rõ trong mắt anh.

Lâm ngập ngừng :

- Tôi đã chuẩn bị những gì em sắp nói. Cứ hồn nhiên bộc bạch lòng mình. Cuộc đời luôn dành cho tôi nhiều thất vọng. Tôi đã quen rồi với những nỗi đau.

Minh Thi lặng im. Lâu lắm cô mới nói :

- Vậy lần này anh hãy bỏ cái thói quen sống với những nỗi đau ấy đi, có chìa khóa trong tay, em sẽ mở cửa trái tim anh và sẽ làm rối rung mọi thứ ở bên trong. Lúc đó, anh đừng ân hận đã rước phiền vào thân à nha.

Lâm xúc động :

- Em nói thật hả ?

Thi nũng nịu gật đầu. Lâm say sưa ngắm nhìn gương mặt đờ ửng của cô Hai người lặng lẽ nhìn vào mắt nhau. Thi ảm ức khi nghĩ... đã nói yêu người ta mà không chịu xưng anh. Rồi cô lại bồi hồi vì ánh mắt chứa đầy thương yêu của Lâm.

Lâm nòng nân :

- Nếu hôm nay không bày tỏ hết lòng mình, tôi không biết mình sẽ ra sao nữa...

Cô nhoèn miệng cười thật trẻ con :

- Để em lấy nước cho anh..

Giữ tay cô thật chặt, Lâm nói :

- Không cần đâu ! Em đừng đi !

Ngay lúc đó Phong dẫn chiếc Citi ra. Theo sau là bà Diệp. Thi vội rút tay lại, nhưng hàng động ấy không thoát khỏi con mắt sắc lạnh của Phong. Anh hất hàm hỏi trống :

- Này ! Tìm anh Quang hay tìm con bé Thi ?

Đứng dậy lịch sự nghiêng đầu chào bà Diệp xong, Lâm nhỏ nhẹ :

- Cậu thấy rồi đấy, tôi đang trò chuyện với Minh Thi mà.

Phong khinh khỉnh :

- Lợi dụng ông anh làm bàn đạp để tấn công cô em. Cái phương pháp cũ rích ấy đến giờ vẫn còn người sử dụng sao kia ?

Bà Diệp ôn hòa :

- Chỗ quen biết cả mà. Con không nên nói thế !

Phong làm thỉnh dắt xe ra đường. Bà Diệp đứng lại bẹo má Thi :

- Suy nghĩ cho thật kỹ chuyện hai dì cháu mình đã bàn nhé. Dì về đây !

Quay sang Lâm, bà tươi cười :

- Con gái nhà này là cành vàng lá ngọc, không phải ai muốn động vào cũng được đâu. Cháu phải thận trọng đấy Lâm ạ. Phải biết lượng sức mình, nếu không sau này đừng trách dì Diệp đã không cảnh cáo trước.

Minh Thi bối rối cùng cực vì những gì anh và dì mình vừa nói. Cô khổ sở nhìn Lâm rồi đáp ứng :

- Em xin lỗi...

Mặt Lâm thoáng đanh lại, nhưng anh nhanh chóng trở về trạng thái bình thường :

- Em đâu có lỗi gì ! Phong và dì Điệp thương em nên mới răn đe tôi. Điều đó cho thấy, tôi đã không làm khi trao chìa khóa trái tim cho em. Minh Thi chớp mi :

- Nhưng em đâu phải cành vàng lá ngọc... Dì Út nói thế, làm em thấy quê muốn chết.

Lâm tủm tỉm :

- Với anh, em còn hơn cành vàng lá ngọc nữa.

Thi liếc anh, giọng ranh mãnh :

- Anh nào vậy ? Quen tiếng tôi lạnh lùng, khô khan, em thấy lạ khi nghe tiếng anh ngọt như đường ấy ghê !

Lâm chống tay nhìn Thi, anh muốn hôn lên đôi môi con gái hay bấu ra nhí nhảnh, muốn vuốt lên gò má mịn màng phơn phớt hồng tơ ấy ghê (Nổi ga gà luôn nè) nhưng chưa dám vì Thi không phải như những cô gái anh từng quen. Với những cô gái ấy, anh vừa ngọt vừa dối trá, và đối với anh, họ cũng vậy. Rào đón ỡm ờ để vừa lòng nhau, đạt được những mục đích khi đến với nhau, rồi sau đó mạnh ai nấy đi. Trường hợp anh và Như Ý trước đây là một điển hình. Ngoài anh ra, chả biết Như Ý còn chung đụng với biết bao nhiêu người đàn ông, anh làm sao có thể yêu những cô gái như thế được. Và họ cũng làm sao yêu anh được, người ta xem họ như trò chơi. Khi đã thật lòng, anh mới thấy tình yêu thiêng liêng làm sao. Anh bỗng rụt rè như cậu bé mới lớn, anh chột dè dặt từng chút, dè dặt đến mức khó khăn khi phải thay đổi danh xưng.

Nhưng cuộc tình của anh và Minh Thi sẽ gặp trở ngại. Anh không đến nỗi không hiểu những lời của Phong và bà Điệp. Từ lâu anh đã nhận ra giữa bà và mẹ anh có một cái gì đó bất ổn. Bên ngoài hai người tay bắt mặt mừng như thân thiết lắm, nhưng bên trong thâm tâm từng người chỉ có trời mới biết đang tính toán những gì.

Nếu anh không làm thì tất cả bắt nguồn từ ông Thuần. Dù mẹ luôn miệng bảo căm thù ông ta, nhưng thù đến mức độ nào thì chỉ có mẹ mới biết rõ. Sự ganh tỵ, của đàn bà còn ghê gớm hơn giông bão.

Nếu vì ông Thuần mà bà Điệp không muốn anh yêu cháu gái mình thì đúng là bất công đối với anh.

Nuốt tiếng thở dài lo lắng vào lòng, Lâm tiếp tục nhìn Thị Anh yêu một cô bé và sẵn sàng chấp nhận mọi bế tắc để được có cô Thị còn Thi, cô có nhận ra những khó khăn đang vây bủa quanh hai người không ? Sao cô lại dăm chiêu thế kia ?

Lâm hỏi :

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Minh Thi như gặt mình, cô lắc đầu :

- Không !

Rồi hỏi ngược lại :

- Thế anh đang nghĩ gì ?

Lâm xa xôi :

- Về ngày mai. Một ngày mai không lẽ tôi cô độc nữa.

Minh Thi nghịch ngợm :

- Anh không nên sợ buồn mà hãy sợ phiền, vì em sẽ... quấy rối anh tối đa.

Dứt lời cô im lặng. Cũng như Lâm. Thi đang bị những lời của dì Út chi phối. Bỗng dưng cô thấy mình đang đối đầu trước một thực tế đầy bất lợi.

Ba mẹ cô rất coi trọng nề nếp gia đình. Ông sẽ phải ứng ra sao khi biết cô... với Lâm, một người có hoàn cảnh gia đình phức tạp mà cho tới bây giờ, cô vẫn chưa hiểu rõ vì sao anh không sống với cha hoặc mẹ mà lại đơn độc một mình.

Tình cảm của cô đối anh có phải là tình yêu đó không ? Thi chẳng hiểu nữa, lẽ nào người ta có thể yêu một người mà khi chưa biết thật nhiều về người ấy ? Yêu như thế đúng là liều mạng. Nhưng có mấy ai khi yêu không liều chứ ?

Bất giác Minh Thi ngược lên nhìn anh, và đọc thấy trong mắt anh có nỗi lo giống mình, một nỗi lo làm cô hoang mang sợ hãi...

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 13

Minh Thi rụt rè ngồi xuống salon trước gương mặt đăm chiêu của mẹ, lạnh lùng của ba, bồn chồn của dì Út, băn khoăn của anh Quang và hiu hiu tự đắc của anh Phong.

Dù chưa ai nói lời nào, Thi cũng thừa thông minh để hiểu mọi người bày ra tòa án gia đình nhằm xử cô về tội gì rồi.

Không khí nặng như có cơn bão lớn quét ngang. Và Phong mở đầu bằng một loạt sấm sét :

- Mọi người muốn biết quan hệ giữa em và thằng Lâm đã tới mức độ nào rồi. Cứ từ từ nói thật cho ba mẹ, cho dì Út nghe. Nhớ lá không được nói láo đó !

Liếc vội về phía anh Quang như tìm sự đồng tình, như cầu cứu, Thi trả lời khá trơn tru :

- Anh Lâm là bạn anh Quang, con với Lâm cũng bình thường như với những người bạn khác của anh, chứ đâu có gì khác.

Bà Diệp lắc đầu :

- Con nói láo còn kém lắm, nhất là láo trong chuyện tình cảm. Chính thằng Lâm khoe với mẹ nó rằng con rất mê nó. Mẹ nó kể lại với dì bằng giọng hết sức hả hê.

Ngừng một chút như để xem phản ứng của Thi, bà Diệp tiếp :

- Bà ta hả hê cũng phải thôi, vì bà ta biết hạng con trai mình là hạng người nào, nó khoe con gái nhà lành mê nó giống như đồ lưu manh chiếm được lòng tiểu thư nhà khuê các.

Quang bức bối lên tiếng :

- Dì có quá lời không ? Lâm là bạn học con. Bốn năm học chung, con chưa nghe cậu ấy tai tiếng gì cả. Ngoài việc học ra, Lâm còn tự đi làm để kiếm tiền tự nuôi bản thân. Cậu ta không phải lưu manh như dì vừa ám chỉ.

Bà Diệp bật cười :

- Nó phải tự kiếm tiền tự nuôi thân sao ? Đúng là anh em bay bị nó lừa. Ba mẹ nó giàu nứt vách đổ tường. Nó ăn ở không đi chơi mười năm nữa cũng chưa hết của. Hừ ! Chẳng qua nó muốn... của con Thi nên dùng khổ nhục kế đi làm với mày đó thằng ngốc ạ !

Ông Ninh chau mày :

- Cái gì ? Con đi làm thêm à Quang ?

Quang gượng gạo :

- Dạ ! Con đã nghỉ rồi.

Ông Ninh khó chịu :

- Ba mẹ để con thiếu thốn lắm sao ?

Quang nhăn nhó :

- Không phải ! Con... con...

Ông Ninh nạt :

- Không cần giải thích !

Quay sang vợ, ông trách :

- Ở nhà bà không quản lý được con thì làm sao tôi đi xa được đây.

Quang nhỏ nhẹ :

- Kiếm thêm để chi phí cho việc học của mình, theo con không có chuyện gì sai hoặc không phải chuyện gì lớn lao. Sinh viên bây giờ, đứa nào chả kiếm thêm.

Ông Ninh gắt gỏng :

- Nhưng năm nay là năm cuối, lỡ như con thi rớt thì có phải dở dang

hay không ?

Quang hùng hồn :

- Con biết lượng sức mình mà.

Ông Ninh mỉa mai :

- Hay lắm ! Đúng là chủ quan. Thế con có biết bạn mình lợi dụng mình không ?

Quang im lặng. Anh chưa biết trả lời sao thì bà Điệp đã lên tiếng :

- Dì dám cá rằng con và Minh Thi chả biết gì về gia đình Lâm hết.

Quang nói đại :

- Theo con gia đình Lâm không xấu.

Bà Điệp dài giọng :

- Vậy sao ? Ba nó đang ngồi tù vì tội cố sát đấy.

Bà Loan nhồm lên :

- Giết người à ? Trời ơi ! Ai lại ác hơn thất đức thế.

Quay sang Quang và Thi bà nói :

- Mẹ thấy không ổn rồi đó. Phải biết chọn bạn mà chơi chứ !

Dù bất ngờ vì lời của bà Điệp, Quang vẫn bình tĩnh đáp :

- Với con Lâm vẫn là bạn tốt, nó chưa bao giờ lợi dụng gì con. Trái lại nó còn giúp con có việc làm.

Phong vọt miệng :

- Anh nghĩ sao khi hấn rử rê con bé Thi vào quán cà phê ? Mỗi tối đi học sinh ngữ lại đưa đón ?

Quang thản nhiên :

- Em Thi đâu phải nhỏ nhít gì nữa. Tuổi này không đưa đón là ế rồi.

Bà Loan quát mắt :

- Thà ế chứ không quen thứ người như thế.

Quang bất bình :

- Ba của Lâm phạm tội chứ đâu phải nó. Thật bất công khi bắt con cái phải chịu hậu quả tội lỗi của cha mẹ.

Bà Điệp lại chen vào :

- Nhắc tới dì mới nhớ, bà Tuyên mẹ mẹ thằng Lâm cũng là mẫu người khác thường. Bà ta giống Võ Tắc Thiên ở chỗ thích trai tơ thật tơ ấy.

Ông Ninh đỏ mặt :

- Chậc ! Sao dì lại bạo mồm thế nhỉ ?

Dang hai tay ra, bà Điệp phân bua :

- Đó là sự thật. Chính vì bà Tuyên ngoại tình nên ông chồng mới phạm tội.

Bà Loan chép miệng :

- Đúng là đàn bà hư, nhưng bà ấy là bạn của dì mà.

Bà Diệp uể oải :

- Bạn hai mươi năm về trước, lúc đó Tuyên rất đang hoàng. Ai ngờ giờ lại thay đổi đến thế.

Nhìn Minh Thi, bà đều giọng :

- Thương một người có hoàn cảnh gia đình như thế thật không ổn chút nào. Người ta nói "Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh". Với Lâm, giống ba hay mẹ gì cũng đáng sợ hết.

Bà Loan nghiêm mặt :

- Mẹ không muốn con quen với nó nữa. Nghe rõ chưa ?

Minh Thi gục đầu trong im lặng, nước mắt buồn tuối rưng rưng, cô chưa kịp khóc cho đã thì bà Diệp nói :

- Xinh đẹp như con lo gì không tìm được người đang hoàng, tài giỏi, gia đình gia giáo, tử tế hơn Lâm. Ngày mai dì sẽ đưa Trình bạn của anh Hải tới cho hai đứa biết mặt, khi quen với Trình rồi, con sẽ thấy Lâm chả đáng gờ-ram nào. Người ta học cao hiểu rộng, đi đây đi đó khắp năm châu bốn biển chứ đâu có cứ ru rú ở thành phố này như Lâm. Trình là mẩu đàn ông mà các thiếu nữ như con mơ tưởng.

Phong chen vào :

- Chà ! Nếu thế cỡ như con và anh Quang ế độ quá !

Quang cười nhạt :

- Người có giá thế sao nhận hợp đồng kết hôn giả để lấy mười mấy ngàn đô nhỉ ?

Bà Diệp vẫn tỉnh bơ :

- Ôi, dân ở nước ngoài là vậy đó. Nếu có cơ hội kiếm tiền, họ không bỏ qua đâu. Ví dụ như hai đứa thích hợp thật, thì dì khỏi phải tốn tiền, đã vậy còn được một thằng cháu rể lý tưởng.

Ông Ninh khinh bỉ :

- Rể tương lai ? Tôi không ham rồi.

Bà Diệp nhếch môi :

- Lẽ nào anh... ham một thằng rể có lý lịch trích ngang như Lâm ?

Minh Thi nghe giọng ba mình đành lại :

- Con bé Thi vẫn còn nhỏ để tính tới chuyện chồng con. Tôi không muốn dì làm ảnh hưởng đến nó vì những chuyện đại loại như vậy. Rõ chưa ?

Bà Diệp nhìn quanh như phân bua :

- Tôi muốn lo cho nó thôi mà. Anh làm gì dữ vậy ?

Bà Loan vội vàng nói với chồng :

- Anh vào nghỉ đi, để chị em tôi nói chuyện tiện hơn.

Ông Ninh cau có :

- Hừ ! Tôi đã bị loại ra khỏi cuộc rồi à ?

Bà Loan ôn hòa :

- Anh đừng nói thế, khó nghe lắm !

Ông Ninh hậm hực trở về phòng riêng. Phong cũng đứng dậy bước tới máy điện thoại. Minh Thi ngán ngừ rồi đi ra sân, cô ngồi thờ người trên ghế đá với nỗi lo lắng mỗi lúc một tăng.

Theo những chuyện vừa xảy ra, chắc chắn giữa cô và Lâm đang hình thành một tường rào ngăn cách mà cả hai khó lòng vượt qua được.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 14

Giờ thì Thi đã hiểu tại sao Lâm luôn né tránh nói về ba mình. Cô không trách mà còn thấy thương anh hơn. Ai có cha mẹ như anh cũng đều đáng được thông cảm. Nhưng tại sao người lớn lại khắt khe, hẹp hòi thế nhỉ ?

Minh Thi thở dài sườn sượt ngay lúc Quang ngồi xuống kế bên.

Anh bất bình :

- Anh thật không hiểu nỗi dì Út, bề ngoài làm như rất thân với bà Tuyên. Ai ngờ sau lưng lại bêu rêu đủ điều.

Thi chua chát :

- Khổ những điều ấy lại đúng sự thật.

Quang ngạc nhiên :

- Thì ra em cũng biết chuyện ba của Lâm ở tù ?

- Em không biết, Lâm luôn tránh né nói về ba mình. Điều đó bây giờ trở nên dễ hiểu.

Nhìn anh mình, cô buồn rầu :

- Chắc anh vẫn giữ ý kiến, rằng em không thích hợp với Lâm ?

- Có lẽ thế. Trước đây anh đã hỏi, nhưng em chối. Giờ thì gay rồi.

Em không được ủng hộ đâu.

Minh Thi bứt rứt :

- Lâm đâu có lỗi gì. Người ta có thể chọn vợ, chọn chồng chứ không chọn cha mẹ.

Quang chép miệng :

- Nhưng ai biểu cha mẹ Lâm quá tệ làm chi.

Thi mím môi :

- Anh cũng giống dì Út, đối xử với bạn bằng hai bộ mặt.

Quang ngượng ngùng :

- Anh vẫn xem Lâm là bạn tốt, nhưng chưa bao giờ anh nghĩ hẳn sẽ trở thành một thành viên trong nhà.

Minh Thi tuyệt vọng :

- Vậy là em bị mọi người cô lập rồi.

Nhìn anh trai, cô hạ giọng năn nỉ :

- Sắp thi rồi, Lâm sẽ khó tập trung nếu biết ba mẹ không tán thành. Anh hứa với em là đừng nói gì làm Lâm buồn. Đến lúc thi xong, em sẽ chia tay.

Quang ngần ngừ :

- Anh thì dễ. Chỉ sợ ba mẹ và đôi mắt cú vọ của thằng Phong. Nó không ưa Lâm đâu.

- Chỉ cần anh không nói là ổn rồi.

Nhìn đôi mắt đỏ rưng rưng của Thi, Quang gật đầu.

Phong dắt xe ra, giọng khinh khỉnh :

- Tao đã bảo phải tránh xa thằng Lâm ra mà không chịu nghe. Bây giờ còn khóc quái gì nữa. Đừng để tao thấy mày với nó đấy ! Nếu không chớ có trách !

Minh Thi chưa biết nói sao thì đã nghe bà Loan gọi, cô vội vàng trở vào nhà.

Chỉ vào salon thay cho lệnh bảo ngồi, bà nhìn Thi :

- Con nghĩ thế nào về lời mọi người nói ?

Thi liếm môi :

- Con nghĩ Lâm là người tốt, anh ấy không có lỗi gì với con hay gia đình mình. Thật bất công khi vì việc làm của ba mẹ ảnh mà bắt tội con phải chia tay.

Bà Diệp chen vào :

- Nói vậy con đã thú nhận giữa hai đứa đã có tình cảm ?

Thi đỏ mặt :

- Nhưng tội con rất trong sáng.

Bà Diệp lại tấn công tiếp :

- Trong sáng cỡ nào khi trước con, Lâm đã cặp rất nhiều đứa nha giàu, lại hết sức xinh đẹp, quyến rũ ?

- Sao dì biết ?

- Thì chính mẹ nó nói. Chính mắt con trông thấy ở quán cà phê đó thôi. Lâm có sở thích chinh phục cho bằng được, sau đó nó de không mấy may thương tiếc.

Minh Thi đáp ứng :

- Con không tin Lâm là người như thế.

Bà Loan quyền hành :

- Tin hay không tùy con, điều mẹ muốn nói là mẹ dứt khoát không cho con qua lại với Lâm. Đã nghe rõ chưa ?

Minh Thi lẩm lét :

- Dạ rõ !

Bà Diệp để thêm vào :

- Rõ đồng nghĩa với chấp hành lệnh của ba mẹ đó.

Minh Thi làm thinh. Lần đầu tiên trong đời cô chợt thấy ghét bà dì của mình quá sức. Dì ấy đâm thọc người này, xen vào chuyện của người khác một cách lộ liễu mà không thấy kỳ hay sao ấy. Tự nhiên Thi có cảm giác dè dặt khi dì Út muốn cô đi Mỹ.

Chẳng biết dì Út bỏ mười mấy ngàn đô lo cho Thi nhằm mục đích gì ? Lòng tin của cô đối với bà dì đã nhanh chóng tan vỡ, không phải là dì là người đầu tiên ngăn cản cô và Lâm là vì cô lờ mờ nhận ra bằng trực giác của mình... Dì Út có điều gì đó rất lạ.

Lòng tràn đầy thất vọng, lẫn buồn tình, Thi chui vào phòng riêng.

Nằm ập xuống giường, cô để mặc cho nước mắt tuôn trào...

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 15

Yến Thư quơ tay mấy cái liễn trước mặt Minh Thi rồi hát hàm :

- Nè ! Mày đang nằm mơ giữa ban ngày hay sao mà tao gọi ba bốn tiếng không nghe mày thừa thốt gì hết vậy ?

Minh Thi gượng gạo :

- Mày gọi hồi nào ?

- Lúc mày vừa ra khỏi lớp. Làm gì mà làm lủi đi như đê nhũ vậy ? Có chuyện bất ổn à ? Cần quân sư truyền lại cho vài chiêu gỡ rắc rối không ?

Thi gắt :

- Mày hỏi hết chưa ?

- Rồi !

Thi quay đi :

- Vậy làm ơn để tao yên !

Thư leo đẹo theo sau :

- Mày chưa trả lời tao mà.

- Có gì đâu để trả lời. Tao đang nhức đầu đây.

Yến Thư tiếp tục lải nhải :

- Trông mày giống đau tim hơn. Tao biết cách chữa đấy.

Thi nói :

- Nổ vừa vừa thôi mày !

Yến Thư tủm tỉm :

- Tao không hề nổ. Nếu có thì mày mới nổ tung vì... vì... Hà ! Nói làm gì, không khéo người ta bảo mình là dân... để trong kho đạn thì mang tiếng quá.

Minh Thi nhăn mặt :

- Mày thừa biết là ghét thói úp mở.

Yến Thư vung tay :

- Vậy tao không úp nữa. Tao sẽ... mở ra cho mày nghe hai chuyện gật gân.

Thi nghi ngờ :

- Chuyện gì vậy ?

Thư tỏ vẻ bí mật :

- Có người hỏi thăm mày đấy.

- Ai thế ?

- Nhỏ Như Ý ở gần nhà tao.

Thi liếm môi :

- Nó hỏi gì về tao ?

Yến Thư cao giọng :

- Nhiều thứ lắm ! Nhưng tất cả đều xoay quanh Lâm. Con nhỏ ấy bảo từng là bồ ruột của Lâm.

Thi làm ra vẻ không quan tâm :

- Chuyện này thì tao biết.

Thư gặt lại :

- Nhưng mày hiểu bồ ruột là sao không ?

Thấy Minh thì im lặng. Thư kè vào tai cô :

- Là cùng ăn cùng ngủ, cùng... ấy... ấy... ấy !

Mặt Minh Thi đỏ bừng, cô nóng nẩy gắt :

- Mày ghê tởm quá !

Thư tiếp tục chót chết :

- Con Ý còn nói nó với Lâm từng bỏ nhà ra vũng tàu ở cả tháng.

Thi ngắt lời :

- Sau đó Lâm chán nó, nên chia tay chứ gì ?

- Ờ thì đại loại là như thế, nó bảo mày ngốc nên mới lao vào Lâm, hần không phải là loại đàn ông dành cho con gái như tao và mày đâu.

Minh Thi cố giữ bình thần :

- Đàn ông chỉ có một loại nhưng tùy theo hần hợp với ai kia.

Thư neho neho mắt :

- Như Ý bảo Lâm là kẻ háo thắng, thích tán cho bằng được. Sau một thời gian hẳn sẽ bỏ đi để tán cô nàng khác. Chẳng lẽ mày chấp nhận tật lớn này của Lâm để thấy hẳn hợp với mày ?

Minh Thi chối phắt :

- Lâm chỉ xem tao như em gái. Do đó mày đừng hỏi những câu khó trả lời như vậy.

Mắt Yến Thư ánh lên tia sắc sảo :

- Nếu Lâm xem mày như em gái, thì nhỏ Ý đâu cần quá bộ đến tận nhà tao. Chung xóm cả mười mấy năm, đây là lần đầu tiên nó nói chuyện với tao, mà nó nói về bản thân mới dễ ghét chớ. Thật ra nó muốn khoe, nó đã tìm hiểu mày. Nó còn nói dạo này Lâm còn quay lại với nó nữa. Đúng là bố láo !

Thi nhún vai :

- Như Ý nói gì thì nói, tao không quan tâm.

Yến Thư lưỡng lự :

- Không quan tâm nó hay không quan tâm đến Lâm ?

Thi cộc lốc :

- Cả hai.

Yến Thư giễu cợt :

- Hi... Tin hồng nổi rồi. Tao đi guốc trong bụng mày từ ngày đầu gặp Lâm tới giờ mà.

Lẽo đẽo bước theo Minh Thi đi tới cổng trường, Thư lải nhải một cách kiên trì :

- Có chuyện gì cứ thành thật khai báo đi. Biết đâu tao sẽ giúp mày được.

Minh Thi chán nản :

- Mày không giúp được đâu.

Yến Thư dịu giọng :

- Sao lại bi quan thế ? Nào bật mí đi để quân sư còn có việc mà làm chứ.

Đạp trên những lá bàng khô đỏ, Thi buột miệng :

- Mẹ không cho tao quen với Lâm nữa.

Thư ngạc nhiên :

- Tại sao ?

Thi rầu rĩ :

- Thì như mày nói, Lâm không thích hợp với tao.

- Tại vì hẳn lu bu quá chớ gì ? Ôi dào ! Đàn ông thì phải quậy, phải bay bướm, đa tình mới là đàn ông chứ. Yêu một tên cù lần, chỉ biết mỗi bà má ở nhà thì chết sướng hơn. Mà nên chấp nhận nếu lỡ yêu

hắn.

Minh Thi chép miệng :

- Vấn đề xấu hơn rất nhiều. Ba mẹ buộc tao đi Mỹ với dì Út. Dì ấy đã tìm cho tao một tên chồng Việt kiều trông cũng bảnh lắm. Nhưng tao ưả không vô.

Yến Thư hỏi :

- Thế Lâm biết chưa ?

Đi dọc bãi giữ xe, Thi đáp :

- Chưa ! Lâm gàn thi nên tao không nỡ nói thật.

- Vậy mà cứ chối. Giờ thì... đau tận đáy con tim rồi. Nhưng mày có tin lời Như Ý không ? Nếu con bé đúng thì Lâm chả buồn bã, đau khổ gì khi chia tay một người đâu. Nếu có lỗi yêu cũng nên suy nghĩ lại.

Minh Thi im. Một lát sau cô hỏi :

- Ngoài chuyện này ra, mày còn nói với tao chuyện gì nữa ?

- Chuyện ông Phong nhà mày.

- Ông làm sao chớ ?

Nghiêm mặt lại thật quan trọng, Yến Thư hỏi :

- Đạo này ông xài bảnh lắm phải không ?

- Sao mày biết ?

Thư gắt :

- Mày chưa trả lời đã hỏi ngược lại.

Thi gằn ngữ :

- Ờ ! Bọn ông rủ nhau chạy mảnh gì đó, nên ông cũng có tiền dần túi.

Yến Thư gằn :

- Mảnh gì ?

Thi lắc đầu :

- Tao không biết.

Yến Thư trầm ngâm :

- Mày bảo ông Quang để ý ông Phong xem ông chạy mảnh gì, nếu không muốn ông sa lầy.

Minh Thi lo lắng :

- Mày nói đại ra đi. Ông Phong làm cái gì ?

Thư từ chối thẳng thừng :

- Tao không nói được mà chỉ đánh tiếng cho gia đình mày tìm hiểu ông.

Thi liếm môi :

- Ông dính vào ma túy hả ?

- Không đến nỗi đó. Mà thôi đừng hỏi nữa. Có người tìm mày kìa.

Quay ra đường, Thi thấy Lâm đứng chống chân trên xe đạp, mỉm cười với cô thật tươi.

Yến Thư tấm tắc :

- Chà ! Học thi kiểu nà lằng mạn khiếp ! Tao không phải là Như Ý mà cũng thấy ghen với mày.

Vỗ nhẹ vào vai Thị Thư nói nhỏ :

- Hãy đánh thức lý trí và ru ngủ con trái tim, nếu không muốn gia đình phiền lòng vì "Mất bảo". Tao về trước đây !

Lòng Thi thoáng bồi hồi vì một biệt danh "Mất bảo" mà Yến Thư từng đặt cho Lâm, cái biệt danh ấy đã bị quên lãng từ khi hai người quen nhau. Nay nghe lại, cô có cảm giác mình bị một cơn bão lớn cuốn đi. Lâm bước đến dẫn xe cho Thi, giọng rủ rê :

- Cà phê nhé ?

Minh Thi lắc đầu thật nhanh :

- Không được ! Bữa nay có ba ở nhà, em phải về sớm nấu cơm.

Lâm keo nài :

- Ngồi với tôi mười lăm phút thôi !

Thi cắn môi :

- Một phút cũng không được.

Lâm xù mặt như trẻ con :

- Sao bữa nay em khó quá vậy ?

Minh Thi ngắc ngứ :

- Em khó từ lâu chứ đâu phải mới bữa nay. Mình đã giao hẹn không gặp nhau cho đến lúc anh thi xong mà. Em không muốn làm khác đi.

Nhìn Thi, Lâm tha thiết :

- Nhớ... quá, không gặp không được. Em như một chất xúc tác, tôi không thể thiếu nếu muốn học thuộc bài.

Minh Thi liếc xéo anh :

- Em không thèm tin anh đâu. Ngọt phát sợ luôn !

Lâm nheo nheo mắt :

- Nhất định là có vấn đề. Nấu cơm cho ba là cái cớ nhỏ để bắt tôi cà phê một mình, sao vậy cô bé Barbie ?

Thi khó chịu khi nghe Lâm gọi thế :

- Thì ra trong thâm tâm anh, em chỉ là một con búp bê Barbie ? Có lẽ những gì em nghe về anh là đúng.

Lâm hơi khựng lại rồi nhếch môi chua chát :

- Tôi và gia đình tôi đầy rẫy những thói xấu, người ta nói về khía cạnh nào cũng có cái đúng hết. Nhưng lẽ nào em tin người ta hơn là hiểu tôi ?

Minh Thi im lặng trong dĩ hờn, thái độ của cô làm Lâm mềm lòng.

Anh hạ giọng :

- Nhưng ai đã nói gì về tôi ?

Thì ảm ức :

- Đợi gì đến ai nói. Anh vẫn còn cái giấu em.

Lâm lắc đầu :

- Không phải giấu, nhưng tôi chưa có dịp thổ lộ nhiều hơn về mình.

Nhìn gương mặt phụng phịu của Thi, anh ngập ngừng đề nghị :

- Hay là bây giờ chúng ta sẽ ngồi với nhau để nói hết những gì mình chưa nói ?

Minh Thi liếc đồng hồ rồi nhẹ nhàng gật đầu. Cô dắt xe vào quán cà phê gần trường, lòng phân vân không hiểu rồi sau này mình có rời xa

Lâm như lệnh truyền của mẹ để đi Mỹ không ?

Bất giác cô thở dài khi nghĩ tới bà Từ trước tới giờ ông luôn góp ý tận tình cho anh em cô mọi vấn đề từ học hành đến tình cảm đối với bạn bè. Nhưng lần này với Thi, ông có vẻ lơ là không muốn nói đến.

Dường như ông giao trách nhiệm dạy dỗ con gái rệu rai cho mẹ. Và bà đã thể hiện hết mình trách nhiệm của một người mẹ. Bà ra lệnh "cắt đứt" mà không hề giải thích, động viên an ủi, dì Út từng bảo .

Trái tim mẹ bằng đá . Có lẽ không sai, nhưng trong chuyện này dì Út còn hơn bằng đá. Vì cầm viên đá trong tay, đôi khi ta cảm nhận được của đá lan tỏa. Với dì Út. Minh Thi chỉ cảm nhận được sự lạnh lùng đến dửng dưng. Nhất là mỗi khi nhắc đến bà Tuyên và Lâm, dì luôn dè bĩu, khinh bỉ. Minh Thi không hiểu dì ấy với bà Tuyên từng là bạn bè thế nào ? Hai người có xích mích gì không ? Sao lại bằng mặt mà không bằng lòng, sao lại không ủng hộ cô và Lâm ?

Dì Út đổ thừa tại Lâm mà Thi không chịu đi Mỹ, dù trước đó không lâu cô đã đồng ý đề nghị này. Ôi ! Sao cô bỗng sợ miệng lưỡi của bà dì mình thế !

Kéo chiếc ghế mây ra cho Thị Lâm dịu dàng :

- Vẫn là chanh rum như mọi khi chứ ?

Thị gượng gạo cười :

- Vâng !

Rồi cô vào ngay vấn đề :

- Anh định nói với em chuyện gì ?

Lâm điềm đạm :

- Tất cả những gì em muốn biết.

Thị kêu lên :

- Vậy thì nhiều bao la Làm sao nghe hết ?

Lâm nói :

- Cũng không nhiều như em tưởng đâu. Thật ra tôi chưa có dịp nói rõ với em về tình trạng của ba tôi hiện nay, chớ đâu còn gì khác.

Minh Thi chớp mắt :

- Em đã biết tình trạng bác trai hiện nay rồi.
Đợi người phục vụ đi khuất, Lâm mới trầm giọng :
- Tôi cũng nghĩ em đã biết, vì đây không phải là điều bí mật. Tôi chỉ hy vọng đó không là lý do để em từ chối uống cà phê với tôi hôm nay, và cả sau này.
Minh Thi vò cái khăn giấy trong tay :
- Không có em, vẫn còn người khác. Anh vốn nổi tiếng đào hoa mà.
Lâm chép miệng :
- Chà ! Lại thế nữa. Em nghe ai vậy !
Thi cong môi lên :
- Nhưng đúng phải không ?
Lâm trả lời chắc nịch :
- Không !
- Anh nói dối !
Lâm lặng lẽ nhìn Thi, khiến cô thấy mình lố bịch, giọng cô bỗng vỡ ra :
- Gia đình anh tai tiếng ra sao, em cũng chấp nhận. Nhưng em không chịu được khi Như Ý bảo rằng em gốc mới quen với anh, một người có sở thích chinh phục cho bằng được, rồi sau đó cho rơi không thương tiếc.
Lâm nhúm mày :
- Như Ý nói về tôi như thế à ?
Thi gật đầu.
Lâm thoáng ngớ ngàng :
- Dì Út của em hả ? Là thật đấy ! Tại sao dì em lại... lại...
Không nói hết câu, lâm bùng ly nước lên uống rồi hỏi ?
- Dì em là người yêu cũ của ông Thuần phải không ?
Thi ngập ngừng :
- Theo em đoán có lẽ là vậy. Nghe anh Phong bảo dì Út về nước lần này để trả thù người tình cũ. Em nghĩ ngoài ông Thuần ra dì Út đâu còn nhắc đến ai, có một lần dì Út nói đang chơi trò ú tim với ông tạ Dì Tuyên là bạn thân của dì Út, dì có biết giữa ông Thuần quan hệ thế nào không ?
Lâm đáp :
- Chắc chắn là biết. Những người đàn bà có quan hệ với ông Thuần đều có kết cục xấu.
Thi tò mò :
- Những người ? Bộ Ông Thuần đa tình lắm hả ?
Lâm cười khẩy :
- Từ đa tình nghe có vẻ lãng mạn quá. Với ông ta phải dùng từ đều

giả thì đúng hơn.

Minh Thi kêu lên :

- Anh có thành kiến với ông ta nặng quá !

Lâm xác nhận :

- Đúng vậy ! Tôi căm thù ông Thuần vì ông ta đã phá nát cái gia đình êm ấm của tôi.

Minh Thi đáp ứng :

- Anh muốn nói là... là...

Giọng Lâm đau đớn :

- Vì ông ta mà ba tôi phải vào tù về tội cố sát.

Thi bàng hoàng :

- Thật à ?

- Đó là nỗi nhục, nỗi đau của gia đình. Tôi có thể bịa ra được sao ?

Thi im lặng, giờ cô đã hiểu tại sao di Út tuy là bạn nhưng lúc nào cũng nói xấu dì Tuyên. Thì ra dì Tuyên với dì Út và mẹ Lâm cùng yêu một người đàn ông.

Lâm lại nói :

- Ông Thuần đã lợi dụng dáng vẻ bên ngoài cùng mồm mép của mình để quyến rũ nhiều phụ nữ. Nhất là phụ nữ đã có chồng.

Minh Thi lại kêu lên :

- Đã có chồng à ?

Lâm gật đầu :

- Đó là sở thích của ông ta. Một sở thích bệnh hoạn.

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Thi, Lâm trầm giọng :

- Chắc em không tin, nhưng sự thật là thế. Ông ta cho mình có quyền phản bội vợ, dạn dít với nhiều người. Khổ thân cho bà cô tôi, vì không có con nên đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Dù cô Trinh tôi đã xin một đứa con nuôi nhằm giữ chân chồng, nhưng ông Thuần vẫn không bỏ hy vọng sẽ có con với những người đàn bà khác.

Môi nhếch lên, Lâm cay độc :

- Thất đức, vô lương như ông Thuần chắc là tuyệt tự. Nếu không ông ta đã thẳng thừng đuổi cô Hai đi để rước người khác về nhà.

Minh Thi ái ngại :

- Chuyện của gia đình anh đúng là một bi kịch.

Lâm thở dài :

- Bi kịch ấy vẫn kéo dài cho tới bây giờ. Ngày xưa mẹ tôi là người khác. Ba tôi cũng thế, rốt cuộc tôi trở nên bất hạnh bởi những người thân nhất. Đã có một thời gian dài tôi lao vào nhiều cuộc chơi để quên đi những hụt hẫng của đời mình. Tôi quen rất nhiều cô gái, nhưng rồi cũng chẳng tới đâu.

Minh Thi xốn xang :

- Anh nói điều đó với em để làm gì ?

Lâm nhìn thẳng vào mắt Thi :

- Để em hiểu hơn những lời của Như Ý.

Thi liếm môi :

- Có phải Ý cũng là một trong những cô chẳng tới đâu của anh không ?

Lâm gật đầu :

- Tôi không phủ nhận điều đó, nhưng tất cả đã qua rồi. Người thích hợp với tôi không phải là Như Ý. Tôi cần một tâm hồn trong sáng, dịu dàng, chứ không cần một cỗ máy nổi loạn với lối sống phù phiếm, xa hoa, ngập đầy những tiện nghi vật chất...

Giọng Lâm chột tha thiết :

- Tôi cần em...

Minh Thi chớp mắt, dấu rất xúc động nhưng cô vẫn tỉnh hồn để nhớ lệnh mẹ đã truyền, cũng như những lời Yến Thư lúc này.

Con bé bảo rằng Lâm thích tán cho bằng được rồi bỏ. Anh đã tán được cô rồi, liệu chừng nào sẽ bỏ đây ?

Lòng nhói lên một nỗi nghi ngờ lẫn lo sợ, Thi bối rối nói trớ đi :

- Em và anh Quang lúc nào cũng là bạn của anh.

Lâm có vẻ phật ý :

- Chỉ là bạn thôi sao ?

Minh Thi se sẽ gật đầu. Mắt Lâm nhíu lại :

- Em vẫn nghi ngờ tôi với Như Ý à ?

Thi khò sở :

- Không... Anh đừng hỏi nữa !

Siết nhẹ tay Thi, lâm dịu dàng :

- Đã xảy ra chuyện gì ? Nói cho anh biết đi !

Mắt rơm rớm, Minh Thi lắc đầu . Lâm hỏi tới :

- Dì Điệp không bằng lòng em quen với tôi phải không ?

Cổ không khóc, Thi sụt sùi :

- Không phải chỉ có dì Điệp mà cả ba mẹ cũng thế...

- Chính vì vậy mà lúc này em không định đi uống cà phê với tôi ?

Minh Thi không trả lời, Lâm buồn bã :

- Khi nhìn thấy em lần đầu trên ghế đá rụng đầy hoàng điệp, trái tim tôi đã nhói lên. Tôi biết nó đã trúng tên. Chỉ một mũi tên nhưng tôi lại mang hai vết thương. Vết thương tình yêu và vết thương mà số phận đã ảnh sẵn cho tôi. Số phận của con một tù nhân và một phụ nữ có nhiều tai tiếng. Khó khăn lắm tôi mới vượt qua bản thân để nói lời yêu. Cuối cùng chả lẽ phải chịu thua số phận ?

Lâm thở hắt ra :

- Minh Thi ! Tôi không thể mất em được. Tôi sẽ cố gắng để gia đình em hiểu tôi hơn.

Minh Thi bút rút:

- Nhưng chúng ta phải làm gì đây ?

Lâm khổ sở:

- Tôi chưa biết.

Hai người rơi vào im lặng . Một lát sau Thi nói:

- Lẽ ra em không nên làm anh buồn vào lúc này , nhưng em quá dỗi nên không thể ôm sự lo lắng , khổ sở một mình . Em chết mất...

- Tôi hiểu và thấy sung sướng khi cùng chịu đựng bất hạnh với em.

Minh Thi gượng cười:

- Cùng chịu đựng bất hạnh mà là sung sướng sao ?

Lâm thì thầm:

- Được ở bên nhau thế này là đủ rồi...

- Em sợ không phải lúc nào cũng được như thế.

Lâm trấn tĩnh:

- Phải vững lòng tin . Chúng ta đâu có lỗi gì khi thành thật đến với nhau . Hết tháng này ba tôi được trả tự do . Chuyện gì đã qua cứ để nó chìm khuất . Tương lai mới chính là của chúng ta . Em là cuộc đời , là tương lai của tôi , làm sao tôi có thể mất em được.

Minh Thi chớp mắt:

- Nhưng tại sao anh lại yêu... chứ ? Em xấu xí , vụng về , lại dỗi mọi mặt.

Lâm nòng nân:

- Tôi đã tự hỏi như em vừa hỏi bao nhiêu lần và không tìm ra câu trả lời . Yêu là yêu vậy thôi . Ai mà giải thích được tại sao . Thế còn em ? Tại sao em yêu tôi ?

Minh Thi ngơ ngác:

- Em yêu hồi nào nhỉ?

Lâm say sưa nhìn về cổ tình giả dối của Thi:

- Hồi mới gặp tôi lần đầu . Nhìn vào mắt em tôi đã cảm nhận được tình yêu em giành cho tôi.

Thi che miệng cười:

- Làm như anh là chuyên gia yêu không bằng:

Lâm cũng cười theo:

- Nếu là chuyên gia , tôi đã không cần nhận nổi điều này vì chuyên gia chỉ giỏi chuyện người khác , còn chuyện của mình thì luôn mù mờ sương khói . Nhưng em đừng đánh trống lảng đó . Hãy trả lời bằng lời của trái tim , chứ đừng bằng một câu hỏi khác như vừa rồi

cô bé lém ả!

Minh Thi nói:

- Em vẫn thích giữ điều bí mật của trái tim cho riêng mình hơn là nói với anh.

Lâm ranh mãnh:

- Nếu điều bí mật ấy có một phần nửa thuộc về tôi , tôi rất thích được em giữ bí mật.

Minh Thi liếc anh:

- Hồng dám có phần nửa bí mật thuộc về anh đâu.

Lâm thì thầm:

- Vậy thì tất cả . Tất cả bí mật của trái tim em thuộc về anh.

Thị phụng phịu:

- Không thêm...

Rồi cô xốn xang thở dài . Lâm dịu dàng đặt tay mình lên tay cô . Cả hai đều biết rất rõ cuộc tình của mình sẽ phải đối đầu cùng giông bão . Minh Thi ray rứt vì ngay lúc này cô chưa dám nói với Lâm chuyện ba mẹ và dì Út ép mình đi Mỹ cùng một anh chồng hờ.

Và lúc này cô chỉ muốn được bình yên tay trong tay , mắt trong mắt như vậy . Còn chuyện của ngày mai , ngày kia hãy khoan đừng nghĩ đến.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 16

Ông Thuần tức tối nhìn thẳng con trai đang hất mặt lên trời rồi đập bàn quát:

- Đồ phá của ! Lần này tao cho mày cuốc bộ chớ không đưa xe khác cho mày đâu.

Ông lừ mắt :

- Mày làm mất hay bán tháo bán đồ để lấy tiền ăn chơi chỉ có trời biết . Nhưng dù mất hay bán , tao cũng không bỏ ra một xu nào.

Phước làm thinh đưa mắt nhìn bà Trinh như cầu cứu . Bà nhỏ nhẹ nói như năn nỉ với chồng:

- Xe mất thật mà . Ông có mắng thì mắng tôi nè! Vì đi công chuyện cho tôi nên mới mất xe đó . Dầu gì chuyện cũng lỡ rồi . Con nó đâu có muốn thế.

Ông Thuần hừ một tiếng khô khốc:

- Lúc nào bà cũng bao che cho nó. Đúng là con hư tại mẹ mà . Mẹ con bà xéo cho khuất mắt tôi đi!

Bà Trinh ngập ngừng:

- Nếu không có xe làm sao thằng nhỏ đi học được . Trường tuốt trên tận Thủ Đức chứ có phải ở Sài Gòn đâu.

Ông Thuần cau có:

- Đi xe đạp , xe buýt gì đó mặc nó . Học ba năm chưa xong giai đoạn một. Chỉ giỏi món ăn chơi . Vậy thì học làm gì nữa ? Nghỉ học rồi kiếm một chân cu ly , gác cổng mà làm cho biết giá trị đồng tiền.

Phước vò cái đầu hót cao gần như cạo giọng khiêu khích:

- Nếu ba mẹ muốn , con xin chiều . Con giám đốc mà làm cu ly , gác cổng kể ra cũng hiếm.

Ông Thuần cười nhạt:

- Hiếm đâu có nghĩa là không có . Bắt đầu ngày mai tự mày nuôi lấy thân , tao hết trách nhiệm với thứ đốn mạt như mày rồi đó.

Nhìn bà Trinh , Phước khinh khỉnh:

- Mẹ nghe rõ nhé! Không phải tại con bỏ học mà tại ba ép . Đã ra đời làm cu ly , gác cổng để kiếm ăn thì ở lại ngôi nhà như cái ngục này làm chi nữa.

Nói dứt lời Phước nghênh ngang bỏ ra sân , bà Trinh te tái chạy theo:

- Trời ơi! Con đi đâu vậy ? Ba giận mới nói thế . Con xin lỗi một tiếng thì đã sao ?

Phước ngang ngược:

- Con không có lỗi , sao phải xin chứ ?

Bà Trinh vỗ về:

- Ba con ngoài cứng trong mềm , con xuống nước một chút cho yên nhà giùm . Mày làm gắng đâu có lợi . Nghe lời mẹ đi con!

Phước mím môi:

- Tại con thương mẹ và ngoại thôi . Nếu không con bỏ nhà từ lâu rồi.

Bà Trinh bá vai Phước nài nỉ:

- Mẹ biết . Ngoan đi con!

Lầm lì bước trở vào nhà , Phước bước tới trước mặt ông Thuần:

- Xin lỗi ba , lúc nãy con đã sai mà không chịu nhận.

Ông Thuần ngọt nhạt:

- Cậu vừa được nhắc tuồng nên mới trở vào xin lỗi tôi đó à ? Mẹ con cậu càng lúc càng tệ . Tôi không chịu nổi nữa rồi . Mau cút đi!

Phước nhún vai nhìn mẹ rồi bỏ lên lầu . Giọng ông Thuần rên rỉ:

- Chẳng lẽ cả cơ nghiệp của tôi sẽ rơi vào tay một thằng người như nó ? Đúng là oan nghiệt . Đúng là hoài công phí sức cả một đời.

Bà Trinh bênh vực:

- Sao ông lại nói thế ? Con trai đứa nào không nghịch ngợm.
- Nghịch ngợm ! Bà làm như nó còn nhỏ lắm vậy . Với thằng Phước phải dùng từ quậy phá , báo cô mới chính xác.
- Ông lại có ấn tượng với thằng nhỏ. Dầu gì sau này vợ chồng già mình cũng nhờ tới nó . Đừng mỗi chút mỗi rầy làm nó mặc cảm.

Ông Thuần bĩu môi:

- Chỉ người biết tự trọng mới có mặc cảm . Thằng phá của ấy làm gì có mặc cảm

Nhìn thẳng vào mắt vợ , ông gần từng tiếng :

- Ông cho bà hay , nếu nó cứ tiếp tục sống như bây giờ , tôi sẽ tước bỏ quyền thừa kế của nó đó . Liệu mà dạy dỗ nó , may ra còn kịp.

Bà Trinh giẫy nảy:

- Ông nói lạ thật! Ngoài thằng Phước ra , còn ai thừa hưởng tài sản này mà ông đòi truất quyền thừa kế.

Ông Thuần lạnh lùng:

- Bà nghĩ thế là lầm!

Rồi mặc cho vợ nhìn mình trân trối , ông đứng dậy bước ra ga ra.

Bước lên chiếc Mazda đời mới , ông lái xe thẳng tới nhà bà Tuyên.

Ngần ngừ một phút , ông đưa tay bấm chuông . Con bé Tâm thò đầu ra ngạc nhiên

- Thừa dựng Hai...

Ông Thuần nhếch mép thay cho nụ cười xã giao:

- Có cô Tuyên ở nhà không ?

- Dạ có ạ. Mời dựng vào nhà!

Vừa nói Tâm vừa mở rộng cổng . Ông Thuần băng quơ:

- Không ngờ cháu vẫn còn nhớ tôi.

Gãi đầu , Tâm cười cười:

- Trông dựng vẫn y như trước không già đi chút nào.

Ông Thuần có vẻ thích thú vì lời khen tặng đó:

- Còn cháu thì đã thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi.

Tâm thật thà:

- Nhưng cháu ngốc lắm nên bị cô Tuyên mắng suốt ngày.

Ông Thuần hấp háy mắt:

- Khó ai làm vừa lòng được cô ấy . Bởi vậy cháu đừng nghĩ mình ngốc.

Từ nhà trong bà Tuyên bước ra , hát hăm:

- Ông lại nhặng cuội gì với con khờ ấy thế ?

Ông Thuần ngồi xuống salon:

- Tôi bảo trên đời có nhiều người cứ tưởng mình khôn ngoan hơn tất

cả. Thật tội nghiệp họ!

Bà Tuyên khinh khỉnh:

- Vâng ! Đúng là thật tội nghiệp họ...

Lấy trong túi áo ra một hộp thuốc lá mạ vàng , ông Thuần từ tốn mở nắp hộp gắn lên môi một điếu rồi chậm rãi châm hút.

Phà một hơi khói , ông hỏi:

- Cậu Tuấn sắp về rồi , em có dự định gì chưa ?

Bà Tuyên khít mũi:

- Chắc hẳn ông tới đây không phải để hỏi tôi điều đó ?

Ông Thuần nhẹ nhàng:

- Nhưng đó là điều tôi quan tâm . Dầu sao Tuấn cũng là em vợ tôi mà.

Môi bà Tuyên mím chặt lại:

- Đúng là trơ trẽn! Mụ Trinh mà nghe ông nói thế chắc mụ ấy cảm động lắm.

Thở dài , ông Thuần trầm giọng:

- Đừng nhắc tới bà ấy nữa! Chúng tôi vừa cãi nhau xong.

Mặt bà Tuyên ánh lên tia châm chọc:

- Chị Trinh mà dám cãi tay đôi với ông à ? Thật khó tin!

Phác một cử chỉ , ông Thuần nhỏ nhẹ tâm sự:

- Bà ấy không cãi nhưng lộ vẻ bất bình vì nghe tôi nói về việc thừa kế sau này . Thú thật thằng Phước không xứng đáng lắm.

Bà Tuyên cười khan:

- Sao ông lại kể chuyện này với tôi ?

Ông Thuần hơi nghiêng người về phía bà:

- Em biết rất rõ mà.

Mặt bà Tuyên đanh lại:

- Đó là lý do anh tới đây à ?

Ông Thuần ngập ngừng:

- Ngọc Diệp đã nói gì với em về đứa con của chúng tôi ?

Ngắm những ngón tay sơn màu hồng quân của mình , bà Tuyên ngắc ngứ:

- Cô ấy chẳng nói gì cả.

Liếc ông một cái , bà nhấn mạnh:

- Nhưng chắc Ngọc Diệp sẽ không để nó nhận anh đâu.

Ông Thuần liếm môi:

- Tại sao vậy ? Tôi thừa khả năng lo cho nó mà.

Bà Tuyên ngậm ngùi:

- Anh thông minh nhưng không nhận ra Ngọc Diệp rất hận chúng ta sao ? Trước đây Diệp luôn hãnh diện nghĩ rằng cô ta là mối tình cuối

cùng của anh , nào ngờ anh là người đàn ông không có mối tình cuối . Điệp cảm thấy sỉ nhục vì bị phản bội bởi người tình và người bạn thời còn đi học . Cô ấy có cách trả thù riêng của mình . Cách này làm anh đau đớn khôn khổ.

Ông Thuần cau mày:

- Ngọc Điệp đâu có quyền đó . Dù pháp luật không công nhận tôi vẫn là cha của đứa nhỏ mà.

Bà Tuyên lắc đầu:

- Rất tiếc! Anh không thể thể hiện chức năng làm cha của mình .

Ngọc Điệp sẽ đưa đứa nhỏ sang Mỹ trong năm nay.

Ông Thuần buột miệng:

- Nó chịu đi à ?

- Đi Mỹ mà . Ai lại không chịu ?

Ông Thuần hạ giọng:

- Em nhất định phải giúp đỡ tôi giữ nó lại . Cả gia sản của tôi đang chờ nó làm chủ đấy.

Bà Tuyên cười nhạt:

- Giúp anh , tôi sẽ được gì cơ chứ?

Ông Thuần nhanh nhẩu:

- Em muốn gì , cứ đề nghị thẳng thắn đi.

Mím đôi môi mỏng , bà Tuyên rít lên qua kẽ răng:

- Anh hào phóng làm tôi phải phát ghen lên đây này.

Ông Thuần gượng gạo:

- Tôi vì núm ruột của mình chớ có vì Ngọc Điệp đâu . Dầu không được thằng con trai nối dõi , tôi vẫn có được đứa con gái , nó là máu thịt của tôi chớ không phải như thằng Phước . Nếu ngày xưa biết Ngọc Điệp có con , tôi đã không để cô ấy đi Mỹ.

Bà Tuyên nhếch môi:

- Anh tưởng Điệp đồng ý bỏ chồng con để ở lại với anh sao ? Anh tưởng cô ta chịu làm vợ lẽ của anh à ? Hừ! Vậy mà lâu nay tôi ngỡ anh hiểu con người của Ngọc Điệp lắm.

Ngừng lại để thở , bà Tuyên nói tiếp:

- Tại sao hai mươi năm trước Điệp giấu kín chuyện có thai , dù cô ta thừa biết anh rất ham có một đứa con ? Anh cố nghĩ thử xem !

Ông Thuần làm thinh , một lát sau ông bảo:

- Tôi không biết ngày xưa Ngọc Điệp nghĩ gì . Nhưng tôi tin tôi sẽ giữ lại được đứa con . Em làm ơn cho tôi địa chỉ của Ngọc Điệp.

Bà Tuyên gạt ngang:

- Xin lỗi , tôi không thể!

Ông Thuần ngấm nghĩ:

- Vậy tôi sẽ tự tìm.

Rít một hơi thuốc , ông lảng đi:

- Mẹ con em dạo này thế nào ? Sao gặp tôi thằng Lâm luôn làm lì khó chịu vậy?

Bà Tuyên xụ mặt:

- Nó có thể cười với kẻ thù của ba nó sao ? Hừ! Thằng Phước cũng có bao giờ cười với tôi đâu . Thậm chí nó còn bêu rếu tôi với đám gái ở vũ trường nữa kia.

Bà nhếch mép:

- Cái thằng con hoang ấy vậy mà số đỏ . Nó tiêu xài còn hơn ông hoàng trong khi đó con ruột của anh lại cực khổ trăm bề.

Ông Thuần nuốt tiếng thở dài:

- Tôi sẽ không để nó khổ nữa . Nhưng phải làm sao để con bé chấp nhận tôi đây ? Tội nghiệp ! Rồi nó phải chịu một cú sốc về sự thật cuộc đời mình . Nó hồn nhiên , trong sáng thế kia , nhắm nó chịu nổi hay không ?

Bà Tuyên nhún vai:

- Anh có vẻ quan trọng hóa vấn đề quá rồi . Thích ứng là tính chất của con người . Con bé ấy đâu phải cành vàng lá ngọc mà anh sợ nó bị tổn thương.

Ông Thuần sa sầm mặt:

- Em hơn thua với cả đứa bé đáng tuổi con cháu mình . Đúng là tệ.

Bà Tuyên thản nhiên:

- Tôi hơn thua với bất cứ ai dính dáng tới ông.

Ông Thuần lắc đầu ngao ngán:

- Đàn bà thật kinh khủng!

- Nhưng anh đâu thể thiếu chúng tôi . Trái lại anh xem chúng tôi như trò chơi . Bây giờ đã tới lúc anh nhận hậu quả rồi đấy.

Ông Thuần đứng dậy:

- Tôi về đây !

Bà Tuyên cao giọng:

- Tâm à! Mở cửa!

Rồi bà khinh khỉnh ngồi lại sa lon nhìn ông bước ra đường , chẳng thèm buông một tiếng chào dù là giả dối.

Ông Thuần giận dữ phóng xe tới tiệm phở với hy vọng là giờ này Minh Thi có ở đó . Từ cô bé , ông sẽ hỏi ra chỗ ở hiện nay của bà Diệp . Đó là lý do để ông tìm Thi . Một lý do hết sức chính đáng.

Ngừng xe phía bên kia đường . Ông Thuần thông thả băng ngang lộ và bước vào quán . Giờ này đã vắng khách , chưa ngồi xuống bàn ông đã nhận ra Minh Thi thấp thoáng tuốt phía trong . Cô bé đang

loay hoay với giá với rau thơm thì phải.

Tự nhiên ông chạnh lòng , nổi xót xa làm ông quặn đau . Cát giọng thật dịu dàng ông khẽ gọi Minh Thi.

Cô bé quay ra , mắt tròn xoe:

- A! Bác Thuần!

Bước ra , lau hai bàn tay vào cái tạp dề . Thi ríu rít:

- Sao bác ăn sáng muộn thế ?

Ông Thuần mỉm cười:

- Bác tới để trò chuyện với cháu chứ không phải để ăn sáng.

Thi ngạc nhiên:

- Nhưng về vấn đề gì ?

- Nhiều vấn đề lắm , có điều chủ yếu chỉ xoay quanh một người.

Thi buột miệng:

- Dì Út của cháu ?

Ông Thuần gật đầu:

- Chúng ta có thể tới một quán café nào đó không nhỉ?

Minh Thi ngập ngừng nhìn đồng hồ rồi gật đầu:

- Vâng! Nhưng phải chờ mẹ cháu về đã.

Ông Thuần tươi ngay nét mặt:

- Xe bác đậu bên kia đường . Bác sẽ đợi cháu bên ấy.

Dứt lời ông bước đi . Minh Thi hồi hận ngay . Cô không hiểu sao vừa rồi mình lại dễ dàng đáp ứng lời mời của ông Thuần đến thế . Có phải tại cô tò mò muốn biết chuyện tình yêu ngày xưa của dì Út và ông ấy không ? Dù ông Thuần đáng tuổi cha chú , nhưng nếu cô dễ dãi như vừa rồi chắc chắn ông ấy sẽ coi thường.

Nhưng ông Thuần nói chuyện với cô vì dì Út mà . Cô có giữ kỷ không khi nghĩ như vừa nghĩ.

Đắn đo mấy phút cô bước tới dọn đồ người phụ việc rồi vào trong thay quần áo . Cô rất sợ cái mùi bò băm theo mình dù từ lúc tới đây đến giờ cô chưa phải nấu tô phở nào.

Vừa chải xong mái tóc Thi đã nghe giọng mẹ ngoài quầy.

Máng cái giỏ xách lên vai . Thi làm ra vẻ tự nhiên :

- Con về đây!

Bà Loan hỏi ngay:

- Sao về sớm thế ?

Minh Thi ngập ngừng:

- Con đi shop với Yến Thư.

- Thế nó đâu ?

- Dạ nó đang vá xe ở ngã tư ạ.

Bà Loan không hỏi thêm gì nữa . Thi thở phào và chạy vội ra đường ,

cô thấy phục mình đã nói dối như thật.

Nhảy chân sáo xuống lề , cô đến chiếc xe màu trắng của ông Thuận , chiếc xe này cô và dì Út đã đi một lần , nên cô nhớ và biết ông Thuận có nhiều băng nhạc rất hay . Đi xe hơi đời mới , vào quán café có máy lạnh với một bậc tiền bồi râu tóc bạc phơ cũng oai lắm chứ .

Minh Thi tự nhiên ngồi kế ông ở hàng ghế trước.

Ông Thuận thân mật:

- Mẹ có hỏi Thi đi đâu không ?

Cô gật đầu :

- Có ! Và cháu đã nói dối.

- Sao thế ?

Thi nhún vai:

- Mẹ và dì Út không hợp nhau , cháu không muốn gặp phiền phức.

Ông Thuận im lặng , Thi cũng không nói năng gì . Một lát sau ông Thuận hỏi :

- Chắc mẹ cháu khó tánh lắm ?

Thi lắc đầu:

- Đâu có! Mẹ chỉ hay cần nắn khi gặp chuyện không hài lòng thôi .

Khổ nỗi hình như những gì liên quan tới dì Út đều làm mẹ khó chịu .

Bởi vậy...

Ông Thuận dò dẫm:

- Thế cháu có hợp với dì Út không mà đâu dì Út cũng kéo cháu theo hết vậy ?

Minh Thi nói:

- Không biết dì Út thế nào chứ còn cháu thì... Chắc ! Khó nói quá .

Đúng ra cháu chưa hiểu nhiều về dì mình . Nhất là cái trò ú tim của dì ấy.

Ông Thuận nhíu mày:

- Trò ú tim à ? Nghĩa là sao chứ ?

Minh Thi rất vô tư:

- Dì ấy đang chơi trò ú tim với người yêu cũ nào đó , cháu không biết là ai . Bác là bạn của dì Út , bác có quen ông ta không ?

Ông Thuận gật đầu:

- Bác có quen.

Thi đóng kịch thật tài

- Ai vậy bác ?

Ông Thuận tủm tỉm:

- Cháu tò mò giống dì mình quá.

Minh Thi nhí nhảnh :

- Vâng ! Đó là tật của phụ nữ mà.

- Đợi ngồi bên ly café rồi bác sẽ nói.

Thì dài giọng đoán:

- Ông ấy chắc là một người đặc biệt ?

- Sao cháu lại nghĩ thế ?

- Nếu không , dì Út đâu vượt đại dương ngàn dặm để trở về vì ông ta.

Ông Thuần ngập ngừng:

- Theo bác , dì cháu về vì lý do khác.

Minh Thi ngạc nhiên:

- Lý do gì vậy bác ?

Ông Thuần không trả lời mà hỏi.

- Ngọc Diệp đang lo giấy tờ cho cháu đi Mỹ phải không ?

Thì tròn mắt:

- Bác cũng biết nữa à ?

Ông Thuần gật đầu:

- Thế ý cháu ra sao ?

Minh Thi thở dài:

- Cháu không thích nhưng dì Út cứ ép . Hết nói ngon nói ngọt đến giận dữ làm căng . Dì ấy tìm cho cháu một đấng phu quân hờ để đi Mỹ cho nhanh . Hầm rày cháu trốn ông ta muốn chết.

Ông Thuần hỏi:

- Ba mẹ cháu không có ý kiến gì sao ?

Minh Thi đều giọng:

- Ba mẹ cũng không thích , nhưng chả biết sao cháu có cảm giác hai người để mặc cháu cho dì Út ép buộc . Điều này làm cháu buồn vô cùng.

Ông Thuần ngừng xe trước quán "Mắt biếc" Thì kêu lên khi nghĩ tới Lâm:

- Vào quán này hả bác ?

- Cháu không thích sao ?

Thì cắn môi:

- Cháu ngại gặp người quen mình sẽ không được tự nhiên khi nói chuyện.

Ông Thuần sốt sắng:

- Vậy chúng ta vào quán khác.

Minh Thi nhìn đồng hồ:

- Mất công lắm . Cháu không còn nhiều thời gian đâu.

Ông Thuần lắc đầu:

- Cháu giống mẹ Ở chỗ thay đổi ý kiến nhanh hơn chong chóng.

Thì cười cười:

- Bác biết cả tánh của mẹ cháu nữa à ?

Ông Thuần bối rối:

- Bác quên! Cháu giống tính dì cháu mới đúng.

Hai người vào quán . Khách không nhiều nhưng toàn bọn trẻ ra dáng con nhà giàu . Thi đảo mắt một vòng và thấy Như Ý đang ngồi phì phèo thuốc lá với ba tên nhóc đầu nhuộm vàng hoe.

Thấy cô , con nhỏ căng căng cái mặt trông thật khó ưa . Tính như không , Thi ngồi xuống nói với ông Thuần.

- Trong quán này , bác là bậc lão bối đây.

Ông Thuần thản nhiên:

- Bác biết! Bọn con trai đang ganh tỵ với bác kìa.

Bỗng dưng Thi thấy ngại , lúng túng cô vào đề:

- Bác muốn nói hỏi gì về dì của cháu ?

Ông Thuần từ tốn:

- Chúng ta chưa uống café mà.

Thi chớp mắt:

- Phải tranh thủ thời gian thôi bác ơi.

Ông Thuần chợt hỏi:

- Tại sao cháu không thích đi Mỹ ? Tại vì dì Út hay vì lý do nào khác ?

- Tại cháu không muốn rời xa ba mẹ và hai anh mình.

- Gia đình đối với cháu quan trọng đến thế sao ?

Minh Thi gật đầu , Ông Thuần hỏi tiếp:

- cháu có người yêu chưa ?

Mặt Thi đỏ ửng lên . Cô đáp ứng:

- Bác hỏi về dì Út đi chứ !

- Hỏi về cháu cũng có nghĩa là hỏi về dì Út . Thế cháu có biết tại sao dì Út nhất định buộc cháu đi Mỹ nhưng ba mẹ lại không có ý kiến gì không ?

- Cháu không biết.

Nhìn ông Thuần bằng đôi mắt hoang mang , Thi hỏi nhỏ:

- Có phải bác là người yêu cũ của dì cháu không ?

Ông Thuần thở dài:

- Ai cũng có một thời cháu à. Nhưng phải nói bác vào Ngọc Diệp là một đôi nhân tình thì đúng hơn.

Minh Thi thắc mắc:

- Tình nhân và người yêu khác nhau ở chỗ nào hả bác ?

Ông Thuần ngẫm nghĩ:

- Tình nhân có những quan hệ sâu hơn , có những ràng buộc , có những bí mật phải giấu giếm chớ không quang minh chính đại như

người yêu.

Thi gật gù:

- Nghĩa là hai người vụng trộm với nhau ?

Ông Thuần chép miệng:

- Biết sao hơn khi cả hai đều đã có gia đình

Minh Thi tròn mắt:

- Ủa ! Vậy là... vậy là...

Ông Thuần ngậm ngùi:

- Hồi đó dựng Út cháu vượt biên để lại dì Út và đứa con trai được bốn tuổi . Bác đã gặp dì cháu khoảng thời gian dì cháu cô đơn , đau khổ nhất . Mỗi tình ấy kéo dài mấy năm , sau đó dì cháu đã sang Mỹ với chồng.

- Bác không giữ dì Út lại sao ?

Ông Thuần nhếch môi:

- Lúc ấy bác nghĩ là giữa hai người không có gì ràng buộc nên đã để cô ấy đi.

Thi bắt bẻ.

- Vậy bác đâu có... có yêu dì Út đến mức không có dì ấy bác sẽ chết như người đời vẫn nói.

Ông Thuần bật cười:

- Đúng vậy! Tình yêu của người lớn không mãnh liệt như những bọn trẻ . Ở tuổi của cháu , người ta vẫn nghĩ mình sẽ chết nếu không được yêu hay chia tay với người yêu . Thật ra làm gì có chuyện đó . Người ta sẽ buồn sẽ nhớ nhưng rồi cũng sẽ quên đi để có những tình yêu mới.

Minh Thi lắc đầu:

- Cháu lại nghĩ khác . Dì cháu không quên như bác , nên đã quay về...

Ông Thuần khoát tay:

- Ngọc Diệp quay về không phải vì bác mà vì cháu . Cô ấy rất muốn cháu đi Mỹ.

Minh Thi nhìn ông ngờ vực:

- Sao bác biết ?

Ông Thuần ngắc ngứ:

- Bác không nói được.

Minh Thi bồn chồn vì đôi mắt của ông . Cô không thể nói với ông cô ghét trò úp mở như cô từng nói với Yến Thư , nhưng tại sao ông lại ồm ồm thế kia nhỉ?

Minh Thi còn suy nghĩ , ông Thuần đã trầm giọng:

- Bác rất mừng khi cháu thích ở Việt Nam hơn . Nhìn thấy cháu , bác

như nhìn thấy Ngọc Diệp ngày xưa...

Minh Thi bỗng rùng mình . Cô áp úng:

- Bác còn nói gì nữa không ? Cháu về à!

Ông Thuần nài nỉ:

- Còn sớm mà ! Ngồi với bác thêm chút nữa . Nãy giờ ly cốc tai của cháu vẫn còn nguyên đấy.

Thi liếm môi:

- Nhưng thật ra bác muốn hỏi gì nữa ?

- À! Bác cần biết chỗ ở hiện nay của dì Út . Nếu có số điện thoại thì càng tốt.

Thi ngập ngừng:

- Cháu không hiểu dì Út có muốn cho bác biết hay không.

Ông Thuần ra vẻ thành thật:

- Cô ấy không muốn . Nhưng bác rất cần gặp.

- Dì Út mắng cháu biết.

- Bác không để chuyện đó xảy ra đâu . Cháu giúp bác đi!

Minh Thi đành nói tên khách sạn , số phòng cho ông Thuần rồi nằng nặc đòi về . Trục giác cho ông thấy ông Thuần mượn cớ tìm hiểu dì Út để tìm hiểu cô.

Lên xe , cô cảnh giác ngồi nép về phía cửa . Ông cũng không hỏi chuyện nữa . Hai người trôi đi với những suy nghĩ riêng tư.

Buổi sáng đã qua Giờ này không biết Lâm đang làm gì . Hơn bao giờ hết , Minh Thi chợt nhớ anh quay quắt.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 17

Phước vừa bước ra khỏi vũ trường Đông Phương thì nghe có người gọi mình . Anh quay lại và thấy bà Tuyên . Vốn chẳng ưa gì bà mợ đã từng gây sóng gió cho gia đình mình , anh mai mỉa:

- Còn sớm quá mà mợ đã về rồi sao ? Bọn choai choai còn ở trống nhiều lắm.

Giọng bà Tuyên ngọt ngào:

- Mợ muốn nói chuyện với con.

Phước có vẻ cảnh giác:

- Chuyện gì ?

Thái độ của anh làm bà Tuyên bật cười:

- Con đâu cần phải căng thẳng như vậy.

Phước lầu bầu:

- Người như mợ đề phòng vẫn tốt hơn.

- Mình qua quán café bên kia nhé ?

Thấy Phước ngần ngừ , bà Tuyên nói tiếp:

- Chuyện mợ sắp nói liên quan đến quyền lợi thiết thực của con đấy. Nghe nói tới quyền lợi . Phước vội gật đầu . Hai người đẩy cửa bước vào quán La Mi.

Bà Tuyên vào đề ngay:

- Đạo này con hay bị ba mắng lắm phải không ?

Phước khó chịu:

- Ông bố già rồi . Ngoài việc mắng con chửi vợ ra còn biết làm gì nữa . Mẹ con tôi muốn yên chắc phải tìm cho ông một bà vợ trẻ quá.

Bà Tuyên tủm tỉm:

- Ý kiến hay ! Chỉ sợ Ông hết... xí quách rồi thôi . Theo chỗ mợ biết , ông không ham vợ lẽ bằng ham con nối dõi đâu.

Phước nhú mày:

- Mợ muốn ám chỉ chuyện gì đây ?

Đốt cho mình một điếu thuốc rồi phả khói thật điệu nghệ, bà Tuyên nhỏ nhẹ:

- Có một nguồn tin nói rằng ba con sẽ đổi người thừa kế sau này .

Con có nghe tin ấy không ?

Phước khựng lại một giây rồi lên giọng:

- Làm gì có chuyện đó! Mợ đừng bày đặt ! Ngoài tôi ra còn mụn con nào nữa cho ông đổi người chứ ?

Bà Tuyên mỉm cười bí ẩn:

- Nghĩ thế là làm . Vẫn còn người thừa kế chính thức hơn con rất nhiều đấy.

Phước bồn chồn nhìn bà Tuyên:

- Chẳng lẽ mợ và ba tôi có... có...

Bà Tuyên xua tay:

- Không! Chúng tôi không có gì hết . Nhưng với người đàn bà khác thì có . Một đứa con của tình yêu , lãng mạn như trong tiểu thuyết ấy . Lần này thì mẹ con thua chắc mà.

Phước hấp tấp hỏi:

- Bà ta là ai ? Đứa con đó là trai hay gái ? Nó mấy tuổi rồi ? Tại sao lâu nay ba tôi im ỉm thế ?

Bà Tuyên lấp lửng:

- Chuyện đó con hỏi ông đi!

Phước xoa mặt với tất cả nóng nảy:

- Vậy mẹ nói với tôi nhằm mục đích gì ?

Rít một hơi thuốc , bà nói:

- Mẹ chỉ muốn đánh động để con biết mà đối phó . Nếu không e mất cả chì lẫn chài đó!

- Hừ! Mẹ tốt dữ vậy sao ?

- Mẹ không tốt ! Thật đấy ! Vì mẹ đâu giúp được con , trái lại những lời vừa rồi chỉ làm con bận tâm , lo lắng thêm.

Phước ngả người tựa lưng vào ghế . Anh thấy hoang mang hơn bao giờ hết . Hôm trước chính tai anh nghe ông Thuận hầm hừ với mẹ về chuyện tước bỏ quyền thừa kế của mình . Lúc ấy anh nghĩ ông đang giận nên nói thế . Nào ngờ mọi việc không đơn giản như anh đã nghĩ.

Phước đổi giọng từ tốn hơn:

- Mẹ có thể nói thêm đôi điều về chuyện này chứ ?

- Chẳng hạn điều gì ?

- Mẹ nói rõ hơn về đứa con ngoại hôn ấy ?

Bà Tuyên lững lờ:

- Đó là một con bé xinh đẹp trạc bằng tuổi con.

Phước kêu lên như dấm phải gai:

- Trạc bằng tuổi tôi ? Mẹ có lộn không vậy ? Chuyện lớn như thế sao bây giờ mẹ mới nói ?

- Vì bây giờ mẹ mới tìm được tung tích con bé.

Phước nuốt nước bọt phần uất:

- Ông bố tôi giấu kỹ dữ! Chà ! Tự nhiên có một đứa em cùng cha để phải chia phần với nó thay vì được hưởng trọn , đúng là khó chịu thật!

Bà Tuyên cười thâm độc:

- Chỉ sợ con bị truất quyền chứ nói chi tới việc chia đôi chia ba cái gia tài khá đồ sộ ấy.

Phước vung tay:

- Tại sao lại truất quyền của tôi ?

Bà Tuyên bảo:

- Con hỏi mẹ mình thì sẽ rõ ngay.

- Thế con bé ấy bây giờ đang ở đâu ?

- Hôm khác mẹ sẽ nói. Giờ mẹ phải về, tối nay nhảy hơi nhiều , mệt lắm rồi.

Phước nằn nì:

- Khoan đã mẹ...

Bà Tuyên che miệng ngáp

- Thôi! Mẹ không nói gì nữa đâu ! Đừng khoan với hụi!

Nhìn bà Tuyên ổng ẹo bước ra cửa , Phước tức tối đập bàn.
Phước thờ dài bên ly café vẫn còn nguyên . Anh nhìn đồng hồ rồi chán nản khi thấy còn sớm . Giờ này về nhà thật chán , nhưng anh phải về để nói với mẹ chuyện này xem hư thiệt thế nào . Nếu thật sự ba anh có một đứa con thì gay go đấy!
Đẩy cửa quán café, Phước bước ra ngoài . Anh chưa kịp ngoắt chiếc taxi vừa trờ tới thì nghe gọi.

Quay lại anh gặp Phong , thằng bạn cùng học đại học mở mấy năm liền.

Phong cười:

- Chà! Mất "Giấc Mơ II" bây giờ ngoắc xế hộp à ? Nếu không chê chiếc Citi này , lên tao chở về.

Phước lên ngồi phía sau Phong:

- Làm gì có chuyện chê khi mình hoàn toàn vô sản . À! Bữa nay mày kiếm được đồng này không ?

Phong nói:

- Tạm tạm! Tao phải về sớm nên đâu được bao nhiêu . Các bà ở lại khuya mới sộp . Nghĩ cũng tiếc... Nhưng hổng dám đâu ! Tao vẫn còn... trong trắng.

Phước chưa kịp nói gì thì thấy chiếc Mazda trắng vọt qua . Anh nhú mày khi nhận ra biển số xe của ba mình.

Vỗ vai Phong , anh bảo:

- Mày theo cái xe đó cho tao!

Phong dài giọng:

- Chuyện gì đây ?

- Xe của ông lão nhà tao . Mình theo coi ổng chở ai , đi đâu.

- Mày làm trinh sát cho bà lão à ?

Phước ậm ự.

- Hổng được sao ? Đó cũng là quyền lợi của tao mà.

Phong chép miệng:

- Bà mày chịu chơi thật! Nghĩ mà thương bố già của tao suốt cuộc đời hết theo công trình thủy điện này , tới công trình thủy điện khác . Ngày này tháng nọ Ở trong rừng . Hôm nào bố già về là tao thất nghiệp vì không dám đi đâu.

- Mày không sợ mẹ à ?

- Mẹ tao được mỗi cái miệng hay la . Mà la thì đâu có chết ai.

- Thế còn ông anh mày ?

- Ôi giờ! Ông cù lần ấy nhằm nhò gì . Năm nay năm cuối , ổng lo học trối chết chứ đâu để ý đến tao. Bởi vậy , ba tao vắng nhà là tao hoàn toàn tự do . Có điều lúc nào tao cũng nghiêm túc để làm gương cho

nhỏ em.

Phước cà khía:

- Em mày đẹp không ? Tao đến quán phở mấy lần mà chưa gặp .

Tiếc thật!

Phong tỏ vẻ phật ý:

- Ấy! Đừng rở tới em tao mày! Nó còn bé lắm!

Phước im lặng . Hai người cùng nhìn vào chiếc Mazda trắng , nó đang từ từ ngừng lại trước một khách sạn . Phong cũng cho xe ngừng lại dưới một gốc cây.

Phong lại khen:

- Chà! Ba mày thật hết ý ! Nếu mày cần đột nhập vào trong , ta dẫn cho.

- Mày biết chỗ này à ?

- Ờ! Bà dì Út tao đang ở đây mà.

Phước hồi hộp nhìn cửa xe mở ra . Một người đàn bà ăn mặc sang trọng bước xuống chớ không phải một cô gái ăn sương rẻ tiền như anh nghĩ. Chắc là bà nhân tình của ông, bộ hai người mượn khách sạn để qua đêm à ?

Lúc Phước còn miên man trong suy nghĩ , thì Phong lại kêu lên:

- Ủa, dì Út tao ! Dì ấy quen với ba mày à ?

Phước cũng thẳng thốt:

- Dì mày hả?

Phong tỉnh bơ:

- Ôi dào! Chắc hai người là chỗ bạn bè cũ. Mày quá đa nghi rồi ! Dì tao mới ở Mỹ về , có chồng , có con đang hoàng...

Phước làm thinh , rồi anh vụt hỏi:

- Con dì mày là trai hay gái ?

- Con trai ! Lớn tuổi hơn cả anh Hai tao.

- Dì ấy chỉ có một đứa con thôi à?

Phong khó chịu:

- Ờ! Sao mày lại quan tâm kỹ vậy?

Phước không trả lời mà lại nói bằng quơ.

- Có khi nào hai người từng là bồ của nhau không nhỉ?

Phong nói:

- Chuyện gì lại không thể xảy ra . Nhưng hiện tại họ đã là cố nhân rồi . Chẳng lẽ mẹ mày ghen?

Phước nhìn ba mình khoác tay người đàn bà bước vào khách sạn rồi bảo:

- Đi! Tao phải về trước ông lão mới được.

Phong nhún ga . Hai người im lặng với những suy nghĩ riêng của

mình . Tới ngôi biệt thự bề thế của gia đình Phước , Phong thắng xe lại . Phước nhảy xuống.

- Vài hôm nữa mình đi uống café!

Phong nhún vai:

- Chuyện nhỏ!

Đợi Phong phóng xe đi rồi , Phước mới bấm chuông . Không phải đợi lâu , bà giúp việc già ra mở cổng.

Vừa lững thững đi vào Phước vừa hỏi:

- Mẹ tôi ngủ chưa ?

- Bà vẫn còn coi phim ạ!

Phước ngần ngừ một chút rồi bước lên lầu , tới phòng mẹ, anh mệt mỏi nằm ì ra phờ phai . Dù đang dán mắt vào màn hình , bà Trinh cũng tỏ vẻ quan tâm:

- Sao hôm nay con về sớm vậy ?

Phước trả lời nhát gừng:

- Cũng như mọi bữa chớ đâu có sớm.

Liếc về phía mẹ , anh dài giọng:

- Nhưng chắc sớm hơn ông . Ba đâu rồi mẹ?

Bà Trinh hững hờ:

- Ông đi dự chiêu đãi gì đó của ngân hàng Trung Mỹ.

- Sao mẹ không cùng đi ?

- Ôi dào! Chuyện làm ăn của đàn ông mẹ biết gì mà đi. Với lại hỏi nào tới giờ ông có gọi mẹ đi cùng đâu . Ông bảo có đàn bà theo xui lắm.

Phước cười khẩy:

- Đi với vợ thì xui , với nhân tình thì hên.

Bà Trinh nhíu mày

- Con nói cái gì ?

Phước thản nhiên:

- Con nói điều mẹ đã nghe đó! Mẹ dễ dãi quá coi chừng không còn chỗ đứng trong nhà này nữa.

Cầm rờ một điều khiếm âm thanh nhỏ lại , bà Trinh hỏi:

- Tự nhiên sao lên giọng với mẹ vậy ?

Phước nhìn bà chăm chặp:

- Mẹ có biết ngoài con ra , ba còn một đứa con rơi nữa không ?

Mặt bà Trinh tái đi:

- Ai nói với con thế ?

Phước gằn giọng:

- Mợ Tuyên! Mợ ấy còn nói ba sẽ để lại quyền thừa kế cho nó. Hừ!

Đúng là khó tin.

Bà Trinh hoang mang:

- Tại sao nó lại nói thế với con ? Có gì chứng minh lời nói đó là đúng đâu ? Nếu ông có một đứa con rơi , chắc mẹ đã phải biết từ lâu.

Nhìn Phước , bà hỏi:

- Nó là trai hay gái , mẹ nó là ai , mợ Tuyên có nói không ?

Phước hần học:

- Nó là gái , trạc bằng tuổi con...

Bà Trinh thẳng thốt:

- Lớn thế kia à ? Không ngờ bao nhiêu năm qua ông kín miệng như vậy.

Đứng dậy đi vòng vòng trong phòng , bà lầm bầm:

- Thật là khốn nạn... thật là khốn nạn...

Phước bực bội:

- Mẹ đừng chửi nữa! Phải tìm cách đi chứ! Chẳng lẽ con phải mất phần vì đứa con vụng trộm đó à ?

Bà Trinh vẫn lầm nhảm:

- Chắc gì những lời mợ Tuyên nói là đúng. Mợ ấy vốn là kẻ thù của mẹ mà.

- Nhưng nếu đúng thì sao ? Cho mẹ hay lúc này con bắt gặp ba vào khách sạn với một bà rất sang trọng . Nghe đâu bà ta mới từ Mỹ về . Hừ! Nếu mợ Tuyên nói sai thì đó cũng là một cảnh cáo.

Bà Trinh làm thinh nhưng Phước thấy rõ nỗi lo lắng hằn trên gương mặt bà . Sự lo lắng đó khiến tâm trí anh càng nặng nề hơn.

Phước buột miệng:

- Sao ba lại truất quyền thừa kế của con ?

Bà Trinh gượng gạo:

- Tại ông ấy cho rằng con phá của , ham chơi chứ không ham học.

Bây giờ phải tu tỉnh lại đi...

Phước cười nhạt:

- Nếu ông muốn cho con ra rìa, có tu cũng chẳng nhằm nhò gì . Mẹ ráng mà lo liệu ấy!

Dứt lời Phước đá mạnh vào cánh cửa phòng rồi bước ra ngoài.

Đồng hồ thông thả gõ mười hai tiếng nhưng ông Thuận vẫn chưa về . Bà Trinh ngồi phịch xuống ôm mặt khóc.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 18

Lâm nhúm mày khi bắt gặp vẻ bồn chồn trên gương mặt Thi:

- Có chuyện gì vậy Minh Thi?

Cô đáp ứng:

- Đâu có.

Anh nghiêng đầu:

- Rõ ràng em ngồi đây nhưng tâm hồn để đâu ấy . Hay là em không thích chỗ này ?

- Không phải.

Rồi cô khổ sở thú nhận:

- Mẹ không cho em đi chơi với anh . Bởi vậy em sợ anh Phong hay anh Quang thấy mất công phiền.

Lâm im lặng , anh xót xa nhìn đôi mắt như chột khóc của Minh Thi
Nỗi lo sợ anh từng chờ đợi đã tới . Cô bé đã nói ra điều hai người tránh né bấy lâu nay.

Giọng Minh Thi như vỡ ra tức tưởi:

- Em không muốn nhưng có lẽ chúng ta đừng gặp nhau nữa thì hơn.

Lâm nhói lòng . Anh nói:

- Em dễ nản lòng vậy sao ? Chúng ta đã thỏa thuận sẽ cùng vượt qua tất cả rồi mà.

Nước mắt ứa ra , Thi sụt sùi:

- Dì Út sẽ đưa em đi Mỹ trong năm nay...

Lâm hốt hoảng:

- Thật hả? Nhưng đi bằng cách nào.

Minh Thi cúi đầu:

- Bằng cách lấy chồng Việt Kiều . Mọi việc đã được sắp xếp , chuẩn bị cả rồi . Em không còn cách lựa chọn nào khác khi mẹ một mực bắt em đi.

Lâm thẫn thờ:

- Sao tới bây giờ em mới nói ?

Thi rầu rĩ:

- Em sợ anh buồn , ảnh hưởng tới việc thi . Với lại trước đây mẹ không muốn , chả hiểu dì Út đã nói gì , dùng một cái mẹ lại đổi ý .

Ngày nào mẹ cũng bắt em tiếp cái ông Việt Kiều ấy . Bà còn bảo nghỉ học Anh Văn ở trung tâm , để ông ta kèm cho mau tiến bộ.

Lâm nghe giọng mình cay xè:

- Mẹ em đúng đó chứ . Chồng kèm vợ thì còn gì bằng.

Minh Thi ngổ ngàng:

- Anh nói vậy mà nghe được sao ?

Lâm ray rứt:

- Tôi xin lỗi! Nhưng phải nói sao đây khi em đã chấp nhận số phận của mình ? Đi nước ngoài là niềm khao khát của nhiều người . Ở đó , họ có thể có một tương lai tốt đẹp như ý muốn . Tôi đâu thể ngăn em đừng đi , hay năn nỉ em ở lại vì tôi.

Minh Thi đổi hờn:

- Vậy nghĩa là anh đâu nghĩ tới em.

Lâm buồn bã nhìn Minh Thi , cái nhìn cháy lòng của anh làm nước mắt cô lại tràn trụa.

Cô thút thít:

- Em cần anh tìm cách để cùng em vượt qua , chứ đâu phải để anh mai mĩa cay cú.

Lâm chua chát:

- Vượt qua bằng cách nào khi chính em vừa đề nghị chúng ta đừng bao giờ gặp nhau nữa ? Trong cuộc sống , cũng như trong tình yêu , em còn ngây thơ quá , cô bé của tôi ạ! Em thấy rồi đó , chúng ta yêu nhau , nhưng tình yêu của chúng ta lại tùy thuộc vào nhiều thứ .

Muốn vượt qua những khó khăn , trước tiên em phải vượt qua mình . Tôi sẽ làm được gì nếu em chấp nhận sự O ép của gia đình , chia tay với tôi và theo ông việp kiều ấy ?

Minh Thi lắc đầu khổ sở:

- Em không biết!

Lâm im lặng . Những điều Thi vừa nói đúng là bất ngờ . Nó làm cái khoảng cách mà anh đang cố lấp để được yêu Minh Thi như càng rộng hơn.

Minh Thi còn trẻ quá . Anh không thể nào năn nỉ bảo cô phải chống lại gia đình để ở lại Việt Nam vì anh . Tự bản thân Thi phải ý thức được điều đó để đấu tranh cho tình yêu của mình . Khổ nỗi cô gái anh yêu lại không đủ bản lĩnh để từ khước một cuộc viễn du tới miền đất hứa.

Sự tự cao của một gã đàn ông bỗng nổi dậy trong Lâm . Anh dừng nói:

- Tôi yêu em . Nhưng không có nghĩa đòi hỏi em ở lại . Cuộc đời trước mặt còn rất dài , ai biết ngày sau sẽ ra sao . Chỉ sợ ngày nào đó em sẽ ân hận vì đã không đi tới nơi nhiều người mơ ước vì tôi . Mà điều đó thì tôi không muốn.

Minh Thi sững sờ vì những lời của Lâm . Cô không ngờ anh lại nói thế . Rõ ràng Lâm không hề yêu cô như cô tưởng . Nếu yêu , anh đâu thể , một cũng bảo cô đi , hai cũng bảo cô đi tới đất nước xa xôi ấy.

Cô áp úng:

- Anh đã phơi bày như thế , giữa chúng ta đâu còn gì nữa . Đường như anh sợ mình sẽ ân hận khi giữ em lại thì đúng hơn.

Không nói thêm được câu nào nữa , Minh Thi đứng dậy vụt ra khỏi quán . Dắt chiếc xe đạp đi hết một đoạn đường dài , cô mới nhớ để leo lên . Sau lưng cô chỉ có gió thổi lá ào ào rơi chớ không ai chạy theo cả.

Thế là rõ rồi . Trò chơi của Lâm đã kết thúc sớm . Anh chẳng buồn nói lời nào an ủi cô hết.

Mất ráo hoảnh tuyệt vọng , Minh Thi cứ để dòng xe trên phố cuốn mình theo . Khi cô về đến nhà trời đã chiều . Nghe tiếng mở cổng bà Diệp te te bước ra giọng trách móc:

- Trời ơi! Đi đâu dữ vậy ? Trình ngồi chờ con mấy tiếng đồng hồ rồi kìa.

Thi lầu bầu:

- Con tới nhà bạn . Đến mà không điện thoại trước , chờ là phải rồi . Nhưng chờ để làm gì nhỉ? Con cần một anh chồng hợp pháp để đi Mỹ , chớ đâu cần một ông bồ . nếu anh ta định lợi dụng con làm người yêu lúc ở Việt Nam thì phải trả tiền cho con đó.

Bà Diệp nghiêm mặt:

- Nói gì kỳ vậy ? Trình tới giúp con học đàm thoại mà.

Thi vùng vằng:

- Con không cần! Con không cần!

Dứt lời cô dẫn gót chạy vụt vào nhà . Ngang phòng khách , cô cũng chẳng thèm chào cái gã chồng dịch vụ mà dì Út đã tìm cho mình . với cô gã vẫn là người dưng , mãi là người dưng.

Vừa ngồi xuống giường , Thi đã nghe giọng Phong ngoài cửa:

- Ê! Sao lại ở trong đây ? Ra nói chuyện với phu quân đi chớ!

Minh Thi bịt tai làm thinh . Phong nhún vai bỏ đi . Còn lại một mình , cô hoang mang hụt hẫng với nỗi cô đơn , thất vọng đến choáng ngợp.

Vội đầu vào gối Thi nhắm lại từng lời của Lâm . Thật ra anh có yêu cô không nhỉ? Nếu có sao anh lại dừng dừng đến mức phũ phàng thế ? Còn nếu không ?

Minh Thi thở dài . Cô không muốn nghĩ tiếp chút nào . Với cô tình yêu vẫn còn là một ẩn số , trong khi với Lâm nó lại là một trong nhiều cuộc chơi quen thuộc của anh . Cô chỉ vừa thở than chút ít anh đã quay lưng rồi thì còn mong chờ gì nữa Mặc cho Phong chuyện trò với gã chồng hờ của cô dưới nhà , Thi nằm nhắm mắt buồn tênh.

Thi chậm chạp trôi qua theo những bài hát trong chồng băng nhạc Lâm cho cô mượn . Minh Thi uể oải chống tay dưới cằm nhìn buổi

chiều đang rơi bên ngoài cửa sổ . Một ngày nào đó cô sẽ không còn được nhìn chiều rơi ở nơi này . Mãi đến khi nghe anh Quang gọi , Thi mới nhồm dậy.

Nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị , Quang hỏi:

- Em và Lâm vừa gặp nhau à ?

Thi bối rối gật đầu:

- Nhưng em và anh hết rồi... Thật đó !

Quang thương hại:

- Anh có nói gì đâu mà em quýnh lên thế ?

Ngồi xuống kế Thi , Quang trầm giọng:

- Lúc nãy anh có đưa Lâm về nhà . Hắn say quắc cần câu.

Minh Thi liếm môi:

- Thi xong rồi . Tha hồ quây!

Quang lắc đầu:

- Lâm không quây, hắn say để quên sầu . Em đã cho hắn biết chuyện em sẽ đi hả?

Minh Thi rầu rĩ:

- Vâng! Em tưởng Lâm sẽ buồn , ai ngờ anh ấy lại tán thành nồng nhiệt . Lâm bảo em sang bên đó vừa có tương lai vừa có hạnh phúc , chớ không hề nói một lời nào để giữ em lại.

Quang chép miệng:

- Nếu là anh , anh cũng nói thế.

Thi thắc mắc:

- Tại sao ?

- Gã đàn ông nào lại không tự trọng chớ.

- Nhưng nếu đặt cái tôi của mình lớn hơn tình yêu thì ta chỉ yêu bản thân chớ đâu yêu ai.

Quang nheo mắt:

- Đang nói chuyện giữa chừng em bỏ về , vậy có yêu bản thân mình hơn mọi thứ không ?

Mặt Thi ngơ ra:

- Bộ... bộ Lâm kể hết cho anh nghe à ?

- Rượu kể chớ không phải hắn kể.

Thi bĩu môi:

- Đứng là rượu vào lời ra . Hay ho gì cơ chứ . Dễ ghét!

Quang có vẻ bênh Lâm:

- Tại hắn buồn quá nên phải tìm người để trút bầu tâm sự . Nghe đâu ba hắn được về rồi.

Minh Thi hất mặt lên:

- Chuyện của hắn đâu liên quan tới em.

- Thật vậy sao ? Em đúng là tệ!

- Trước đây anh bảo em với Lâm không hợp mà.

Quang tủm tỉm:

- Không hợp thật chứ còn gì nữa . Nhưng vì thế thể mà em đồng ý lấy cái thằng ba hoa còn ngồi dưới nhà để đi Mỹ thì... Chắc ! Coi chừng sau này có hối hận cũng đã muộn.

Thi kêu lên:

- Em không muốn chút nào hết.

- Vậy sao kể lại để xảy ra có sự này ? Dì Út nóng làm bà mai đến mức một sớm một chiều đã tìm cho em được một tấm chồng . Lỡ như sang bên đó dì Út không lo cho em , đã vậy còn... bán cái em cho thằng chồng đấy luôn thì sao ? Hà ! Lúc ấy nơi xứ lạ quê người em sẽ lệ thuộc hoàn toàn vào nó . Đôi lúc anh thấy em chả có chút lập trường nào đối với chính mình . Qua bên đó không biết sẽ ra sao nữa.

Minh Thi kêu lên:

- Đừng có hù em chứ! Hồng lẽ dĩ Út kỳ cục như vậy ?

Quang trầm ngâm:

- Anh đang tìm hiểu xem tại sao ba mẹ lại để dì Út mang em đi trong khi hai người không muốn.

Thi tò mò:

- Thế anh tìm ra được chút manh mối nào chưa ?

Quang lộ vẻ bí mật:

- Có lẽ Lâm sẽ giúp anh tìm hiểu chuyện này.

Thi ngạc nhiên:

- Tại sao lại... lại là Lâm ?

- Vì hẳn có điều kiện tìm hiểu những bí mật của dì Út hơn chúng ta.

Minh Thi ngẫm nghĩ:

- Anh muốn nói là Lâm sẽ hỏi dì Tuyên phải không ?

- Lâm hứa sẽ hỏi một vài vấn đề.

Thi nhếch môi

- Để thỏa mãn sự tò mò hay để làm gì ?

Quang bực bội:

- Em đúng là trẻ con . Nếu biết em như vậy , anh đã không thêm đổi mới tư duy ủng hộ hai đứa.

Minh Thi ngang ngang:

- Ủng hộ làm gì khi kết cuộc sẽ không tới đâu ?

Quang đứng lên:

- Vậy thì thôi! Cuộc đời mình do mình làm chủ. Đi tìm hạnh phúc ở xứ người hay ở lại là quyền của em , cứ suy nghĩ cho kỹ đi . Ba mẹ,

dì Út có ép cỡ nào , em vẫn là người quyết định . Nói đi đâu có nghĩa là đi liền khi mọi thứ thủ tục giấy tờ vẫn còn mờ mờ trước mắt.

Minh Thi nhìn Quang dần gót bước ra rồi ngồi dựa vách . Cô đứng là vừa trẻ con vừa không có lập trường . Thi trách Lâm nhiều tự ái , không thật tình với mình , nhưng bản thân cô thì sao ?

Với tay ôm cái gối vào lòng , Minh Thi băng khuâng nhớ tới đôi mắt có ánh nhìn ấm áp của Lâm . Ánh mắt ấy bây giờ như đang tiếp thêm cho cô sức mạnh . Anh Quang nói đúng . Mọi thứ thủ tục giấy tờ vẫn còn mờ mờ trước mắt . Thi có quyền từ chối , dù biết khi nói "không" cô sẽ bị áp lực nặng nề từ ba bên bốn phía , nhưng nếu thật sự yêu , đâu ai có thể cấm cô nhỉ?

Chắc Thi sẽ tìm gặp Lâm , để cho anh biết quyết định sau cùng của mình . Như vậy có nên không nhỉ?

Minh Thi khẽ lắc đầu . Là con gái không thể để người ta biết mình lụy người ta đến thế . Thi sẽ không nói gì với anh , nếu anh không chủ động tìm cô trước . Nếu thế cô có trẻ con không ?

Minh Thi lặng lẽ thở dài . Ôi! Tình yêu ! Cô đang bị xoay vòng vì những rắc rối của chính trái tim mình.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 19

Lâm hơi bất ngờ khi thấy bà Trinh ngồi chễm chệ trong phòng khách nhà mẹ mình . Anh chào bà rồi hỏi:

- Cô tìm mẹ cháu có chuyện gì ?

Bà Trinh gật đầu , Lâm hỏi tới:

- Chắc không phải chuyện của ba cháu chớ ?

Bà Trinh ngập ngừng:

- Đương nhiên là không phải . Cô đã thề không bao giờ xen vào chuyện của ba mày mà . Dạo này ba mày làm gì ở nhà ? Đã thích ứng với cuộc sống tự do chưa ?

Lâm đáp:

- Ba cháu đã thích ứng với tự do từ khi ký vào đơn ly dị.

- Thế ba mẹ mày gặp nhau chưa ?

Lâm chưa trả lời thì đã nghe tiếng mẹ vừa lạnh vừa ác:

- Gặp để làm gì ? Để khoe vết chém năm xưa ông tặng tôi thành sẹo sâu hay cạn hả?

Bà Trinh xởi lời:

- Chuyện cũ qua rồi . Không là vợ chồng cũng là bạn bè được .
Chẳng lẽ mợ vẫn còn giận.

- Chuyện cũ qua rồi . Không là vợ chồng cũng là bạn bè được .
Chẳng lẽ mợ vẫn còn giận ba thằng Lâm ?

Bà Tuyên nhấn mạnh:

- Không phải giận mà là hận . Tôi hận cả họ nhà chị. Sao ? Chị ghé
đế cầu cạnh gì tôi đây ?

Bà Trinh im lặng một chút sau mới nói:

- Tôi muốn hỏi mợ về chuyện mợ đã kể cho thằng Phước nghe . Tôi
muốn biết hư thật thế nào.

Bà Tuyên dài giọng:

- Thì ra là thế ! Chị muốn biết về đứa con rơi của anh Thuần chứ gì ?
Không ngờ chị lại tin chuyện vợ vẫn đó . Trước đây cả nhà chị cho
rằng tôi là thứ bỏ đi , không đáng tin mà.

Phớt lờ trước những lời mỉa mai của bà Tuyên , bà Trinh hạ mình:

- Tôi không muốn nhắc lại chuyện cũ . Mợ biết gì làm ơn nói cho tôi
nghe với !

Bà Tuyên xua tay:

- Không khéo ông Thuần sẽ trách tôi đâm bị thóc , chọc bị gạo thì khổ
thân.

Bà Trinh liếm môi:

- Tôi không để ông nghi ngờ mợ đâu !

Rồi bà lấp bắp:

- Vậy là... là có thật hả?

Bà Tuyên mím đôi môi mỏng:

- Chị phải biết chồng mình là người thế nào chứ . Ông ta rất hào
phóng gieo rắc tình yêu của mình . Gặp mảnh đất màu mỡ phù hợp
dĩ nhiên sẽ đâm hoa kết trái . Cuối cùng ông Thuần cũng có được
một đứa con như mong đợi . Một đứa con của tình yêu như người ta
vẫn nói . Tiếc rằng đó là một đứa con gái chứ không phải con trai để
nối dõi tông đường.

Bà Trinh mặt bình tĩnh:

- Chắc gì nó là con của anh ?

Bà Tuyên cười thâm độc:

- Chuyện đó thì anh phải rõ hơn chị chứ !

Lâm im lặng nghe mẹ và cô mình trò chuyện , nhưng trong thâm tâm
, anh có linh tính chuyện này liên quan đến bà Ngọc Diệp . Lẽ nào bà
ấy và dượng Thuần đã có chung một đứa con gái ? Nếu đúng thì cô
bé ấy bây giờ đang ở đâu ?

Bà Trinh cũng đặt câu hỏi y như Lâm:

- Con bé ấy bây giờ đang ở đâu ?

Bà Tuyên vênh váo:

- Ở trong thành phố này.

Bà Trinh mím môi:

- Mẹ nó là ai thế ?

- Ngọc Diệp ! Chị đã từng nghe tên này rồi chứ ?

Mặt bà Trinh trắng bệch:

- Nó... nó đã trở về rồi à ?

- Vâng !

Bà Trinh tức tối:

- Tại sao không ở bên luôn mà dẫn con nhỏ về ? Bộ nó nghĩ lần này tôi cũng sẽ năn nỉ nó buông tha chồng tôi như trước kia sao ? Hừ ! Ở xứ người chắc sống không nổi nên mới về Việt Nam để kiếm chác đây.

Cười thật nhẹ , bà Tuyên nói:

- Lúc nào chị cũng đánh giá đối thủ quá thấp . Ngọc Diệp về Việt Nam là để đưa đứa con chung của hai người theo mình.

Tim Lâm bỗng đập thình thịch khi nghĩ tới Minh Thi . Dường như mẹ anh vừa đề cập tới cô bé thì phải.

Bà Trinh ngập ngừng:

- Vậy lâu nay con nhỏ ở đây với ai ?

- Ở với dì ruột của nó...

Lâm buột miệng:

- Mẹ muốn nói Minh Thi hả?

Bà Tuyên phớt lờ câu Lâm hỏi , bà tiếp tục nói:

- Ông Thuần rất thương con bé và dĩ nhiên bằng bất cứ giá nào cũng sẽ giữ nó lại . Hà ! Xem ra Ngọc Diệp khá cao tay ả . Cô ta đánh đúng vào nỗi khao khát lâu nay của ông Thuần và độc ác mang giọt máu duy nhất của ông ta đi.

Nhìn xoáy vào mắt bà Trinh , bà Tuyên hạ giọng:

- Tôi dám cá một ăn mười là ông Thuần sẽ giữ con bé lại . Mẹ con chị liệu mà lo cái chỗ đứng của mình đi , không khéo cái gia tài ấy sẽ đổi chủ.

Mặt bà Trinh đanh lại trông vừa xấu xí vừa già nua:

- Tôi không cho phép ông làm chuyện đó !

Bà Tuyên khuyến khích thật vô tư:

- Tôi cũng nghĩ vậy . Nhưng bằng cách nào đây ? Phải chi chị có phép thần thông biến hóa làm con nhãi ranh ấy... triệt tiêu khỏi cõi đời này thì vị trí của chị và thằng Phước mới vĩnh viễn bền vững.

Bà Trinh lẩm bẩm:

- Cho nó biến mất khỏi cõi đời này à ? Ý hay đó !

Bà Tuyên bật cười:

- Tôi đùa mà hay nổi gì...

Lâm hoang mang nhìn hai người . Nếu con gái của ông Thuần đúng là Minh Thi thì rõ ràng anh và cô bé vô duyên.

Ông Thuần là người anh căm thù , khinh bỉ , làm sao anh có thể chấp nhận tình yêu với con gái ông ta được ?

Bất giác Lâm nhớ hai câu Kiều:

"Tức thay duyên Tấn phận Tàn

Chưa quen đã lạ chưa gần đã xa"

Anh và Minh Thi chắc phải chia xa , cô bé nên theo bà Điệp thì hơn .

Dù đau đớn , buồn phiền , nhưng Lâm sẽ chịu được , chớ anh không thể chấp nhận một cô gái anh yêu lại là con của người anh ghét nhất .

Người đang lợi dụng sự tù tội của ba anh để chiếm gần hết số cổ phần trong công ty mà ba anh đã bỏ bao tâm sức để tạo dựng.

Càng nghĩ anh càng thấy khó tha thứ cho ông Thuần . Rốt cuộc cả Minh Thi lẫn anh đều là nạn nhân của chính ba mẹ mình . Ý tưởng sẽ gặp Thi để năn nỉ cô ở lại bỗng trôi tuột đi . Lâm nghe tim mình nhức nhối vì tình yêu lẫn hận thù.

Giọng bà Trinh vang lên cắt ngang suy nghĩ của Lâm:

- Cô về ghen ! Bảo ba mày chủ nhật lại ăn cơm với nội . Bữa nay nội về với cô Tiên rồi chớ không ở bên cô nữa.

Lâm nhát gừng:

- Con sẽ báo, còn đi hay không là do ba quyết định.

Đợi bà Trinh khuất sau cửa , bà Tuyên hỏi ngay:

- Tìm mẹ làm gì ? Con cần tiền xài vật à ?

Lâm gằn:

- Không! Con muốn biết con gái ông Thuần là ai ?

Bà Tuyên nhỏ nhẹ:

- Lúc nãy con đoán đúng rồi đó . Con bé là con của Ngọc Điệp . Vì muốn đi Mỹ để đoàn tụ với chồng và có cuộc sống đầy đủ hơn về vật chất , Ngọc Điệp đã cho chị mình đưa con gái chưa tròn tháng tuổi thay vì đem nó giao lại cho ba ruột.

Nhéch môi , bà Tuyên nói :

- Cũng như mẹ , Ngọc Điệp muốn làm cho ông Thuần đau đớn , khổ sở. Cô ta thật độc khi ăn cắp của ông Thuần đứa con của hai người . Đứa con mà với vợ và hàng tá nhân tình , ông ta khát khao nhưng không có được . Hà! Phen này thì có phim hay để coi rồi . Minh Thi sẽ theo Ngọc Điệp sang Mỹ , ông Thuần vừa sung sướng khi biết

mình có được một mụn con đã phải đau khổ nhìn nó vượt khỏi tay mình . Mụ Trinh và thằng Phước sẽ phát điên lên vì quyền lợi . Biết đâu trong cơn điên của mẹ con mụ kỳ tích sẽ xuất hiện.

Lâm nhú mày:

- Mẹ nói kỳ tích gì ?

Búng móng tay nghe tróc tróc , bà giả lả:

- Mẹ nói tào lao vậy mà.

Nhìn Lâm , bà tò mò:

- Sao con lại quan tâm tới con nhỏ đó nhỉ?

Lâm liếm môi:

- Minh Thi là em bạn con mà.

Bà Tuyên xua tay:

- Đó không phải là lý do chính . Nó là con của ông Thuận , người con căm ghét nhất . Con có thể yêu nó sao ?

Lâm chối phắt:

- Con chưa bao giờ yêu cả, huống chi với Minh Thi.

Lâm lại đầu trần những điều muốn nói , muốn trách móc . Suy cho cùng anh và Minh Thi đâu có lỗi gì , tại sao đến nông nỗi này ?

Thấy anh ôm đầu , bà Tuyên nhỏ nhẹ.

- Con yêu Minh Thi phải không ?

Lâm gạt phắt đi:

- Mẹ đừng hỏi nhiều nữa! Với con , sự nghiệp là trên hết . Con không muốn yêu đương vào lúc này . Tuần sau con chính thức vào làm ở công ty xuất khẩu Phong Lan . Nhất định con sẽ lấy lại những gì của ba trước kia.

Bà Tuyên mĩa mai:

- Con cũng nhiều tham vọng như ba con hồi trước . Nếu vì Minh Thi , con nên nhượng bộ Ông Thuận.

- Mẹ nói gì lạ vậy ? Sớm muộn gì cô ta cũng sẽ đi . Dù Thi ở lại , cũng không liên quan tới con.

Bà Tuyên châm chọc:

- Thật thế à ? Thi đòi ở lại , nó vì con.

Lâm thẳng thốt:

- Sao mẹ biết ?

Giọng bà Tuyên trầm hẳn xuống:

- Ngọc Diệp nói . Bà ta tới đây mắng vốn mẹ.

- Mắng vốn về chuyện gì ?

- Ngọc Diệp cho rằng vì con mà Minh Thi trở nên lì lợm , dám chống lại ý của ba mẹ nó , tức là ý của chị gái và anh rể Ngọc Diệp . Giờ thì mẹ có thể an tâm nói với bà ta rằng : "Con trai tôi chả xem con gái bà

ra gì . Nếu có , cũng chỉ là đùa chơi... "

Lâm nghiêm mặt:

- Xin mẹ đừng nói gì hết . Con không thích làm tổn thương người khác.

Bà Tuyên gắt gỏng:

- Thế bà Diệp đã làm tổn thương mẹ thì sao ?

Lâm bực dọc:

- Đó không phải là làm tổn thương...

- Vậy là cái gì ? Hừ! Mà luôn bênh người ngoài , không coi mẹ ruột ra gì cả...

Lâm khổ sở nghe mẹ cà kê kể lể . Cuối cùng anh lên tiếng:

- Mẹ cứ thế này , trách sao con không tới thăm . Con về đây.

Không đợi bà nói thêm lời nào , Lâm dần gót nhảy lên xe phóng đi .

Gió đêm làm anh dịu bớt sự nóng nảy trong lòng , nhưng không làm anh vơi sự nặng nề đang đè lên đôi vai . Rõ ràng càng ngày khoảng cách giữa anh và mẹ rồi giữa anh và Minh Thi càng rộng lớn . Với mẹ , thì lâu nay đã thế . Chỉ với Minh Thi , Lâm mới phân vân , khổ sở . Anh như đang đứng trước ngã ba sông mênh mông sóng nước , mà rẽ về hướng nào cũng là nơi vô định.

Trước đây Lâm luôn tin tưởng mình sẽ vượt qua hàng rào cản của gia đình Minh Thi . Bây giờ chính anh lại lập một bức tường xung quanh trái tim của mình.

Lúc này trước mặt mẹ , anh cố giữ vẻ bình thản khi biết Minh Thi là con của ông Thuần , giờ đây chỉ còn lại anh và con đường trước mặt , anh đâu cần đóng kịch nữa . Anh yêu Minh Thi nhưng không chấp nhận việc cô là con ông Thuần . Minh Thi yêu anh nhưng lại phân vân trước việc đi ở . Thật ra hai người yêu nhau tới mức độ nào ? Đã thật sự hiểu nhau chưa hay tình yêu mới chỉ là cảm giác nhớ buồn khi vắng nhau ?

Có đúng là Minh Thi quyết định ở lại vì anh không ? Nếu đúng vậy , sao cô không tìm đến để giải thích với anh chứ?

Lâm chột nhếch môi . Dầu Thi có giải thích , có ở lại vì anh đi chẳng nữa mọi việc cũng đã thay đổi cả rồi . Anh không thể, anh không thể. Nghĩ tới ba mình , Lâm càng khổ sở hơn khi tin chắc rằng ông sẽ là người đầu tiên ngăn anh và Minh Thi.

Chạy lòng vòng ngoài phố rồi cũng tới lúc về nhà . Anh hơi ngạc nhiên khi thấy ba mình đang ngồi ngoài phòng khách với điều thuốc hút trên tay.

Nhìn những thứ còn nằm trên bàn , anh hỏi:

- Ba có khách à ?

Ông Tuấn phà khói:

- Khách của con . Người ta chờ lâu quá nên xin phép về rồi.

Lâm ngập ngừng:

- Ai vậy ba ?

Ông Tuấn gạt thuốc vào gạt tàn:

- Con bé Minh Thi... Dễ thương đấy chứ . Con có mắt tinh đời lắm.

Thấy Lâm nhú mày lặng thinh , ông Tuấn nói tiếp:

- Tình yêu và hạnh phúc của mình do mình chọn và tạo nên . Nhưng nếu không biết trân trọng , giữ gìn , nó sẽ tan vỡ vì cả hai đều rất mong manh . Ngày xưa ba rất hãnh diện khi cưới được mẹ con . Tiếc là ba quá tự cao xem thường vợ mình , không biết nâng niu cái mình có , nên mới dẫn tới việc đổ vỡ hôm nay . Ba hy vọng con tránh lỗi mòn ba đã đi qua.

Lâm chậm chạp nói:

- Con hiểu rồi . Nhưng ba ơi! Giữa con và Minh Thi chỉ là quen biết bình thường thôi.

Ông Tuấn chắc lưỡi:

- Nếu thế thì thật đáng tiếc . Cô bé ấy đã tới tận nhà tìm , sao con không tăng tốc , biến cái bình thường thành cái không bình thường nhỉ? Ba nghe dì Bạch con nói con quậy lắm mà , lẽ nào với Minh Thi con lại yếu bóng vía ?

Lâm bỗng nói:

- Ba không biết đâu , Minh Thi sẽ đi Mỹ trong năm nay.

Ông Tuấn nhướng mày:

- Con không đủ sức giữ con nhỏ lại à ?

Lâm kiêu căng:

- Con không muốn.

Ông Tuấn có vẻ khiêu khích:

- Không muốn hay không thể ?

Lâm nổi cơn tự ái:

- Con trai ba đâu đến nỗi nào . Bằng chứng là Minh Thi đã phải tới tìm con.

- Nếu con lấy đó làm hãnh diện thì có hơi tệ đấy . Minh Thi rất thành thật , con bé đã kể cho ba nghe lý do nó đến đây . Ba nghĩ hai đứa nên ngồi lại với nhau để giải tỏa những ám ức bấy lâu nay . Có được một người như Minh Thi đời con sẽ bớt tẻ nhạt.

Lâm tò mò:

- Cô ấy đã nói gì với ba ? Sao ba có vẻ có cảm tình quá vậy ?

Ông Tuấn dựa lưng vào salon , mắt mơ màng:

- Hai bác cháu nói nhiều lắm . Con bé kể chuyện gia đình nó , kể

chuyện phụ mẹ nấu phở, chuyện học hành . Còn ba thì kể chuyện trong tù.

Lâm nghếch mặt:

- Kể chuyện trong tù ? Chuyện này con còn chưa được nghe nữa là...

Ông Tuấn bình thản nói:

- Tại con đâu có ý muốn nghe , trong khi Minh Thi lại quan tâm muốn biết . Dù mới gặp một lần , nhưng ba thấy hợp với con bé lắm.

Lâm buột miệng:

- Tại ba chưa biết đó thôi.

- Biết về chuyện gì ?

Lâm vội lắc đầu:

- Không ! Không có gì hết!

Ông Tuấn nhìn Lâm đăm đăm rồi truyền lệnh:

- Ngày mai đi ăn phở với ba ! Ba đã hứa với Minh Thi.

Lâm ngần ngừ:

- Ngày mai con bận rồi.

- Vậy chừng nào con mới tìm Minh Thi ?

- Con chưa biết ! Đạo này con phải tập trung nghiên cứu hồ sơ để khi công ty không gặp rắc rối , con không muốn bị phân tâm vì bất cứ cuộc hẹn nào.

Ông Tuấn gật gù:

- Nghe hay lắm! Nhưng nếu vịn vào công việc để trốn tránh thì thiếu bản lĩnh đàn ông . Con thua Minh Thi ở chỗ không dám đối diện với thực tế.

Lâm mệt mỏi ôm đầu:

- Ba không biết con đang nghĩ gì đâu . Đáng sợ nhất là phải đối diện với chính mình đấy ! Con đã hiểu ra rằng yêu một người cũng có nghĩa là yêu cả dòng họ cô ta . Trái tim con bé lắm , đã vậy còn nhiều sân si , con không rộng lượng để yêu như thế.

Ông Tuấn điềm đạm nói:

- Nhưng con ghét ai trong gia đình Minh Thi ?

Lâm mím môi:

- Ba cô bé . Con hận ổng !

Dứt lời , Lâm đứng dậy bước về phòng . Ngả mình xuống giường , anh nhắm mắt cố đừng nghĩ tới Thi . Với anh , cô bé chưa là gì cả.

Một nụ hôn nồng nàn cũng không , thì lo gì chuyện khó quên . Trong đời mình , Lâm đã quên biết bao nhiêu người rồi , giờ thêm một người nữa thì sao ?

Với tay mở nhạc , Lâm chìm đi trong giọng ca mượt mà của Hồng

Nhung.

"Cho em một người , một ngày thôi . Một ngày không khắc khoải đợi chờ"

Lâm chợt nhói nhói khi nhớ Thi rất thích ca khúc anh đang nghe .
Giờ này chắc Minh Thi đang chờ điện thoại của anh . Nhưng nhất định anh sẽ không gọi cô , anh sẽ không bao giờ gọi cho cô nữa.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 20

Bà Loan ngạc nhiên nhìn người khách quen:

- Ông cần gặp riêng tôi có chuyện gì ạ? Phải bọn nhỏ chạy bàn làm phiền ông không ?

Ông Thuần nghiêng người hết sức lịch sự:

- Ồ không ! Tôi muốn gặp bà vì chuyện riêng . Lẽ ra tôi phải đến nhà , nhưng tôi thấy bất tiện quá . Nếu bà không ngại , xin mời bà sang quán café kế bên . Ở đó , chúng ta sẽ nói chuyện tự nhiên hơn.

Bà Loan nhú mày:

- Xin lỗi ! Tôi vẫn chưa biết ông là ai ?

Ông Thuần ngập ngừng:

- Tôi là Thuần . Người quen cũ của của Ngọc Diệp . Tôi muốn gặp bà vì Minh Thi.

Mặt bà Loan biến sắc , bà từ chối ngay lời đề nghị của ông:

- Xin lỗi ông ! Tôi đang bận , không thể bỏ quán đi được.

Ông Thuần vội vã:

- Vậy chúng ta sẽ nói chuyện ở đây.

Bà Loan lạnh lùng:

- Tôi và ông không có chuyện gì để nói cả. Xin phép ông!

Bà Loan quay lại quầy phở của mình , dù trong quán không có người khách nào ngoài ông Thuần . Lời giới thiệu của ông quả là quá bất ngờ . Bà không bao giờ nghĩ bố ruột của Minh Thi lại là một ông già tóc bạc , ngày ngày vẫn đến quán nhà bà.

Ngày xưa Ngọc Diệp dấu rất kỹ người tình của mình , do đó bà không biết ông ta là ai . Ngay cả việc Ngọc Diệp sanh Minh Thi bà cũng không biết . Lần đó nếu không nhờ người bạn làm nữ hộ sinh trong bệnh viện Từ Dũ cho hay , có lẽ bà cũng không giữ lại được Minh Thi để nuôi nấng thương yêu như con ruột của mình , mà Ngọc

Diệp đã đem nó cho người xa lạ nào mất rồi.

Suốt hai mươi năm nay bà hầu như quên bằng chuyện Minh Thi là con nuôi . Gia đình bà ai cũng rất mực thương yêu nó . Phong và Quang cũng không hề biết Minh Thi là con của Ngọc Diệp vì khi bà mang con bé về chúng nó còn quá nhỏ. Tóm lại Minh Thi là một thành viên không thể thiếu trong gia đình bà , nó lú lo rú rít bên bà . Hai mẹ con sớm hôm to nhỏ mọi chuyện trong ngoài . Thi không như hai thằng anh trai suốt ngày chạy ngoài phố . Nếu vắng nó bà sẽ buồn đến ốm mất.

Thế mà dùng một cái Ngọc Diệp đòi đưa con bé đi . Dầu lần về nước cách đây một năm , Diệp đã đánh tiếng trước , nhưng bà vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự việc này.

Bà đã phản đối bằng nhiều cách nhưng sau đó đành phải đồng ý khi Ngọc Diệp bảo Minh Thi đã chịu đi . Khi nghe thế , bà đã nổi giận một cách xuẩn ngốc . Cơn giận khiến bà đổi ý định , bà ép buộc Minh Thi lúc thấy con bé chần chừ không cương quyết . Tóm lại trong lòng bà xung đột nhiều mâu thuẫn khó lý giải được.

Cuối cùng Thi quyết định ở lại . Hai mẹ con bà đã ôm nhau mà khóc , Ngọc Diệp cũng khóc , nhưng khóc vì thất vọng.

Bà vừa tạm yên tâm với Minh Thi thì người đàn ông này xuất hiện . Ông ta lại làm bà nơm nớp lo sợ. Nhưng tránh né đâu phải là cách hay . Sớm muộn gì bà cũng phải giải quyết vấn đề này mà.

Suy nghĩ thật lâu , bà Loan đứng dậy đến bàn ông Thuần.

Ngồi xuống ghế đối diện với ông , bà thẳng thắn:

- Ông cần gì ở tôi ?

Ông Thuần hơi hững hờ vì cách hỏi của bà Loan , nhưng cũng nhanh chóng trả lời:

- Tôi mong bà cho tôi nhận con gái mình.

Bà Loan cười khẩy:

- Muộn quá rồi , lẽ ra ông nên làm việc này khi nó mới được sinh ra.

Ông Thuần khổ sở:

- Thật sự tôi không hề biết Ngọc Diệp có con với mình , và càng không biết cô ấy đã mang cho đứa con.

Bà Loan khinh bỉ:

- Ông nói y như ông là người vô tội . Ngọc Diệp vì không muốn ảnh hưởng đến hạnh phúc gia đình ông nên mới giao Minh Thi cho tôi nuôi . Hừ! Những người ăn vụng như ông sợ nhất là con rơi con rút mà . Chả trách em gái tôi đã không tránh được những phút xao lòng , nó vì cô đơn nên mới lờ lẫm với ông . Ông hãy quên đi chuyện đứa con . Thi đang sống trong vòng tay yêu thương của gia đình chúng

tôi . Nó sẽ đau khổ ra sao khi biết thật về nguồn gốc của nó ?

Ngừng lại để nén xúc động , bà Loan nói tiếp:

- Ông định nhận con bằng cách nào đây ? Tôi e rằng ông sẽ làm tổn thương Minh Thi vì ông còn gia đình , con cái của ông nữa . Liệu họ sẽ chấp nhận sự thật này một cách vui mừng hay sao ? Bởi vậy xin ông hãy để con bé yên . Ông cần gì có thêm một đứa con nữa cho lộn xộn chứ.

Ông Thuần trầm giọng:

- Bà nói thế là làm . Tôi rất cần một đứa con . Cho đến giờ phút này Minh Thi là đứa con duy nhất tôi có được . Tôi cần con bé hơn bà rất nhiều . Dẫu sao bà cũng không có hai cậu con trai , còn tôi thì không . Bà quá bất công khi không cho tôi nhận lại núm ruột của mình.

Giọng bà Loan sắc lạnh:

- Tôi không hề bất công vì chính Ngọc Diệp cũng không được nhận Minh Thi . Ngày xưa nó đã vứt bỏ con mình , nếu tôi không nhận nuôi Minh Thi thì bây giờ các người biết nó ở đâu mà tìm . Hừ ! Các người chỉ biết nghĩ tới mình . Đúng là ích kỷ!

Ông Thuần ôn tồn nhưng không kém phần cứng rắn:

- Dù thế nào Minh Thi cũng là con gái của tôi và Ngọc Diệp . Tôi không ích kỷ tới mức đòi lại con bé , nhưng phải cho con bé biết cha mẹ ruột nó là ai , nó sẽ được hưởng những quyền lợi gì.

Bà Loan khó chịu:

- Quyền lợi à ? Ông định lấy lợi lộc để mờ mắt con bé chắc ?

- Ý tôi không phải vậy . Nhưng nó sẽ là người thừa kế của tôi . Tôi phải cho nó những gì quý nhất.

- Ông đã quá vội vàng khi đặt vấn đề này . Thật ra ông cần đứa con hay cần một người thừa kế ?

Ông Thuần nói:

- Tôi cần cả hai thứ . Nếu không cho Minh Thi được hưởng quyền thừa kế của tôi , bà mới chính là người ích kỷ.

Bà Loan lắc đầu:

- Ông đừng đem vật chất ra trấn áp tôi ! Cái Minh Thi cần là tình thương chứ không phải là tiền bạc . Mà ông và Ngọc Diệp thì không thể nào cho nó tình thương như vợ chồng con cái tôi rồi.

Ông Thuần ngạo nghễ:

- Tất cả mọi lý lẽ bà đưa ra đều chưa đủ sức thuyết phục . Ngọc Diệp không dám công khai nhận Minh Thi vì cô ấy sợ chồng và con trai lớn dị nghị . Tôi lại không bị áp lực đó . Minh Thi đã qua tuổi trưởng thành , nó cần biết được sự thật , sau đó tự nó sẽ chọn cho mình một con đường để đi , một mái nhà để ở . Ông bà nhà vẫn là ba mẹ của

nó , hai cậu nhà vẫn là anh của nó , ngoài ra con bé sẽ có thêm tôi và Ngọc Diệp . Nó đâu thiết thời gì ngoài việc sẽ ngỗ ngược hất hăng đôi chút về bản thân mình . Mong bà suy nghĩ cho kỹ và định ngày để cha con tôi được nhận nhau.

Bà Loan im lặng . Tất cả mọi lập luận của ông ta đều bén ngót . Dầu sao ông ta cũng tới gặp bà để thỏa thuận trước , bằng không ông ta cứ gặp thẳng Minh Thi thì đã sao...

Lẽ ra Ngọc Diệp phải cho bà biết chuyện này để bà có sự chuẩn bị . giờ thì mọi việc bị động cả rồi . Bất giác bà thở dài và nghe tiếng Minh Thi ròn rã gọi ngoài đường:

- Mẹ Oi... đỡ giùm con cái giỏ!

Ông Thuần nhanh nhẹn đứng dậy:

- Để cho tôi!

Ngồi chôn chân một chỗ bà lặng lẽ nhìn hai cha con Thi đứng gần nhau . Lần đầu tiên trong đời , bà bàng hoàng nhận ra Minh Thi có rất nhiều nét giống ông Thuần . Rõ ràng... họ là hai cha con . Bà làm sao có thể che giấu mãi sự thật hiển nhiên này.

Ông Thuần xách giỏ rau quế to dùng vào tận bếp trước cặp mắt e dè lo lắng của Minh Thi.

Bà Loan bối rối nhìn sang chỗ khác... Chẳng lẽ con bé đã biết à ?

Ông Thuần trở về chỗ ngồi với vẻ kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của bà.

Cuối cùng bà cũng phải lên tiếng:

- Ông hãy cho thời gian để tôi suy nghĩ cách nói sao cho con bé không quá bất ngờ . Với lại ông cũng cần thời gian để tiếp xúc , để làm quen với con bé chứ.

Ông Thuần ngập ngừng:

- Tôi sẽ chờ và sẽ đến đây thường xuyên hơn . Hy vọng bà tạo điều kiện cho chúng tôi...

Bà Loan gật đầu rồi gọi to:

- Thi à!

Từ trong bếp bước ra , Minh Thi đến bên mẹ , bà thản nhiên giới thiệu:

- Đây là bác Thuần , bạn rất thân của dì Út ngày xưa.

Thi ngịch ngợm:

- Dạ con biết , bác ấy vẫn thường đến quán của mình . Nếu là bạn dì Út , từ giờ trở đi mình sẽ phục vụ phở cho bác với giá đặc biệt hả mẹ?

Ông Thuần trùi mền nhìn con gái . Nó thừa hưởng dòng máu hóm hỉnh của ông và sự duyên dáng thông minh của mẹ. Vậy mà đêm

sinh nhật ấy , ông đã không nhìn ra , thật là người cha vô lương tâm , đáng trách . Bà Loan nói đúng , ông cần phải có thời gian để thân thiết hơn nữa với con của mình . Ông phải làm sao để con bé chấp nhận mình một cách tự nguyện.

Cố nén cảm xúc xuống , ông Thuận mỉm cười:

- Nếu cháu nói thế , bác sẽ tới đây mỗi ngày.

Lúng túng một chút , ông đứng dậy cáo lui . Minh Thi tiễn ông ra cửa , lúc trở vào cô ngạc nhiên khi thấy mẹ vẫn còn ngồi thờ trên ghế .

Dường như bà đang suy nghĩ chuyện gì dữ lắm.

Thi vừa len lén trở vào bếp đã nghe bà bảo:

- Trông quán! Mẹ đi công việc...

Vồn tò mò , cô buột miệng:

- Mẹ đi đâu ?

- Tìm dì Út.

- Vì ông Thuận à ?

- Ờ!

Bà nghiêm nghị nhìn Minh Thi:

- Con biết ông ta trước phải không ?

Minh Thi gãi đầu:

- Vâng ! Có một lần đi với dì Út , con đã gặp ông.

- Chỉ gặp thôi à ?

Thi lúng túng:

- Mọi người vào quán café , dĩ nhiên con phải vào theo.

Bà Loan ngạc nhiên:

- Ai nữa mà mọi người ?

- Dạ ! Có cả dì Tuyên nữa ạ!

Rồi cô hạ giọng kể các bà nhiều chuyện:

- Ông Thuận cũng là bồ của dì Tuyên đó . Chính ông đã cầm sừng cha của Lâm . Mà ông lại là chồng của cô Hai Lâm mới chết chứ.

Bà Loan nhíu mày:

- Nghĩa là... là anh rể ngoại tình với em dâu ? Đúng không ?

Thi gật đầu:

- Đúng phóc! Chính vì vậy bác Tuấn mới nổi điên lên vớ dao đâm hai người . Họ chỉ bị thương nhưng bác Tuấn phải vô tù vì tội cố sát:

Bà Loan kêu lên:

- Trời ơi! Loạn!

Minh Thi nhún vai:

- Bởi vậy con sợ Ông . Nghe Lâm nói ông là dạng thấy đàn bà mà vừa ý thì nhỏ cũng chẳng tha già cũng chẳng buông . Ăn ở thất đức như vậy hèn chi vô hậu.

Bà Loan lừ mắt:

- Ăn với nói! Con còn nhỏ không nên phê phán người lớn!

Thì phân bua:

- Con chỉ nói sự thật chứ không hề phê phán . Cũng may là ông hiếm muộn , không thôi ai là con ông thật vô phúc.

Bà Loan sững sờ nhìn Minh Thi . Đúng là tội nghiệp con bé và cả ông Thuần nữa . Rồi ông ta phải trả giá cho cái tình trắng hoa phóng đảng của mình . Nhưng Minh Thi có tội gì mà phải nhận một người ông ta làm cha chớ ?

Bà Loan chột đầu nổi đầu bà tưởng tượng Minh Thi sẽ chịu một ngày nào đó.

Minh Thi chột hỏi:

- Lúc nãy ông Thuần đã nói gì với mẹ vậy ?

Bà Loan liếm môi:

- À! Ông ấy nói về con.

Thì tròn mắt:

- Về con à ?

Bà Loan gật đầu:

- Ông ấy muốn nhận con làm con đấy.

Minh Thi phá ra cười:

- Bộ Ông tính thế con vào chỗ của dì Út chắc ?

Bà Loan nạt:

- Nói tầm bậy ! Người ta đáng cha chú đấy.

Minh Thi le lưỡi rồi hỏi:

- Thế mẹ bảo sao với ông ?

Giọng bà Loan thật bình thản:

- Mẹ bảo tùy ý con.

Bà nhún mạnh:

- Thấy ông ta có vẻ thành khẩn . Mẹ cũng tội !

Minh Thi chột nghĩ ngay tới Lâm , cô lắc đầu:

- Sẽ không bao giờ có chuyện đó đâu mẹ.

Bà Loan dò dẫm:

- Ông ta sẽ làm một nhà tài trợ hào phóng cho việc học hành của con đấy.

- Ôi! Con không cần . Mang ơn tức là mang nợ. Mẹ từng nói thế mà . Với lại làm con nuôi của ông thì vinh dự gì đâu.

Suy nghĩ của Minh Thi không qua được bà Loan . Nhìn cô bà hỏi:

- Con từ chối ông Thuần không phải vì thằng Lâm chớ ?

Sững người lại mất mấy giây , Thì đáp ứng:

- Sao mẹ lại hỏi vậy ? Lâm thì liên quan gì tới chuyện này ? Lâu rồi

con đâu gặp anh ấy.

Bà Loan ậm ự:

- Vậy thì tốt!

Minh Thi buột miệng:

- Nhưng với con , Lâm vẫn là người tốt . Bắt con cái lãnh tội của cha mẹ đúng là bất công.

Bà Loan im lặng . Ôi , sao cuộc sống lại đặt người ta trước nhiều tình huống thế ?

Nuốt tiếng thở dài , bà bồng dễ dãi:

- Mẹ không có ý kiến về chuyện gia đình của Lâm nữa . Nếu con nghĩ Lâm là người tốt thì cứ duy trì tình cảm đã có ở hai đứa.

Ngỡ ngàng nhìn bà , Minh Thi hỏi:

- Thật hả mẹ?

Không trả lời con gái , bà Loan đứng lên:

- Mẹ tới chỗ dì Út đây . Con coi quán đi!

Còn lại một mình , Minh Thi thừ ra trên ghế . Hôm nay mẹ rất lạ. Lạ nhất là đồng ý để cô đi với Lâm . Cuối cùng bà cũng đã hiểu và thông cảm cho anh , thế nhưng còn Lâm thì sao ?

Từ ngày cô tới nhà nhưng không gặp anh tới nay , Lâm vẫn biệt tăm . Sự im lặng của anh làm cô tự ái . Cô không nghĩ anh ngạo mạn đến mức coi thường sự nhượng bộ của cô . Nhưng cô cũng không thể giải thích tại sao anh lại như biến mất khỏi thành phố này ? Đã có chuyện gì xảy ra cho Lâm hay anh đã thật sự chán cô rồi ?

Bỗng dưng cảm giác bồn chồn lo lắng lại tràn đầy hồn cô . Thi uể oải đứng dậy vừa lúc Phong bước vào quán với một thanh niên.

Anh hỏi:

- Mẹ đâu ?

Thi nhúu mày khó chịu vì cái nhìn soi mói đến mức sổ sàng của gã bạn Phong . Cô trả lời nhát gừng:

- Mẹ tới thăm dì Út rồi.

Phong lại hỏi

- Còn gì ăn không ?

Thi nhún vai:

- Dĩ nhiên là còn.

- Vậy cho anh hai tô đặc biệt.

Minh Thi gật đầu . Cô chăm chú làm việc nhưng vẫn không tự nhiên vì biết có người đang nhìn mình.

Bưng phở ra bàn , cô lạnh lùng trừng lại gã . Bạn anh Phong buông ngay một câu nhận xét:

- Anh em mà không tìm thấy lấy một nét giống nhau.

Đang so đũa , Phong cãi:

- Giỡn hoài mà . Giống chó sao lại không ?

Phước lắc đầu:

- Hai đứa khác một trời một vực . Mà xấu bao nhiêu , Minh Thi đẹp bấy nhiêu.

Phong chép miệng:

- Chà ! Khéo tán nhỉ?

Phước tiếp tục múa mép:

- Tao nói thật chứ đâu có tán . Thấy Minh Thi giống bà dì Út của mày hơn giống bác gái.

Phong cho ớt vào tô:

- Dì cháu giống nhau là chuyện bình thường mà . Có con cái mà không giống bố mẹ như mày mới bất thường ấy.

Phước thản nhiên:

- Không giống hình thức nhưng tao lại y chang ông lão về phần nội dung . Mẹ tao bảo về nước quây tao không những giống mà còn vượt trội hơn ông già một bậc nữa.

Phong vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói:

- Là con ruột , nhà mày lại giàu , không quây cho đã để tiền của ấy làm gì chứ ?

Phước sa sầm mặt:

- Với bà già tao đòi mua tiên cũng được , nhưng với ông thì găng đấy . Đạo này ông cấm bà già không cho tao một xu , đã vậy lại không có xe mới hận chứ.

Phong kêu lên:

- Mày hận ba mày hả đồ bất hiếu ?

- Làm gì có ! Tao hận cái nguyên nhân khiến ông già đối xử tệ với tao ấy chứ.

Phong tò mò:

- Nguyên nhân gì vậy ?

Phước lắc đầu cầm cúi ăn . Phong đá vào chân anh chàng , giọng tỉnh quái:

- Đàn bà phải không ?

Phước gọn lỏn:

- Con gái!

Phong phì cười:

- Hả! Ba mày thích chơi trống bỏi hả?

Phước gằn giọng:

- Không phải !

Phong nhún vai khi thấy bỗng nhiên Phước nổi quạu . Anh cũng

chưa thân với Phước tới mức rút ruột nói hết những bí mật của mình , nên cũng không đòi hỏi hẳn phải nói những điều hẳn không muốn thổ lộ.

Không lẽ vì Minh Thi à ? Phong chợt nóng mặt khi thấy Phước nhìn em gái mình bằng cái nhìn đăm đăm hết sức kỳ lạ. Đó không phải cái nhìn chiêm ngưỡng cũng không phải cái nhìn thân thiện , trái lại ánh mắt lơ lơ như thiếu thuốc của Phước đang toát lên vẻ thù hằn căm ghét thật khó tả.

Không nhịn được , anh lại đá vào chân hẳn:

- Ê! Làm gì mà ghĩa con bé dữ vậy ?

Phước giật mình lả vả:

- Em mày xinh thật , cô bé có bồ chưa ?

Phong gắt:

- Hỏi vợ vắn . Dì tao đang lo cho nó đi Mỹ đó.

Phước vội hỏi tới:

- Chừng nào đi ?

Phong ngao ngán:

- Chắc còn khuya . Con cóc ấy không chịu đi . Cả nhà tao đang thuyết phục nó . Hừ! Tất cả cũng vì một chữ tình.

Phước lơ đãng hỏi tiếp:

- Thăng nào mà có phúc dữ vậy ?

Phong hạ giọng:

- Thăng Lâm con bà mợ Tuyên của mày đó.

Phước sững sốt:

- Nó à ? Đúng và cái vòng luẩn quẩn . Tao ghét thằng đó lắm , dù tao với nó có họ hàng.

Phong hấp háy mắt:

- Ba mày cũng độc thật ! Đàn bà thế gian này thiếu gì , sao lại lèn èn với em dâu nhỉ?

Mặt Phước tái đi:

- Mày cũng biết nữa à ?

- Chuyện đó có gì bí mật . Bà dì tao kể đấy.

Phước liếm môi:

- Dì ấy có kể chuyện tình cảm của mình không ?

Phong lắc đầu:

- Không! Nhưng dì Út có chuyện tình nào ngoài chuyện ông chồng đang sống ở Mỹ chứ ?

Phước đưa tay che miệng ngáp . Phong nhếch mép:

- Tới giờ rồi hả?

Phước uể oải:

- Tao đi vệ sinh một chút nhé!

Phong lắc đầu

- Ở đây bất tiện lắm . Tao chờ mày về.

Phước ngần ngừ rồi gật đầu . Lấy trong túi ra một tờ hai chục ngàn ,
anh ta dần trên bàn:

- Gửi tiền nè em gái!

Phong cầm tờ bạc lên nhét trả vào áo Phước:

- Để cho tao.

Gạt tay Phong ra , Phước gất:

- Lần nào tới đây ăn cũng không trả tiền mất mặt quá.

Phong cười cười:

- Người nhà cả mà . Tới quán khác , tao để mày toàn quyền.

Phước ngang ngược:

- Chừng nào tới quán khác hãy hay . Giờ ở đây tính theo ở đây.

Bước tới quầy , Phước chìa tiền trước mặt Minh Thi . Cô miễn cưỡng
nhận mà trong lòng rất khó chịu.

Hắn khoát tay:

- Khởi thôi ! Lần sau anh còn ghé nữa mà.

Thi đưa mắt nhìn Phong . Anh gật đầu và kéo Phước đi . Chiếc xe
phóng vút trên đường , Phong hỏi:

- Một ngày mày chơi mấy bi ?

Phước gằn giọng:

- Hỏi làm gì ? Mày thích thì thử. Tao bao.

Phong rùng mình:

- Tao không thích !

- Vậy thì đừng tò mò . Không tốt đâu !

- Biết thế sao mày còn dính vào ?

Phước cộc lốc:

- Buồn ! Mày đừng hỏi nữa được không ?

Phước lại ngáp . Phong làm thinh . Tới gần nhà , Phước vỗ vai anh:

- Ngừng ở đây được rồi !

Vừa đi ngược về phía nhà mình , Phước vừa ngáp . Anh bấm
chuông liên tục rồi quát tháo inh ỏi khi người giúp việc ra mở cửa:

- Bộ điếc hết rồi hả ? Mẹ kiếp !

Đi như chạy về phòng mình , Phước hấp tấp đóng cửa lại . Lấy trong
đáy cái bóp ra một gói nhỏ xíu , anh run rẩy đổ nó lên tờ giấy bạc ,
bật quẹt rồi khum người xuống hít . Đang thả hồn theo mây gió ,
Phước bỗng nghe tiếng đập cửa:

- Mở ra ngay!

Phước chưa kịp phi tang mọi thứ đã thấy ông Thuận đứng trước mặt

với vẻ giận dữ chưa từng thấy.

Giật tép thuốc trên tay Phước , ông nghiêng rằng:

- Tao đoán không sai mà . Trời ơi ! Sao mày lại dính vào bạch phiến ? Chắc tao giết mày chết quá.

Nghe ông la , bà Trinh lạch bạch chạy vào:

- Ấy ấy ! Chuyện đâu còn có đó . Ông đừng nóng mà hại sức khỏe.

Ngồi phịch xuống ghế , ông Thuần mắng:

- Không những mày đang đốt tiền mà mày đốt cả cuộc đời của mày . Đồ khốn ! Sao tao lại mắc nợ một đứa như vậy nhỉ? Tiền đồ của gia đình này rồi sẽ theo mây khói hết . Truất quyền thừa kế của mày là đúng . Tao không hề ân hận khi dứt khoát quyết định thế.

Đang ngồi dưới đất , Phước nhồm dậy:

- Ba định truất quyền thừa kế của thằng con hợp pháp này để nhường lại cho một đứa con hoang à ? Con nghĩ là không dễ đâu . Hừ! Chắc gì con nhóc đó là con ruột của ba.

Ông Thuần khựng lại vì những lời của Phước:

- Thì ra mẹ con mày đã biết rồi à ! Hừ ! Đánh hơi khá lắm!

Phước lại lăm nhăm:

- Cái bà Ngọc Diệp gì đó cũng đâu có vừa . Coi chừng bả vờ để rút tiền của ba đấy.

Chỉ tay vào mặt Phước , ông run rẩy quát:

- Im đi thằng khốn! Mày mới đúng là đồ con hoang . Mày mới không phải là con tao.

Bà Trinh hoảng lên:

- Kìa! Sao ông lại nói vậy với con...

Ôm bên ngực nơi trái tim vừa nhói lên đau đớn , ông Thuần hần học:

- Tới nước này thì còn gì để giấu nữa . Hai mươi ba năm trước bà ấy đã xin mày trong nhà bảo sanh . Hừ! Nếu biết có ngày hôm nay , hồi đó tao đã không bằng lòng đem mày về nuôi.

Bà Trinh rối rít:

- Trời ơi ! Ông giận quá hóa rồi ! Thằng Phước mau xin lỗi ba ngay... Mau đi!

Mặc cho bà Trinh giục giã , Phước đứng chết trân vì những lời sấm sét của ông Thuần . Đó có phải là những lời nói cho hả dạ khi giận không , hay đó là sự thật ?

Từ nhỏ , Phước đã thấy ông Thuần rất lạnh nhạt với mình , lớn lên anh cho rằng tại tính ba nghiêm khắc , khó khăn với con cái , nên anh luôn vùi vỉnh , bám theo mẹ chớ không khi nào thân thiết với cha như những thằng con trai mới lớn khác.

Nếu ông quan tâm đến anh một chút thôi , có lẽ Phước đã không bê

tha như thế này . Giờ anh đã hiểu tại sao rồi . Anh chỉ là một đứa con hoang được người ta làm phúc nhặt về nhằm duy trì sự tồn tại của một gia đình hiếm muộn . Với ông Thuần anh chẳng là gì cả, với bà Trinh anh là niềm an ủi , chỉ có bà mới thương yêu anh thật lòng thôi . Bởi vậy bà đâu muốn gia tài này rơi vào tay con của tình địch. Nếu anh là con ruột , gia tài ấy có thể chia đôi , nhưng bây giờ thì đừng hòng . Thế nào ông Thuần cũng nhận lại Minh Thi trên mặt pháp lý , và sẽ ra rìa.

Hừ! Chắc con bé đã manh nha biết chuyện nên thay vì đi Mỹ với mẹ , nó ở lại hưởng phần lễ ra là của anh.

Máu nóng cùng lòng tham trỗi dậy , Phước mím môi:

- Thực tế là ba mẹ đã nuôi con , trong giấy tờ con là con của hai người . Con ruột hay con nuôi gì cũng được hưởng quyền lợi như nhau . Huống hồ chi con bé ấy vẫn đang là con người ta . Chắc gì ba nhận lại được nó.

Xỉ tay vào mặt Phước , ông Thuần quát:

- Câm miệng ! Đó là chuyện của tao , không liên quan đến mẹ con mày . Tất cả hãy liệu , nếu không tao tổng cổ ra khỏi nhà hết.

Phước cười khẩy:

- Con đang chờ xem ba làm được hay không . Muốn tổng mẹ ra khỏi nhà chỉ có cách ly dị. Mà ly dị thì chia đều tài sản . Xem ra mẹ vẫn lời chán.

Ông Thuần nghiêng răng:

- Mày đúng là đồ sâu bọ ! Rồi tao sẽ đưa mày tới trung tâm cai nghiện để người ta giáo dục mày.

Dứt lời ông hậm hực bỏ ra ngoài.

Bà Trinh rên rỉ:

- Trời ơi! Sao con lại ra nông nỗi này ? Mẹ làm sao đỡ cho con được nữa.

Phước hắt hàm:

- Mẹ lo phần mẹ chứ khỏi lo cho con , trước sau gì cũng ra vĩa hè , nơi hời xưa mẹ đã nhặt con ấy.

Bà Trinh khỗ sở:

- Đừng cay đắng như vậy! Mẹ rất thương con mà ! Ông giận lên thì nói thế , chứ ông đâu thể toàn quyền quyết định được . Là vợ chồng không có công mẹ cũng có cán . Mẹ còn sống đổ ai bước vào ngưỡng cửa nhà này.

Phước làm bằm:

- Hừ! Ai thềm vào nhà này . Người ta chắc sẽ làm chủ nhà khác to hơn nhà mẹ đấy.

Bà Trinh đánh mặt lại:

- Mày đừng chọc tức mẹ nữa ! Phải có cách nào loại nó chó !

Phước lơ lửng:

- Cách thì không phải không có . Nhưng con cần sáng khoái mới suy nghĩ cho mẹ được.

Bà Trinh nhìn Phước trần trời:

- Mày đã hứa với mẹ bỏ rồi , sao còn chơi tiếp nữa ?

- Tại con buồn , con tủi cho phận mình nên mới phi vài tép . Chớ mẹ thấy đấy , dạo này một xu dính túi con cũng chẳng có nữa là...

Bà Trinh chưa kịp nói tiếp đã nghe tiếng bà giúp việc hốt hoảng vang lên ngoài cửa phòng:

- Bà chủ ơi!

Phước cau có:

- Chuyện gì vậy ?

Bà già ấp úng:

- Ông chủ... ông chủ vừa điện thoại cho công an báo rằng nhà này có người chơi ma túy.

Mặt tái xanh vì bất ngờ lẫn lo sợ, Phước kêu lên:

- Ông ác dữ vậy sao ? Dù gì cũng là cha con hai mươi mấy năm trời mà.

Bà Trinh lấp vấp:

- Con mau đi đi!

Phước đưa hai tay lên cao:

- Đi đâu bây giờ ?

- Tới nhà bà ngoại ở tạm . Nhưng nhớ đừng chọc giận dì Tiên đó .

Rồi mẹ sẽ đem tiền tới cho con . Nếu ngoại con có hỏi , con cứ nói chuyện của bạ Nhất định ngoại sẽ bênh vực con.

Phước lẳng lặng đi ra cửa sau.

Đưa tay ngoắc chiếc Honda ôm , Phước leo lên ngồi với những ý nghĩ xám xịt lóe ngang trong đầu.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 21

Dù ngạc nhiên khi người ra mở cửa cho mình là Phước , Lâm vẫn hỏi:

- Anh tới thăm ngoại hả?

Phước vừa chột cổng vừa nói:

- Không! Đạo này tao ở đây.

Lâm cố vẽ không tin:

- Anh mà chịu ở ngôi nhà quá... date này à ?

Ngồi xuống salon , gác hai chân lên bàn , Phước dài giọng:

- Có nhà ở là may rồi . Tao sợ mai mốt phải ra lề đường ấy chứ.

Lâm cười nửa miệng:

- Làm gì bi quan dữ vậy ? Ai lại để cậu quý tử ra đường chứ ?

Phước đành mặt lại:

- Mà đừng xỏ lá nữa! So với Minh Thi bồ mà , tao đâu là cái thá gì .

Nếu không vì nó , tao đâu phải vất vưởng chỗ này.

Giọng rất tỉnh , Lâm hỏi:

- Minh Thi nào nhỉ?

- Hừ! Mà vờ vịt lắm . Con bé ấy là con rơi của ông già tao . Mà sao mà lại kết với con của người từng cầm sừng ba mà nhỉ?

Lâm cố nén giận xuống:

- Tôi không hiểu anh nói gì.

Phước căng căng mặt:

- Nhưng cậu Tuấn rất hiểu . Lúc nãy nghe bà ngoại kết tội ba tao , cậu ấy thờ dài hùi hụi . Chắc là tiếc cho cuộc tình đầy thơ mộng của mà đã vỡ tan . Hà! Càng nghĩ càng bái phục mợ Tuyên . Mợ ấy dương đông kích tây ngờ đâu lại trúng ngay tim con mình . Mà chối không biết Minh Thi cũng phải thôi . Nếu mà không quen nó , tao chơi trò gì mặc tao nghe!

Lâm biến sắc:

- Mà định làm gì ?

Phước bật cười khoái trí:

- Tao thử xem tim mà mềm hay cứng thôi , chứ ai dám làm gì người yêu của mà.

Lâm bực bội:

- Minh Thi không phải người tao yêu.

- Tại vì con bé là con của người mà căm thù , đúng không ?

Xoa hai tay vào nhau , Phước hả hê:

- Có dịp ta sẽ nói cho cô em gái ấy biết . Hai đứa bây cứ y như Roméo Juliette . Bi kịch vẫn là bi kịch . Tội thật !

Lâm sẵn tới nắm áo Phước lôi dậy:

- Tao cấm mà xía vào chuyện của tao và Thi! Nếu không đừng có trách.

Giọng ông Tuấn vang lên:

- Buông nó ra.

Lâm hậm hực nói tay . Anh nhìn như xoáy vào đôi mắt gian trá của Phước rồi bước ra ngoài.

Ông Tuấn bước theo:

- Vào chào nội rồi về.

Lâm lầm lì:

- Con không muốn đụng mặt thằng Phước . Hôm khác con sẽ tới thăm nội.

Ông Tuấn vừa lên ngồi sau lưng Lâm vừa càu nhàu:

- Nếu biết con dễ nổi nóng thế này ba đã không bảo con đến rước làm chi cho sinh chuyện.

Lâm làm thinh điều khiển xe . Ông Tuấn lại nói:

- Thì ra Minh Thi là con riêng của lão Thuần . Ba rất tiếc.

Lòng Lâm nhoi nhói theo tiếng thở dài của ba mình . Anh đã từng đọc trong một cuốn tiểu thuyết của Mỹ câu : "Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc" . Lẽ nào câu ấy đang vắn vào anh ? Lâm không bao giờ muốn phải nói "rất tiếc" với Minh Thi vì cô bé vô tội.

Hai cha con im lặng suốt đoạn đường dài . Về tới nhà , ông Tuấn mới lên tiếng:

- Tình yêu của con do con lựa chọn và quyết định . Con không phải vì ba . Hận thù ấy ba không thể để con gánh . Đừng bao giờ để lỡ cơ hội của mình khi Minh Thi là một cô gái đáng yêu.

Ông Tuấn vào phòng rồi mà Lâm vẫn còn đứng thờ người bên chiếc xe . Anh đi ra đi vào với trăm ngàn mâu thuẫn trong đầu . Anh đã quyết không yêu vắn lần , nhưng chỉ mới nghe Phước nói chạm tới Minh Thi thôi , anh đã ray rứt không yên.

Chả hiểu thằng xảo quyết ấy định giờ trò gì với Thi . Nếu thật sự Ông Thuần truất quyền thừa kế , Phước sẽ không để Minh Thi yên.

Lâm bồn chồn xoay xâu chìa khóa trong tay . Anh sẽ nói sao với cô bé đây ? Nhắc nhở cô cảnh giác Phước ? Điều ấy không nên vì hơn ai hết Thi biết anh và gia đình ông Thuần không thuận , mọi sự lỡ lờ đều bất lợi cho anh . Nói thật vót Minh Thi lại càng không nên . Cô sẽ bị một cú sốc rất mạnh.

Nhưng sao anh phải bận tâm vì cô đến thế nhỉ? Anh đã hạ quyết tâm không yêu nữa rồi mà . Khổ nỗi trái tim luôn có lý lẽ của nó . Lâm càng cố dối lòng , anh càng nhận rõ tình cảm của mình hơn . Vừa rồi ba đã bao dung mở đèn xanh . Sao anh không mở nước đại phóng tới đích chứ ?

Lâm lầm nhảm mãi hai câu thơ:

"Đã quyết không không được một ngày

Rồi yêu yêu hết buổi chiều nay"

Cuối cùng không dứt được tơ lòng , Lâm leo lên xe phóng vèo tới trung tâm sinh ngữ . Không phải đợi lâu , chuông tan học đã rộn ràng đổ từng hồi . Anh lóng ngóng đưa mắt tìm Thi . Hôm nay cô cũng không đi xe đạp và đang chờ Yến Thư dưới gốc cây gần đó.

Lâm chợt bồi hồi . Anh tiến đến và gọi tên cô với tất cả triu mến .

Minh Thi quay lại nhìn anh . Ánh mắt cô vừa xúc động vừa ngạc nhiên , vừa giận dữ trông thật dễ yêu . Lâm chợt nhận ra suốt thời gian qua anh đã ngu ngốc làm khổ mình lẫn người khác . Anh cố dối lòng để bây giờ , ngay lúc này tình cảm dồn nén lâu nay của anh bỗng bùng lên dữ dội.

Giọng Minh Thi run run:

- Lâu quá mới gặp anh . Chắc không phải anh cần gặp em để giải quyết chuyện quan trọng gì chứ ?

Lâm nghiêm nghị:

- Anh xin lỗi... Suốt thời gian qua anh đúng là ngốc . Ngốc đến mức xuýt nữa đánh mất tình yêu của mình... Anh thật là tệ.

Minh Thi mím môi:

- Đó không phải là lời em muốn nghe . Em cần được giải thích . Em không là trò đùa của anh , cho nên không thể lúc nào thích anh xuất hiện , chán thì lặn biệt tăm.

- Sao em lại nghĩ là anh đùa ?

- Nếu không , anh giải thích đi!

Lâm chưa kịp nói gì , Yến Thư đã dẫn xe ra tới . Cô nàng lạnh chanh:

- A! Cuối cùng nhân vật nam chính cũng chịu xuất hiện . Thế là very... tốt rồi! Đêm nay anh đưa em về , chứ không phải nhờ bạn nữa hỉ?

Minh Thi từ tốn:

- Tao và Lâm có chuyện phải giải quyết . Mà về trước đi nhỏ!

Yến Thư lập lại:

- Giải quyết ? Chà! Sao nghiêm trọng dữ vậy ? Tao muốn ở lại để hòa giải , có... có được không ?

Thi nhăn mặt:

- Có gây gổ gì đâu mà mà đòi hoà giải . Về đi chị Hai!

Quay sang Lâm , Yến Thư hăm he:

- Hôm rày nhỏ Thi đã giảm đủ số cân rồi . Anh không được làm nó ốm hơn nữa đó . Nếu không đừng trách tôi nha!

Lâm gượng cười:

- Thư yên chí đi ! Tôi không để bị quở trách đâu!

Yến Thư vừa phóng xe đi , Minh Thi đã đánh đá:

- Em không có nhiều thời gian đâu!

- Chúng ta vào quán vào đó chứ ?

Hất mặt lên , Thi nói:

- Không cần! Ở đây được rồi ! Em đang chuẩn bị nghe anh đây!

Lâm mỉm cười nhìn vẻ giận dữ ngang bướng của Thi rồi hạ giọng:

- Suốt thời gian qua em đã nghĩ gì về anh ?

Thi cụt ngắn:

- Ghét!

- Nhiều hay ít?

- Không nhiều cũng không ít mà là ghét nhất đời . Nhất đời đó!

Rồi cô đổi giọng trầm tức:

- Người ta đã... đã... tới nhà , ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ , vậy mà anh phớt tình như không có chuyện gì . Đêm đó , người ta chờ điện thoại muốn dài cổ, mỗi mắt vẫn không nghe chút động tĩnh . Mỗi ngày tới lớp , mỗi tới tới trung tâm , người ta ngóng . Sao anh không chết luôn cho rồi ?

Nói được tới đó , Minh Thi òa lên khóc . Nước mắt cô làm Lâm rối tung . Anh cố gắng quýt:

- Anh sẽ chết nếu em cứ khóc như vậy mãi . Minh Thi... anh xin lỗi!

Nhưng em biết không suốt thời gian qua anh đã sống ở trạng thái phân vân hết sức kinh khủng . Đã có lúc anh thật sự muốn chúng ta vĩnh viễn chia tay . Nhưng rồi anh lại chịu không nổi viễn cảnh mãi mãi không có em . Anh cứ dần xé mà không thoát khỏi vòng luẩn quẩn yêu hay không yêu.

Minh Thi hờn mát:

- Chia tay có lẽ sẽ tốt hơn đây!

Lâm thành thật:

- Anh cũng tưởng thế , nhưng không phải . Không có em cái gì cũng xấu đi , cuộc sống mất niềm tin , làm việc uể oải không có động cơ . Anh không hiểu mình tồn tại để làm gì nữa.

Thi nhếch môi giễu cợt:

- Chẳng lẽ em quan trọng dữ vậy sao ?

- Đúng vậy , em rất quan trọng.

- Nhưng khi anh nhận ra điều này , tất cả đã trễ rồi.

Mặt Lâm đổi sắc:

- Em nói sẽ không đi với dì Út mà.

Giọng Minh Thi thản nhiên:

- Đúng vậy ! Nhưng đâu phải vì anh . Thời gian qua em đã thông suốt một điều.

Lâm thắc thỏm:

- Điều gì vậy?

Thi mím môi nói một hơi:

- Tình yêu đâu có gì quan trọng . Không gặp nhau , người ta sẽ nhanh chóng quên nhau . Cũng như em , khi đã qua những ngày mong đợi , em đã quên anh rồi . Khi đã quên được , tâm hồn mới nhẹ nhõm làm sao.

Lâm lấy lại bình tĩnh:

- Nhưng anh vẫn nhớ , vẫn yêu em . Và điều đó sẽ làm tâm hồn em xao động trở lại . Cô bé bướng ả! Em có thể dối lòng , nhưng không dối được anh đâu.

Xốc cái túi xách trên vai , Minh Thi thách thức:

- Khuyết điểm lớn nhất của anh là tự cao , là chủ quan . Cứ cho rằng em dối nhưng anh sẽ làm thế nào để chứng minh được điều đó ? Tốt hơn hết anh đừng khuấy động em nữa ? Hãy để em yên như em đã được yên lâu nay.

Dứt lời , Minh Thi quay lưng bước đi . Như một phản xạ , Lâm nắm tay cô kéo lại . Anh kéo mạnh đến mức cả người Thi lọt thỏm vào vòng ôm của anh.

Vừa cố vùng ra , Thi vừa la:

- Buông ra! Người ta nhìn kìa!

Lâm lì lợm:

- Ai nhìn mặc kệ! Em chưa nói thật anh không buông.

Lâm làm lâm lì lì , anh ép sát cô vào gốc cây me già . Con đường sau giờ tan học bỗng vắng hoe . Dường như gió cũng trốn đâu mất . Thi cố sức đẩy anh nhưng không nổi . Trong ngực cô , trái tim bướng bỉnh đang đập liên hồi . Thi thấy nghẹt thở trong vòng tay Lâm nồng nàn . Mắt anh lấp lánh những tia nhìn vừa dịu dàng vừa cháy bỏng khiến Thi không tự chủ được . Cô như trôi theo những lời anh thì thầm bên tai:

- Sao không nhìn vào mắt anh mà giấu mặt đi thế ? Anh biết em nói cho hả giận , chứ làm sao em quên anh cho được . Nếu đã quên , vừa rồi em đâu khóc làm anh quỳnh quáng thế kia.

Nhẹ nhàng nâng cằm Minh Thi lên , Lâm từ tốn cúi xuống . Hốt hoảng , Thi nhắm mắt lại:

- Đừng... Đừng mà anh...

Thi chưa nói hết câu , môi cô đã bị môi Lâm khóa chặt . Cô cố mím môi lại , cung hai tay đâm mạnh vào ngực anh...

Vốn là kẻ lợm lỏi trong tình trường , Lâm đâu dễ bỏ cuộc , trái lại Lâm càng cố chinh phục cho bằng được cô . Anh bất ngờ dứt môi cô ra , nhưng vẫn siết cô trong tay . Lúc Thi còn đang ngỡ ngàng , Lâm lại cúi xuống hôn lên trán , lên mắt Thi bằng những nụ hôn nhẹ thật nhẹ.

Đến lúc hai tay cô không còn đấm vào ngực anh nữa , Lâm mới vờn nhẹ môi mình lên môi Thi , rồi hôn từng nụ nhỏ , từng nụ nhỏ ngất ngây.

Bến lên , cô giấu mặt vào ngực anh , giọng lạc đi:

- Anh xấu lắm ! Xấu lắm!

Lâm cảm nhận được sự ngỡ ngàng run rẩy thật dễ yêu của Thi khi đón nhận môi mình . Sự vụng về của cô khiến Lâm xúc động . Anh nói bằng cả chân tình:

- Anh cảm ơn em đã cho anh biết thế nào là sự tuyệt diệu của tình yêu!

Rút rè nhìn xung quanh , Thi lo lắng thật trẻ con:

- Lỡ ai nhìn thấy chắc chết...

Lâm vuốt tóc cô , trêu mếu:

- Ai mà nhìn thấy ngoài những hàng me già này . Lá me cũng xếp mi ngủ mất rồi nên chẳng ai biết anh vừa mi em đâu.

Ngẩng đầu nhìn Lâm , Thi tò mò lẫn ghen tuông:

- Anh từng... như vậy với nhiều người à ?

Lâm ngập ngừng:

- Anh từng hôn , nhưng như vậy thì với mình em.

Minh Thi im lặng , Lâm nhíu mày:

- Không tin anh sao ?

Thi lắc đầu , giọng buồn thiu:

- Em muốn về.

Lâm ngần ngừ rồi khởi động xe . Đợi Thi lên ngồi , anh mới hỏi:

- Giận anh à?

Thi khẽ đáp:

- Đâu có.

Rồi cô nói tiếp:

- Em không hiểu anh thật lòng hay đang đùa với em.

Lâm trầm giọng:

- Tình yêu là tình cảm hết sức thiêng liêng . Ai đùa với tình yêu sẽ phải trả giá . Với ba mẹ anh , tình yêu là một bi kịch mà anh là nạn nhân . Anh không muốn lao vào vết xe đã đổ. Cũng vì nghĩ tới chuyện của ba mình , anh không chịu nổi áp lực tâm lý nên đã quyết định xa em , để suốt thời gian đó bị dằn vặt , đau khổ. Anh đã hiểu ra rằng khi đã thật sự yêu , trái tim sẽ không còn thanh thản nữa . Anh phải có trách nhiệm với tình yêu , với người yêu của mình . Khi đến tìm em , anh đã suy nghĩ rất nghiêm túc . Nếu em cho rằng anh đùa là em đã sỉ nhục anh.

Minh Thi chớp mắt . Cô xúc động vòng tay ôm eo Lâm , cúi mặt vào

lưng anh , cô phụng phịu:

- Em xin lỗi...

Hơi nghiêng đầu ra sau , Lâm trêu cô:

- Thay vì nói "Em xin lỗi" em hãy nói ba từ khác nghe tuyệt hơn.

Cấu vào hông Lâm , Thi nũng nịu:

- Anh đừng mơ...

Lâm cười . Anh biết anh đã giữ được trái tim Thi trong tay rồi . Anh sẽ nâng niu trân trọng cái vật thể nhỏ bé nhưng vô cùng quý giá ấy , vì nó cũng là mạng sống của anh , không có nó , Lâm cũng không tồn tại . Lâm cho xe chạy loang quanh những con đường có nhiều hàng cây nhất thành phố . Buổi tối là thời gian dành cho những đôi tình nhân . Họ ngồi sát vào nhau trên những chiếc xe, ngã vào lòng nhau trong những quán café có nhiều bóng tối hơn ánh sáng . Lần đầu trong đời , Minh Thi tận hưởng hạnh phúc đi dạo với người yêu để hiểu , dù xung quanh ồn ào tấp nập , những người yêu nhau vẫn có khoảng trời riêng, thế giới riêng của họ.

Xe Lâm ngừng trước cổng nhà Thi khi đồng hồ đeo tay của anh tí tít chín giờ . Thi bước xuống với nụ hôn phớt lên trán của anh.

Người nóng bừng , Thi lí nhí:

- Ngủ ngon!

Lâm bịn rịn buông tay cô:

- Em cũng vậy!

Đợi xe Lâm khuất cuối phố . Thi mới đẩy cổng bước vào . Cô ngạc nhiên khi thấy Phong và Phước ngồi lù lù hai đồng trên thềm.

Thi hỏi anh mình:

- Ủa! Tối nay anh... tu tại gia à?

Hất hàm nhìn cô , Phong gằn:

- Em đi chơi với thằng Lâm à ?

Minh Thi cắn môi:

- Vâng! Nhưng mẹ cho phép mà.

Phong nạt:

- Hừ! Đừng nói láo! Mà đợi bữa nay mẹ đi vắng mới lộng hành . Tao không để cho nó yên đâu.

Minh Thi nhăn mặt:

- Anh làm gì xã hội đen dữ vậy . Nếu không tin , anh cứ đợi vài bữa nữa mẹ về rồi hỏi.

Phong lạnh lùng:

- Hừ! Tao hỏi nó chứ hỏi mẹ làm chi.

Thi nao núng:

- Anh không được kiếm chuyện với Lâm! Anh là người tốt.

Nãy giờ ngồi im lặng hút thuốc , Phước bỗng xía vô:

- Đối với con gái , Lâm bao giờ chả tốt . Bà ngoại tôi đặt cho hẳn biệt danh là công tử hào hoa , hẳn không những đào hoa mà còn đều giả nữa.

Minh Thi ngạc nhiên:

- Bà ngoại anh cũng biết Lâm nữa à?

Phước bật cười:

- Sao lại không ? Lâm là cháu nội đích tôn của "lão thái hậu" mà.

Thi trợn mắt , cô gõ gõ vào đầu rồi áp ứng:

- Vậy... vậy... anh là con bác Thuần à ?

Phước cười ruồi:

- Em cũng biết ba tôi à ?

Minh Thi vô tư:

- Biết chứ! Bác ấy tới ăn phở hoài.

Phước xoa cằm:

- Chỉ ăn phở thôi sao . Vậy mà ba tôi suốt ngày cứ nghĩ tới Thi . Ông đang khổ tâm lắm đó!

Cô sa sầm mặt:

- Anh nói vậy là nghĩa gì ? Không ngờ với ba mình , anh cũng thiếu tôn trọng.

Phước tỉnh bơ:

- Tôi chỉ nói sự thật . Người ta phải tôn trọng sự thật , chứ sự thật đâu biết tôn trọng ai . Ba tôi nghĩ tới em vì quá giống bà Ngọc Diệp, mối tình không thể quên của ông.

Phong lộ vẻ khó chịu:

- Mà nói xàm hoài . Dì Út tao có chồng có con lớn hơn mày nhiều đấy.

Phước vênh váo:

- Vậy thì đã sao ? Mẹ thằng Lâm không từng cấm sừng ba nó à?

Phong bất bình:

- Dì tao đâu thể giống dì Tuyên . Dù là bạn thân , mày cũng không nên đùa quá lố, dễ mất lòng nhau lắm.

Phước cười gằn:

- Người bị mất lòng là tao chứ không phải mày đâu . Hừ! Dì mày cũng như bà Tuyên đều mê mệt ông già tao . Bà nào cũng ngoại tình với ông hết.

Phong nóng mặt:

- Bằng chứng đâu mà mày dám nói thế ?

Hất mặt về phía Minh Thi , Phước tỉnh khô:

- Minh Thi chính là bằng chứng ! Nó và tao gọi chung một ông bố

đấy.

Minh Thi trở mắt nhìn Phước , nhưng cô hoàn toàn không hiểu lời anh vừa nói có nghĩa gì . Hình như đoán được tâm lý của Minh Thi , Phước hạ giọng giải thích:

- Mẹ của Minh Thi là bà Ngọc Điệp . Ngày xưa bà ấy đã bỏ con mình cho chị ruột nuôi để đi Mỹ đoàn tụ với chồng . Hừ! Về phương diện nào đó , dì Út mày còn đáng nể hơn bà Tuyên mấy bậc.

Tới lúc này , Thi mới vỡ lẽ ra , cô ú ớ:

- Anh... anh nói bậy! Nói bậy !

Phong sùng sộ:

- Mày phải chịu trách nhiệm về lời nói của mày đó.

Phước phác một cử chỉ.

- Chuyện lớn như vậy tao dám bày đặt sao ? Lẽ ra tao vẫn im nhưng Minh Thi cũng là em tao . Tao không muốn nó bị Lâm lừa.

Ngừng lại một chút , Phước nói tiếp:

- Thăng khôn ấy biết Minh Thi là con của ba tao nên mới nhào vô tán tỉnh . Nó tuyên bố khi chán chê con bé rồi sẽ bỏ và rêu rao khắp nơi cho bị mặt ba tao . Tao suy nghĩ ghê lắm mới nói ra chuyện này.

Minh Thi choáng váng ngồi phịch xuống thềm nhà . Gục đầu vào tay cô không nói được lời nào . Phong vội vàng hỏi:

- Sao tao có thể tin mày được chứ ?

Phước phớt tỉnh:

- Mày cứ hỏi bác gái sẽ biết ngay chứ gì.

Minh Thi chợt nhớ tới lần gặp trước đây của mẹ và ông Thuần .

Những lời lơ lửng của mẹ như vô tình nhưng thật ra đều có ý . Như vậy rõ ràng Phước không hề bịa chuyện . Thi chợt run lên khi giọng Phước ngọt ngào khuyên lơn cô.

- Lâm là một đứa thủ đoạn . Anh biết nó từ nhỏ vì tụi anh sống chung nhà mà . Sau khi cậu Tuấn ra tù . Lâm và cậu ấy quyết lấy lại chức vụ giám đốc công ty cổ phần mà ba anh đang nắm . Ruồng rẫy em để làm khổ ba cũng là một trong những thủ đoạn của cha con Lâm.

Ngập ngừng , Phước nói tiếp:

- Anh tìm em thông minh , cứng rắn sẽ không bị mắc bẫy của Lâm.

Thi ôm đầu:

- Không! Tôi không nghe , không tin gì hết! Hãy để tôi yên.

Dứt lời cô hốt hải chạy về phòng và ngồi rúc vào một góc giường với một tâm trạng hoảng loạn.

Không có gì đáng sợ hơn một ngày kia có người cho mình biết mình là ai , từ đâu được sinh ra.

Không có gì đáng sợ hơn Lâu nay mình sống trong sự lừa dối của ba

mẹ và cả của người mình yêu.

Cắn môi lại , Thi nghe như dư vị của nụ hôn đầu vẫn còn đê mê ngây ngất . Những nụ hôn của Lâm là những nụ hôn dối trá , những lời đắm say của anh là những lời chót lưỡi đầu môi.

Vùi đầu vào gối , cô muốn khóc nhưng mắt ráo hoảnh . Thi khổ sở với điều động trời mình vừa biết . Giờ Thi đã hiểu tại sao dì Út ép cô đi Mỹ mà ba mẹ cô không phản đối rồi . Thật ra mẹ mới là người thương cô , cần cô thật sự chứ không phải dì Út . Dì ấy thật ích kỷ khi muốn có Thi ở cùng nơi đất khách quê người nhưng lại không dám nhận cô là con ruột của mình . Dù Thi rất quý dì Út , nhưng không bao giờ cô nhìn dì ấy là mẹ đâu . Cô chỉ duy nhất có mình mẹ Loan và ba Ninh thôi . Nhất định Thi phải nói rõ với dì Út vấn đề này mới được.

Trở xuống nhà , Thi thấy Phong ngồi hút thuốc . Cô liền bảo:

- Anh chở em tới khách sạn tìm dì Út!

Phong kêu lên:

- Chuyện đâu còn có đó . Em làm gì hấp tấp dữ vậy? Giờ cũng khuya rồi!

- Không gặp dì Út , tối nay em không ngủ được . Làm ơn chở em đi...

Rồi cô đổi giọng:

- Hay bây giờ em không phải em ruột của anh , anh không thêm lo ?

Phong nạt:

- Nói bậy , xe anh thằng Phước mượn rồi.

Thi dậm chân:

- Trời ơi! Sao lại cho hấn mượn ?

Phong dài giọng:

- Dầu sao Phước cũng là anh Hai em mà.

Thi bấu môi:

- Em không nhận ông là ba đâu . Với lại Phước là con nuôi chứ đâu phải con ruột ông Thuần . Anh không cần phải vì em.

Phong sừng sốt:

- Vậy mà anh cứ tưởng...

Thi hơi chua chát:

- Trước đây em từng nói với mẹ. Ai vô phúc mới làm con một người ăn ở thất đức như ông Thuần . Giờ lẽ nào chính em là kẻ vô phúc ấy ?

Phong dịu giọng:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung . Đi ngủ đi! Lúc nào anh cũng xem em là em của mình . Bởi vậy nhất định anh sẽ cho thằng Lâm một trận.

Minh Thi lắc đầu:

- Chuyện của em và Lâm , anh đừng can thiệp! Nếu Lâm đúng như Phước nói thì anh là đồ bỏ đi , anh đừng vào làm gì cho bận tay.

Phong gật gù:

- Nói nghe hay lắm! Điều quan trọng bây giờ là em ngủ đi . Sáng anh chở em tới gặp dì Út.

Minh Thi thở dài . Với cô đêm nay có lẽ sẽ là đêm dài nhất . Một đêm mà giông gió cuộc đời đã ập tới cuốn phăng đi những tháng ngày đầy hoa mộng cũ, còn lại mình cô bơ vơ với tương lai . một tương lai đầy khó chịu.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 22

Vừa tới hành lang dẫn vào phòng bà Diệp ở , Phong và Thi đã nghe những âm thanh chát chúa.

- Hai mươi mấy năm trước tôi đã để yên cho cô không mang tiếng với gia đình chồng , để cô yên ổn ra đi . Không ngờ bây giờ cô quay trở lại , dùng đứa con rơi ấy bắt xác chồng tôi . Hừ! Cô... cao thâm thật . Nhưng tôi không để tài sản được chắt chiu làm nên bằng mồ hôi nước mắt ấy rơi vào tay mẹ con cô đâu.

Thi sốt ruột đẩy đại cửa bước vào với Phong . hai người đến bên bà Diệp và cùng nhìn chăm chăm vào vị khác mà Thi đoán chắc là bà Trinh , vợ Ông Thuần.

Bà Trinh cũng nhìn hai anh em cô rồi hằn học:

- Con... mén này đây à ? Hừ! Coi chừng tao cho cả mẹ lẫn con ném mùi đòn ghen đó!

Phong gằn giọng:

- Bà nói đủ chưa ? Mời bà đi cho , nếu không tôi sẽ yêu cầu bảo vệ khách sạn tống khứ bà đấy!

Vừa nói anh vừa sấn tới đứng chống nạnh trước mặt bà ta , đúng lúc một bóng người hối hả bước vào.

Bà Trinh tái mặt nhưng vẫn gào lên:

- Ôi giờ ời! Rồi rồi nhé! Ông còn chối nữa thôi.

Ông Thuần nhỏ nhẹ:

- Bà về nhà đi!

Bà Trinh vẫn tru tréo:

- Chắc gì nó là con của ông ? Người ta sẵn sàng gài ông vào bẫy vì

tiền đây.

Bà Diệp hất mặt cười nhạt trước thái độ của bà Trinh làm ông Thuần bối rối.

Bước tới bên vợ, ông quát to:

- Về ngay !

Bà Trinh giật mình , sững người lại ôm mặt khóc hu hu rồi chạy ra khỏi phòng.

Minh Thi có cảm giác như đang mang một khối sắt trên ngực , nặng nề , đen đúa . Cô nhìn bà Diệp và ông Thuần rồi hét lên:

- Tại sao lại như vậy ? Tại sao lại như vậy?

Bà Diệp áp ứng:

- Con... con đã biết gì ?

Thi rã rời đáp:

- Con biết tất cả, nhưng con không chấp nhận sự thật đó đâu . Ngoài ba mẹ có tên trong khai sanh , con không còn ba mẹ nào khác . Dì thật là ích kỷ khi muốn con đi Mỹ , trong khi dì chưa hề nuôi nấng chăm sóc con lấy một ngày , ngay cả việc nhìn con là con ruột dì cũng không dám.

Môi nhếch lên chua chát , Minh Thi nói tiếp:

- Con quyết định ở lại là đúng với đạo lý làm người và với ý nguyện của con...

Bà Diệp khở sở:

- Minh Thi! Hãy nghe dì... à mẹ giải thích! Cũng vì hoàn cảnh nên lâu nay mẹ phải nhờ dì Loan nuôi con . Hai mươi năm nay mẹ luôn sống trong sự dày vò khi nghĩ tới con.

Minh Thi nhìn lại hai người rồi gần:

- Dì nghĩ tới ông ấy thì đúng hơn . Con tới để nói rõ lập trường của mình . Xin dì và ông đừng đặt lại vấn đề này với ba mẹ con !

Bà Diệp xụ mặt:

- Mẹ con bảo với con như thế à ?

Phong vội chen vào:

- Mẹ không có nói gì hết . Chính Phước đã cho tụi con biết chuyện này . Suốt đêm qua nhỏ Thi chỉ khóc chớ chẳng ngủ được chút nào.

Ông Thuần kêu lên thẳng thốt:

- Thằng khốn... tại sao nó lại làm thế ? Làm sao Minh Thi lại chịu đựng nỗi cú sốc này , khi con bé chưa được chuẩn bị về mặt tinh thần ?

Ngừng một chút như để lựa lời . Ông Thuần nói tiếp:

- Ba mới được biết mình có một cô con gái xinh đẹp , thông minh cách đây không lâu . Nếu ngày xưa mẹ con cho ba biết sự hiện hữu

của con , chắc chắn con đã được sống chung với ba , được ba lo lắng , thương yêu trong nhung lụa , chứ đâu phải cực khổ vừa bán quán phở vừa đi học như vậy . Càng nghĩ ba càng khổ tâm . Con không đi Mỹ thì về ở với ba , để ba được bù đắp cho con.

Minh Thi cười chua chát:

- Bù đắp à ? Cháu không cần đâu . Làm con một người nổi tiếng nhiều mặt như ông quả thật cháu không dám . Nếu ông thật sự thương cháu , xin hãy để cháu yên với những gì cháu đang có . Mẹ cháu là người buôn bán , cháu chỉ mong bác gái không đến tận tiệm phở nhà cháu quậy phá , để mẹ cháu làm ăn.

Tim ông Thuần thất lại đau nhói , ngộp thở . Nhìn con gái , ông nài nỉ:

- Thỉnh thoảng ba sẽ đến thăm con chứ ?

Nhớ tới Lâm , Minh Thi ghen lời:

- Tốt nhất ông đừng đến . sự hiện diện của ông chỉ làm khổ nhiều người.

Nhìn Phong , cô cố ghìm nước mắt:

- Mình về anh Ba!

Minh Thi đi rồi mà ông Thuần vẫn còn đứng ngây ra như tượng . Lâu lắm ông mới ôm trái tim già nua ca cẩm:

- Con bé không chịu nhận cha nó . Ôi đúng là quả báo . Quả báo! Quắc mắt nhìn bà Điệp , giọng ông khàn đặc:

- Như vậy em đã hả dạ chưa Ngọc Điệp ?

Bà Điệp thản nhiên:

- Câu hỏi của ông cũng là câu trả lời.

Ông Thuần liếm đôi môi khô:

- Em không cần đứa con do mình sanh ra sao ?

Bà Điệp trả lời:

- Không! Vì tôi đã có với chồng mình một đứa con trai . Tôi đưa Minh Thi đi Mỹ vì muốn nó có điều kiện giúp đỡ chị Loan . Nó không chịu thì thôi.

Ông Thuần lắc đầu:

- Lòng dạ đàn bà thật nham hiểm . Tôi không hiểu nổi em đang nghĩ gì về đứa con của mình.

Bà Điệp mím môi :

- Tôi nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ có được Minh Thi...

Ông Thuần thều thào:

- Bà đúng là độc ác!

Mặt bà Điệp đanh lại:

- Hừ! Hãy về mà ôm lấy gia tài của ông đi ! Minh Thi không màng những thứ ấy đâu...

Đứng dậy bà đuổi khách:

- Tôi có việc phải đi ngay đây!

Ông Thuần thất thểu bước từng bước rời rạc khỏi khách sạn . Ngoắc chiếc taxi ông nói địa chỉ nhà rồi ngả người ra ghế mệt mỏi , rã rời . Lần đầu tiên trong đời ông chưa xót nhận ra mình đã già , và đã thua cuộc . Niềm khao khát có được một đứa con của ông thế là hết . Tất cả cũng tại thằng con nuôi trời đánh và bà vợ tham lam mà ra . Nếu không vì thói ích kỷ của họ , ông đã có thời gian gần gũi hơn nữa với Minh Thi , và biết đâu kết cuộc sẽ có hậu hơn nhiều.

Càng nghĩ tới vợ con , ông càng tức thở . Trái tim từng hoạt động nhiều vì yêu bỗng chốc như muốn ngừng đập . Ông cố gắng hít từng hơi dài trong chiếc taxi ngột ngạt vì máy điều hòa...

Cuối cùng xe cũng ngừng trước nhà . Ông máy móc trả tiền rồi máy móc bấm chuông chờ mở cổng theo quán tính.

Bước vào phòng khách , ông uể oải hỏi:

- Không có ai ở nhà cả à ?

Người giúp việc đáp:

- Dạ! Bà đi từ sáng tới giờ vẫn chưa về . Lúc ông đi , cậu Phước có ghé nhà chừng một tiếng rồi cũng đi.

Ông Thuần bực bội:

- Hừm! Mai mốt không cho nó vào nhà nghe chưa !

- Dạ! Tại ông không dặn nên tôi không biết . Nhưng , lúc này cậu Phước cũng có nói là sẽ không bao giờ về nữa.

Ông Thuần rít lên:

- Được lắm! Đồ mất dạy.

Dần gót ông vào phòng mình . Vừa đi tới đi lui trong phòng , ông nghĩ vẫn chưa ra lý do tại sao lúc này Phước lại điện thoại cho ông biết bà Trinh tới khách sạn để đánh ghen . Khi ông đi , nó lại mò về nhà...

Linh tính cho ông biết có gì đó không ổn . Hối hả, ông mở tủ ra và chết sững người khi 10,000 đô để bên trong đã biến mất.

Với ông số tiền đó không phải là lớn , nhưng vẫn đủ để ông xây xẩm mặt mày , rũ rượi tay chân vì giận . Đúng là nuôi ong tay áo mà!

Ông muốn la to cho vợ tức , nhưng hàm cứng ngắt . Xung quanh trời đất tối sầm lại . Ông Thuần ôm lấy ngực ngã vật xuống sàn nhà...

Phong thất vọng náo nê khi nhận được cái lắc đầu của đám bạn quen trong vũ trường . Mấy hôm liền anh tìm Phước , nhưng hấn đã lặn mất tăm hơi cùng chiếc Citi của anh . Anh tìm tới tận nhà Phước hỏi mới được biết hấn đã không ở đó cả tháng rồi.

Phong tức muốn điên lên được . Anh giận mình dễ tin người nên mới bị lừa một vố . Phen này không biết phải ăn sao , nói sao với ba mẹ

đây nữa.

Ngoác chiếc Honda ôm , anh leo lên ngồi như mất hồn . Dạo này đúng là xúi quẩy , xe thì mất , tới các bar lại không bà nào chịu bao mới hể chờ . Có lẽ đã tới lúc anh bỏ nghề rồi cũng nên , không có xe khó chen chân vào chốn phù hoa đó lắm.

Về tới nhà , Phong hơi khộp khi thấy ba mẹ , dì Út ngồi trong phòng khách như để chờ mình.

Anh giả vờ:

- Chà! Tối này sao đông vui vậy ? Chắc định mở tiệc tiễn dì Út về Mỹ hả?

Vừa nói anh vừa nhanh lẹ bước lên cầu thang . Nhưng mới lên được ba bước , Phong đã nghe giọng ông Ninh:

- Xuống đây bảo.

Phong gãi đầu:

- Có chuyện gì không ba ? Con phải học.

Bà Loan gắt gỏng:

- Đừng kiếm cớ thằng quỷ.

Phong chưa kịp ngồi xuống ghế , bà Loan đã ào ào:

- Xe mày đâu ?

Phong lẻo lự:

- Con đã nói thằng Phước con bác Thuận mượn rồi mà . Dầu gì nó với con bé Thi cũng anh em , con nói sao để từ chối đây ?

Ông Ninh vỗ bàn:

- Hừm! Anh em gì cái thằng đó ! Biết nó chơi ma túy mà giao xe , vậy khác nào mày giao trứng cho ác ?

Phong vẫn gân cổ lên:

- Vậy ở trường hợp con , ba sẽ từ chối cách nào khi Phước đã tới nhà mình vì Minh Thi ? Hắn rất thành thật khi nhận con bé là em . Lẽ nào khi hắn mượn xe , con lại lắc đầu ?

Bà Diệp từ tốn:

- Điểm cần phải nói ở đây là con đã quen Phước từ trước , trong vũ trường . Con thừa biết nó là đứa ăn chơi trác táng , bởi vậy nếu Phước không tới đây vì Minh Thi , con cũng cho nó mượn xe , vì hai đứa đồng hội đồng thuyền.

Phong gượng gạo:

- Trời ơi ! Sao dì lại nói vậy ?

Bà Diệp nghiêm giọng:

- Chớ không phải sao ? Mày chuyên môn tới vũ trường , cặp với các bà già sồn sồn để kiếm tiền . Đúng không ?

Phong chối phắt:

- Làm gì có ! Con tới đó vì thích nhảy.

Ông Ninh ngắt lời:

- Nhưng nhảy mà được tiền càng thích hơn chứ gì ? Hừm! Không ngờ trong nhà này có một đứa bĩ ổi như mày . Tao sắp chết vì nhục nhẽ rồi đây ! Bắt đầu tháng sau , tao đã xong công trình , không phải đi xa nữa . Tao sẽ về nhà để sắp xếp lại mọi thứ trong ngoài . Nếu cảm thấy cách sống của gia đình này không thích hợp vì đơn sơ, nghèo nàn quá , mày cứ chọn cách sống khác , không cần học hành , không cần tương lai . Trên đời này có rất nhiều cách sống , lao vào lửa như con thiêu thân cũng là một cách . Bể rùng lội suối như tao cũng là một cách . Mày cứ tự lo , tao không ngăn cấm hay ép buộc đâu.

Thấy Phong ngồi gục đầu , bà Loan vội bênh:

- Ông làm gì mắng con dữ vậy ? Đứa nào lại không ham vui vì trẻ người non dạ. Rồi từ từ nó sẽ tu tỉnh lại mà.

Ông Ninh quát:

- Nói như bà thảo nào nó không đi thâu đêm tới sáng . Một mình bà ở nhà với bầy con , xảy ra đủ chuyện . Tôi thật chán quá!

Bà Loan nhẩn nhục làm thinh . Bà Diệp liền lên tiếng:

- Anh không nên bắt chuyện nọ xọ chuyện kia . Khi anh chị nhận nuôi Minh Thi thì phải biết trước sẽ có ngày này.

Ông Ninh bực bội:

- Nhưng nó không thể xảy ra như vừa rồi . Thật đáng buồn khi Minh Thi biết thân thế của mình từ miệng một người như thằng Phước . Suốt một tuần qua , con bé ngơ ngơ ngẩn ngẩn như mất hồn . Thấy mà xót!

Bà Diệp im lặng nghe ông chì chiết tiếp:

- Có lẽ con bé thấy mình là đứa bất hạnh , bị mẹ ruột bỏ rơi từ buổi mới lọt lòng . Ông bố lại là một người phóng đãng , quan hệ bừa bãi không có đạo đức.

Bà Diệp nhăn mặt:

- Anh đừng mai mỉa nữa! Nếu không muốn bù đắp cho con bé , tôi đã không năm lần bảy lượt năn nỉ nó đi , thậm chí mất tiền cọc vì lo cho nó...

Ông Ninh khinh bỉ:

- Điều ấy chứng tỏ được cái gì ngoài sự ích kỷ của bản thân dì ? Minh Thi tuy nhỏ, nhưng cái nhìn của nó sâu sắc lắm.

Bà Loan xua tay:

- Thôi! Cho tôi xin . Chuyện muốn giấu đã lộ ra cả rồi . Chúng ta ai cũng ray rứt vì Minh Thi , và muốn đem những điều tốt lành đến cho

nó. Tôi nghĩ dù thế nào đi chăng nữa , dì cũng phải khuyên con bé chấp nhận ba ruột của nó . Nhìn thấy ông Thuần đầu tóc bạc phơ mà phải khổ vì con nuôi lẫn con ruột tôi thật bất nhẫn quá!

Bà Diệp ngập ngừng:

- Bữa nay em tới đây vì muốn gặp con bé...

Ông Ninh nhún vai:

- Nó trong phòng . Dì cứ vào mà gặp . Nhưng đừng làm con bé phải khóc nữa đấy.

Bà Diệp gượng gạo đứng dậy . Tới phòng Minh Thi bà nói vọng vào:

- Dì vào được không ?

Minh Thi ra mở cửa rồi lặng lẽ ngồi ở mép giường , bà Diệp ngồi xuống cái ghế đối diện . Hai người bỗng lúng túng không biết phải nói gì với nhau.

Bà Diệp lên tiếng trước:

- Ngày kia dì về Mỹ , và có lẽ lâu lắm mới có dịp trở lại thăm con , do đó dì muốn nói với con những điều dì chưa bao giờ nói với bất cứ ai Minh Thi im lặng nhìn đôi bàn tay , bà Diệp nuốt tiếng thở dài trước khi bộc bạch lòng mình:

- Mẹ lấy chồng rất sớm . Với mẹ đó là một cách tự giải phóng . Gia đình bà ngoại quá nghèo , không đáp ứng được nhu cầu của mẹ về mọi thứ . Nhờ có chút nhan sắc mẹ đã lấy được người giàu có , lớn hơn mẹ cả một con giáp . Mẹ đã có được những vật chất mẹ cần . Sanh được cậu con trai đầu lòng , mẹ càng được chồng cưng yêu . Nhưng sau đó , chồng mẹ đã vượt biên với lý do để lo cho mẹ có cuộc sống tốt đẹp hơn . Ở lại một mình với đứa con nhỏ, mẹ như chết đi một nửa . Đang lúc buồn nhất , mẹ gặp ông Thuần , ông ấy là anh rể của dì Tuyên bạn mẹ. Cũng từ dì Tuyên , mẹ càng ngày càng thân với ông ta hơn.

Minh Thi không nén được bất bình:

- Nhưng ông ta đã có vợ con , lại lớn hơn dì rất nhiều...

Bà Diệp chép miệng:

- Mẹ biết . Nhưng tình yêu càng ngang trái càng có nhiều cảm dỗ .

Mẹ và ông Thuần đã không vượt qua được bản thân.

Thi nhíu mày:

- Nhưng sau đó tại sao dì lại đem cho con cơ chớ ?

Bà Diệp im lặng như ngẫm nghĩ , lâu lắm bà mới nói:

- Khi đến với ông , mẹ nghĩ rằng ông rất yêu mẹ , sẵn sàng bỏ tất cả để sống với mẹ. Nào ngờ dần dà mẹ nhận ra ông Thuần là hạng trăng hoa , ông ta sẵn sàng ôm vào lòng bất cứ người đàn bà nào ông ta với tay tới . Mẹ đã nhận ra điều đó với cái bào thai lớn dần

trong bụng . Thay vì cho ông ta biết , mẹ đã im lặng...

Minh Thi nhếch môi:

- Sự im lặng đầy thù hận phải không ?

Bà Diệp cắn môi khổ sở:

- Ngày ấy mẹ còn quá trẻ để có thể rộng lượng bao dung . Sự ghen tuông đã khiến mẹ mù quáng đem con cho người khác , thay vì giao cho ông Thuần để trả thù.

- Bây giờ dì không còn trẻ nữa , dì cũng có rộng lượng bao dung đâu . Dì muốn đưa con đi Mỹ là để ông Thuần đau đớn , chớ đâu phải vì dì yêu thương con . Hồi đó , nếu mẹ Loan không năn nỉ người ta xin lại con , ngày nay dì đâu có cơ hội dùng con để trả thù ông Thuần.

Bà Diệp lắc đầu:

- Mẹ không hề có ý như con nghĩ . Nhưng chắc mẹ nói sao con cũng không tin . Mẹ có lỗi với con , suốt khoảng đời còn lại mẹ sẽ sống trong ăn năn vì không được con tha thứ . Mẹ chỉ muốn nói với con rằng , ông Thuần rất khao khát được con gọi tiếng ba , với con ông không có lỗi gì cả. Mong rằng sau này con suy nghĩ lại và thường đến thăm ông ấy hơn.

Minh Thi nhấn mạnh:

- Con không muốn ! Thật lòng con không muốn!

Bà Diệp kêu lên:

- Tại sao vậy ? Dầu gì ông cũng là ba con mà.

Thi òa lên nước mắt:

- Con không muốn có ông bố như thế.

Bà Diệp sững sờ nhìn Thi khóc rồi áp ứng:

- Nếu đã vậy , mẹ không đề cập tới ông ấy nữa . Cuộc đời còn rất dài , rồi con sẽ nghĩ lại . Mẹ hy vọng là như thế!

Buồn bã đứng dậy , bà nói tiếp:

- Mẹ về đây ! Đến hôm mẹ đi , con ra sân bay tiễn chớ ?

Thi gượng gạo lau nước mắt:

- Vâng! Con sẽ tới với điều kiện không có ông Thuần.

Bà Diệp trầm giọng:

- Ông ấy không biết ngày mẹ đi , cả dì Tuyên cũng thế . Mẹ đã quá mệt mỏi với mối quan hệ này rồi . Mẹ không muốn gặp lại họ.

Ra tới cửa bà quay lại:

- Lâm là người tốt . Bi kịch của đời nó là có một bà mẹ quá tệ. Bà ta phản bội chồng , phản bội bạn , nhưng vẫn còn chút tình mẫu tử. Con sẽ hạnh phúc với người cùng từng bị khổ bởi cha , bởi mẹ. Hơn ai hết , hẳn ta hiểu và thông cảm với con.

Minh Thi thần thờ ôm gối . Lâm có hiểu và thông cảm với cô không ?

Hay anh cũng đến với cô vì hận thù ? Cả tuần nay Lâm tìm Thi mấy lần , nhưng cô từ chối không gặp . Không biết anh Quang có nói với Lâm lý do lần tránh của cô chưa mà Lâm vẫn kiên trì chờ , chờ tận khuya lác khuya lơ mới chịu về . Anh Quang có vẻ bức cô . Ảnh bảo rằng trốn như thế không phải cách . Nếu phải chia tay chia chân thì cũng cần hai mặt một lời trước đã , chứ không thể dựa vào lời mồm muối của Phước rồi giận.

Dù Thi không dựa vào lời mồm muối của Phước , cô cũng không tha thứ cho Lâm . Anh có tội biết mà im lặng . Thi giận anh là đúng , là đúng!

Nhắm mắt lại , cô âm thầm khóc . Mãi đến khi nghe tiếng gõ nhẹ vào cửa , cô mới ngẩng lên nhìn . Mắt cô mở to , long lanh nước khi thấy Lâm . Anh xót xa nhìn gương mặt phờ phạc của cô.

Ngồi xuống kế bên , Lâm cô dần để đầu cô vào lòng . Anh nói:

- Mới mấy ngày không gặp mà em gầy thế kia.

Thi vẫn im lặng , Lâm bóp nhẹ tay cô , giọng tha thiết:

- Nói gì với anh đi ! Em im lặng thế này làm sao anh chịu nổi?

Minh Thi bậm môi , đầu cúi xuống , nước mắt hoen mi . Lâm thở dài:

- Em giận vì những lời của Phước à ? Thú thật khi Quang kể lại những lời Phước nói với em và Phong , anh tức không chịu được . Càng tức , anh càng đau lòng vì em tin hẳn hơn tin vào tình yêu của anh.

Minh Thi nói:

- Em không muốn tin cũng không được . Rõ ràng anh biết quan hệ của em và ông Thuận nhưng anh lại im lặng . Lẽ nào anh chấp nhận con gái của người anh căm ghét nhất ? Em từng nghe những lời phẫn nộ của anh khi nói đến ông Thuận . Em không tin là anh sẽ quên.

Lâm phân trần:

- Con người ai cũng có lý trí và trái tim . Anh thật sự choáng khi biết em là con gái của dưỡng Thuận . Suốt thời gian ấy anh đã quyết định phải quên em , nên đã cố tình không gặp , dù em đã tới nhà , đã chuyện trò và lấy được tình cảm của ba anh . Khoảng thời gian đó anh ngăn ngợ y như thất tình , lòng thì đau nhưng không thổ lộ được với ai , ngay cả với ba mình . Rồi chính trái tim anh đánh bại lý trí . Anh đã gạt phăng mọi suy nghĩ xuẩn ngốc để tới với em bằng tình yêu chân thật của mình.

Minh Thi rưng rưng:

- Bác trai không đòi nào bằng lòng đâu!

Xoay người Thi lại , Lâm vội vàng nói tiếp:

- Chúng ta vô tội mà Minh Thi . Ba không bao giờ để lỡ tình yêu của chúng ta đâu . Biết em không chịu gặp anh , ông dự định sẽ đến thăm em đó.

Giọng cô vẫn nhen nhàn:

- Dù vậy em vẫn không tha thứ cho anh . Vì anh đã giấu em chuyện hết sức trọng đại.

Lâm hơi nheo mắt:

- Anh giấu em vì anh yêu em . Chính bác trai và bác gái cũng giấu em kia mà . Lẽ nào em cũng không tha thứ cho hai bác?

Minh Thi hơi khựng lại:

- Hừ! Anh mồm mép lắm! Thế... ai cho anh lên tận phòng em ?

Lâm siết chặt cô trong tay:

- Là bác trai chứ ai.

- Ba em à ?

- Bác trai là người rất hiểu chuyện . Bác đâu muốn em khóc một mình mà không có người dỗ.

Gạt tay Lâm ra , Thì hờn mát:

- Ai thèm anh dỗ!

Giọng Lâm bỗng nghiêm lại:

- Suốt thời gian " không thèm anh dỗ" vừa qua , em đã nghĩ gì mà xanh xao , xấu xí thế này ?

- Em bị dẫn vật bởi những bất ngờ dành cho em . Em giận bản thân , ghét người đã tạo ra mình . Em nhớ anh và cũng giận anh , khổ vì những lời Phước nói về anh , rồi khóc...

Bóp nhẹ đôi bàn tay nhỏ nhắn của cô . Lâm dịu dàng:

- Bây giờ còn khổ hết ? Nếu còn , anh sẽ chia sẻ với em.

- Anh không chia sẻ với em được đâu.

- Tại sao không ?

Minh Thi chớp mắt:

- Anh có nỗi khổ của anh , giờ lại thêm nỗi khổ của em nữa , em không đành . Với lại cuộc đời đã dành cho mỗi người một số phận . Số phận của em là như thế , sao lại để người khác chia sẻ chứ ?

Lâm dài giọng:

- Nhưng hình như em đâu bằng lòng với số phận của mình.

- Sao anh lại nói vậy ?

- Vì em đâu chấp nhận dượng Thuần.

Minh Thi phản ứng:

- Anh cũng đâu chấp nhận dì Tuyên.

Lâm lắc đầu:

- Em nghĩ thế là làm . Anh chỉ không chấp nhận cách sống của mẹ ,

chờ chưa khi nào anh phủ nhận mẹ của mình.

Minh Thi buống bình:

- Tại anh không thể lựa chọn được.

Lâm xoa cằm:

- Thế em thì lựa chọn được sao ? Dù em đã tuyên bố chỉ có ba Ninh và mẹ Loan , nhưng thật ra em vẫn còn...

Minh Thi ôm đầu:

- Anh đừng nói nữa.

Giọng Lâm rành rọt:

- Nếu chấp nhận sự thật , em sẽ thấy dễ chịu hơn.

Thi xụ mặt:

- Anh cố tình gập cho được em để nói chuyện này à ?

Lâm lơ lửng:

- Chuyện anh cần nói vẫn chưa nói...

Minh Thi tò mò:

- Anh muốn nói chuyện gì ?

Lâm chép miệng:

- Dượng Thuận lên cơn đau tim hiện vẫn còn hôn mê trong bệnh viện.

Ngực Thi chọt đau nhói một cái , cô áp úng:

- Nhưng... nhưng tại sao?

Lâm thở dài:

- Dượng ấy bị đau tim lâu rồi , dạo này lại thường bị xúc động mạnh . Phước lại quá tệ , hấn mở tủ lấy trộm tiền rồi bỏ nhà trốn mất . Cú sốc này khiến dượng Thuận quỵ luôn.

Minh Thi im lặng thật lâu . Lâm không đoán được cô đang nghĩ gì .

Một lát sau anh nghe cô hỏi nhỏ.

- Liệu ông ấy có tỉnh lại không ?

Lâm đáp:

- Anh không biết . Ngoài đời đâu phải như trong phim để đạo diễn có thể cho bệnh nhân chết đi sống lại bất cứ lúc nào . Nghe cô Trinh nói nếu tỉnh lại , dượng Thuận cũng khó đi đứng bình thường.

Minh Thi thẳng thốt:

- Bị bán thân bất toại à?

Lâm thở dài:

- Vẫn còn hơn là cứ nằm mê đi như hiện giờ.

Thi xốn xang đứng dậy bước tới cửa sổ. Mới ít phút trước đây , cô còn đứng dưng , căm ghét khi nghe nhắc tới ông Thuận . Sao bây giờ Thi lại sốt ruột thế ? Lẽ nào máu chảy ruột mềm?

Không biết trút hết những mâu thuẫn trong lòng với ai . Cô quay sang

chì chiết Lâm

- Ông Thuần bị như thế chắc anh mừng lắm vì không ai tranh chức giám đốc công ty với anh ?

Lâm nhú mày:

- Ai nói với em vậy ?

Thì đáp cụt ngắn:

- Anh Quang ! Chắc anh không nói sai chứ ?

Lâm giải thích:

- Chức giám đốc công ty trước kia là của ba anh , khi ba ở tù , ông Thuần đã lên thay . Bây giờ đã tới lúc ông ấy trả lại chức vụ đó . Nếu dưỡng Thuần không bệnh , công ty đã họp cổ động để bầu giám đốc mới rồi.

- Giám đốc ấy là anh đúng không ?

Lâm cười nửa miệng:

- Em không chấp nhận dưỡng Thuần chuyện ai sẽ thế chỗ dưỡng ấy đâu liên quan tới em.

Minh Thi dẫu mỗi một cái:

- Nhưng liên quan tới anh.

Lâm lại cười . Nụ cười nhiều ẩn ý của anh làm Thi nóng mặt . Cô giận dỗi chống tay lên bệ cửa sổ nhìn xuống phố . Lâm lững thững bước tới đứng phía sau và vòng tay ôm ngang eo cô.

Giọng anh thật nhẹ rơi vào tai Thi

- Em đúng là cô bé bướng bỉnh . Nhưng em có thể vì anh một lần hay không ?

Thì ngần ngừ:

- Em phải vì anh như thế nào đây ?

Lâm nói:

- Em hãy đến thăm dưỡng Thuần...

Minh Thi chua cay:

- Anh bỗng dưng tốt với ông ấy từ hồi nào vậy ?

Lâm nhỏ nhẹ:

- Anh chỉ tốt với em thôi!

- Bộ anh đã hết thù bác ấy rồi hả?

Hôn lên trán cô , anh trầm giọng:

- Khi quyết định không để mất em , anh đã thôi nghĩ đến hận thù , mà anh nghĩ đến tương lai . Trong tương lai đó có em và những người thân của em . Yêu một người đâu phải chỉ biết mình người ấy . Cha mẹ của chúng ta đều không có hạnh phúc . Họ sống quá nửa đời trong thù hận . Anh đã hiểu ra lòng hận thù sẽ hủy diệt tất cả, nó đã biến mẹ anh thành người khác . Nó khiến dì Diệp đem cho em , thay

vì trao em cho cha ruột mình.

Ngừng một chút , Lâm nói tiếp:

- Chúng ta yêu nhau chân thật , chúng ta sẽ sống khác cha mẹ mình . Tình yêu sẽ xóa hết mọi vết hằn thù hận . Nếu biết tha thứ , khoan dung , chúng ta sẽ hạnh phúc.

Minh Thi tựa vào ngực Lâm . Những lời anh vừa nói khiến cô bứt căng thẳng khi nghĩ tới dì Út , tới ông Thuần.

Suy cho cùng , cô không chịu gọi hai người là ba mẹ vì cô hận . Lòng thù hận khiến cô đau đớn khôn nguôi , đã vậy nó còn khiến những người thân yêu của cô lo lắng , buồn phiền theo . Thi đúng là ích kỷ khi làm khổ những người xung quanh mình . Càng nghĩ cô càng thấy mình nông nổi trẻ con . Hôm trước Thi nói với ông Thuần nhiều câu ác quá . Nếu vì những câu đó mà ông suy tim dẫn đến tình trạng hiện tại thì tội của cô đúng là trời tru đất diệt.

Ngước lên nhìn anh , giọng Thi chùng xuống:

- Em biết phải xử sự ra sao khi đến thăm dưỡng Thuần của anh đây ? Em rất ngại gặp người nhà của ông ấy ?

Lâm vội nói:

- Giữa cha con với nhau em không phải ngại gì cả. Vả lại dưỡng ấy đang ốm nặng , ai nỡ cấm đoán con đến thăm cha cơ chứ.

Chớp đôi mi dài , Minh Thi khấn khoản:

- Anh sẽ đi với em nha.

Lâm mỉm cười khoan khoái:

- Không thành vấn đề.

Vừa nói anh vừa cúi xuống . Minh Thi băng khuâng khép mi và thấy dường như khoảng trời cao chao nghiêng ngoài cửa sổ.

Ngàn Năm Mong Chờ

Chương 23

Ông Thuần gượng ngồi dậy khi nghe tiếng Lâm loáng thoáng ngoài sân . Cô con gái yêu của ông lại đến thăm nữa rồi . Ông sắp được nghe con bé... "bác bác , cháu cháu" bằng chất giọng trong trẻo trẻ thơ nữa rồi . Dù Minh Thi không gọi ông là ba , nhưng sự hiện diện của cô có tác dụng gấp trăm lần thuốc ông phải uống mỗi ngày. Chỉ nghĩ tới đứa con là máu thịt của mình , ông Thuần đã mãn nguyện . Nếu ông có nhắm mắt xuôi tay vào lúc này cũng an tâm ,

cam phận.

Cửa phòng xích mở . Thi bước vào với bọc trái cây trên tay.

Cô nhoẽn miệng cười:

- Bác uống thuốc chưa ?

Mỉm cười đáp lại con gái , ông gật đầu . Thi ngồi xuống ghế đối diện với giường của ông.

- Cháu có mua cam , để cháu gọt cho bác.

Ông Thuần nói:

- Không cần đâu ! Bác vẫn còn no lắm!

Minh Thi lém lỉnh:

- No mới ăn cam chứ! Nếu đói bác sẽ bị xót ruột.

Vừa nói , cô vừa lôi trong bọc ra mấy trái cam mật . Ông Thuần thắc mắc:

- Lâm đâu ?

Thi chớp mắt:

- Ảnh đang nói chuyện với cô Trinh về chuyện sáng nay của tụi cháu.

Ông Thuần nhíu mày:

- Sáng nay xảy ra chuyện gì ?

Thi cong môi lên:

- Cháu đổ bác đó ?

Ông Thuần tò mò:

- Chuyện ấy không liên quan hay ảnh hưởng tới cháu chứ ?

- Dạ không.

- Là chuyện buồn hay vui ?

- Dạ vui...

Ông Thuần xoa cằm

- Chuyện gì nhỉ? Bác già cả lắm cằm rồi . Không đoán ra được đâu.

Khéo léo gọt vỏ cam thành một sợi dài , Thi nói:

- Hồi sáng này cháu và anh Lâm đi thăm anh Phước.

Nghe nhắc đến người con nuôi , ông Thuần xụ mặt:

- Vậy sao ? Ai bảo cháu làm thế ? Bác Trinh à ?

Thi vội vã lắc đầu:

- Dạ không ! Tự cháu ấy chứ...

Ông Thuần lạnh tanh:

- Nó không xứng đáng để cháu tới thăm . Phước là đứa lừa bạn , quậy phá gia đình , là một thằng ăn cắp . Bác đã từ nó lâu rồi mà.

Minh Thi tách cam ra cái đĩa nhỏ rồi để lên bàn trước mặt ông . Cô mời

- Bác ăn thử xem có ngọt như lời người bán quảng cáo với cháu không ?

Ông Thuần gạt đầu . Thi gọt tiếp trái cam thứ hai và thủ thủ:

- Hôm tiễn dì Út ở sân bay , về nhà rồi cháu vẫn suy nghĩ mãi về lời dì Út nói...

Ông Thuần hỏi tới:

- Ngọc Diệp đã nói gì với cháu ?

- Dì Út bảo: "Hạnh phúc nhất là có nhiều người thân bên cạnh" . Dì Út không nói thẳng ra nhưng cháu hiểu , với cháu , anh Phước cũng là một người thân mà ngay vào lúc này nếu bỏ rơi anh ấy , có thể cháu sẽ phải ân hận . Mà cháu thì rất sợ về già phải ân hận những việc làm hồi trẻ của mình.

Ông Thuần chép miệng:

- Chà! Cháu muốn gì đây con nhóc ?

Giọng Minh Thi thản nhiên:

- Cháu muốn quanh bác có thêm người thân mà.

Ông Thuần ngập ngừng:

- Cháu đã nói gì với Phước ?

Minh Thi lơ lửng hư hư thật thật:

- Cháu nói: "Ba rất muốn đi thăm anh , nhưng ba còn phải tập vật lý trị liệu một thời gian nữa mới đi được . Ba muốn anh cố gắng cai nghiện cho tốt để mau về nhà phụ ba quản lý việc ở công ty , nơi anh sẽ thay ba sau này... "

Ông Thuần quát nhỏ:

- Con nói nhằm gì thế Minh Thi ?

Đặt trái cam gọt dở lên bàn , Thi bảo:

- Con nói thật chứ không nói nhằm đâu . Nếu bà từ anh Phước , ba cũng không có được con.

- Nhưng nó là đứa quá tệ . Con hiểu không ?

Thi nghiêm giọng:

- Ai cũng từng làm lỗi . Chính ba đã nói với con như thế ! Lẽ nào ba không cho anh có cơ hội sửa chữa ? Lẽ nào ba không muốn quanh ba có nhiều con cháu ?

Minh Thi hóm hỉnh:

- Đó là nhờ con đã ngộ ra vấn đề.

- Vấn đề gì vậy nhóc con ?

- Con không nói đâu ! Nhưng mở rộng lòng ra sẽ nhận được nhiều hạnh phúc hơn khổ đau ba à!

Ông Thuần mỉm cười đúng lúc Lâm bước vào.

Đến gần bên cô , Lâm vò vỉnh:

- Anh có được ăn cam không ?

Thi dài giọng:

- Đương nhiên là không vì anh đâu có bệnh.

Lâm tủm tủm:

- Nhưng anh lúc nào cũng mở rộng lòng ra , lẽ nào một tý xíu ngọt ngào của vị cam cũng không nhận được ?

Đưa cho Lâm trái cam vừa gọt vỏ xong, ông Thuần đùa:

- Người ta thường nói "khổ tậm cam lai". Nguyên trái này là của cháu . Ngọt hay chua cũng không hai đứa chọn đấy.

Lâm nheo mắt với Minh Thi:

- Cam do tụi cháu chọn không chua đâu... Há Minh Thi... há!

Ông Thuần cười . Nụ cười thanh thản nhất mà tới bây giờ ông mới có được.

Ngoài vườn , dạ lan lại ngào ngạt hương khiến tâm trí ông chợt lui về quá khứ... Một quá khứ với những mối tình tội lỗi nhưng cũng đầy mê đắm ngọt ngào...

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 20/05/2004 4:56:49 CH